

40 VUOTTA KYLÄTOIMINTAA

KASINIEMEN MURRETTA

Kotokylä Kasniemi

Siivosin vinnillä, ruukaa Taipaleen emäntä sanoo. Min en juur siivoo ja vinniä kai-ken vähemmän. Mutta vinni tul siitä miäleen, kun kipusin jokunen päivä sitten ha-keen siältä solanaikasta karpiitilamppua, kun tek miäli koittaa, saiskos siihen vielä valkeen syttyyn. Meinasin portaissa pulota.

Min en sit lamppua löytäny, mutta äilen kapiokistussa ol vanhempia papereita, ei siinä alunperinkän paljo mitään ollu. Ja niilen joukossa ol sellain kirjoitus, kun opet-taja ol määränny kirjottaa äilinkiälen tunnilla Kasniemestä, nin se ol tähän malliin:

Min kotokylä Kasniemi

Kasniemi on sen verran sytjässä, ettei mikään paikka o vallan liki, en ny meinaa Vesjakoo tai Ämmättää tai Kailankulmaa, mutta kaupunkipaikkoja. Kokolaila sama matka on nin Lahlen kun Hämeenlinnan kun Tampereen suuntaan, siinä kahleksan peninkulman tienoolla tai jos virstossa mitataan niin kokolaila kahleksankymmentä. Kyynäröstä pääsee Laineen onnikalla Hämeenlinnaan ja Aholan piilillä Tampereelle ja Toritulta Rantasen kyyliissä Lahlen suuntaan. Nihin lähtöpaikkoin on toistakym-mentä virstaa, nin pitää ens alkuun mennä hevospelillä, jos sellain on. Vanha Ruattin

Aleksi Ruhansilta Arvelan mäellä lähdössä ongelle (kuva Pirkko Joutsen)

laki sano, että jonsei o hevosta nin kävelköön. Tul linjapiilistä miäleen sellain, kun Pukkisuon Nestor ol menossa Tampereelle, nin Aholan onnikka ehti juur lähtee, kun Nestor ol tulossa, nin se tuumas vaan että: Hyvä kunnen enempää myähästyny .

Mutta ei se nin tarpeen o minnekkään mennä, kun kaikissa huusolleissa on it-tellä lehmä ja tääl on kauppapuoti, mistä saa sen mitä tarvittee. Jonsei saa, nin se on pikemmin siitä kiinni, ettei o millä ostas. Askareissa se aika kuluu nin vanhemmalta väeltä kun mukuloiltakin. Vualen mittaan ei ihmeempää satu. Kinkerit on talvisai-kaan ja kevätjuhla koulussa keväämmällä. Sihen aikaan pitää vallesmanni tiesyynin. Lehmä ruukataan vielä sonnille loppusuvesta nin se poikii kevätpualella ja porsaat salvetaan kohta keväällä. Perna istutetaan toukokuussa ja lehmät lasketaan mettään. Kirjotti *Aleksi Ruhansilta* IV luokka

Opettaja kirjoitti:*Onneksi olkoon Aleksi, olet paljon elistynyt neljän vuoden ai-kana ja voi olla, että selviät sittenkin rippikoulusta kunnialla. KH (Kalle Halonen)*

MENNYTTÄ YHDISTYSTOIMINTAA

Kasiniemen työväenyhdistys

Kasiniemen ensimmäinen rekisteröity yhdistys oli työväenyhdistys. Padasjoen his-toria kertoo asiasta näin: *Viimeisin Padasjoen vanhoista työväenyhdistyksistä syntyi vuonna 1917. Siellä toistui sama kuvio kuin eräissä muissakin kylissä, joissa mai-semaa hallitsi kartano lukuisine torppineen. Kasiniemessä kartanon nimi oli Ansio. Myös toimintatavat ja jäsenistön sosiaalinen koostumus olivat hyvin samantapaiset kuin esimerkiksi Nyystölässä ja Kellosalmella. Vuokraviljelijöiden etujen ajaminen oli luonnollisesti toiminnan näkyvin piirre. Tuttu oli valitus vuokrasopimusten ko-vuudesta ja kirjallisten sopimusten vähäisyydestä.*

Vuokraviljelijäpainotteisen yhdistyksen johtokunnan puheenjohtajaksi oli valittu torppari Heikki Viitasalo ja torppari oli myös sihteeri Heikki Salomaa sekä muista jäsenistä Heikki Järvinen, Adam Urataipale ja Joonas Heinonen. Muiden ammat-tiryhmien edustus lepäsi rahastonhoitajana toimineen seppä J. Kristian Idin lujlla harteilla. Yhdistys koki suuren menetyksen kun sen etummaisain hahmo Heikki Viita-salo menehtyi kansalaissodan pyörteissä.

Viitaniemen sukukirjassa kuvataan tapaus näin: Heikki Vilhelmi Viitasalo e. Vi-lenius, s. 29.09.1872, k. 16.3.1918 Padasjoki. ”Ammuttiin Jämsässä kansalaisso-dan aikana 1918. Hän oli Kasiniemen työväenyhdistyksen puheenjohtaja, mutta ajoi torpparilakia, ei poliittisista syistä. Hänet päästettiin jo vapaaksi, mutta eräs mies kanteli hänestä, että hän olisi hankkinut aseita punaisille. Siitä syystä hänet vietiin ammuttavaksi. Hevonen pelasti hänen henkensä kaksi kertaa, mutta Jämsässä hänet komennettiin riihen seinää vasten ja ammuttiin siihen. Viimeisiksi sanoiksi hän pyysi Jumalaa siunaamaan lapsiaan.

Loppua ei Heikki Viitasalon menestyminen nuorelle järjestölle merkinnyt. Huhtikuussa 1921 pidettiin uusi perustava kokous. Kasiniemen työväenyhdistyksen elämä sykki hyvin vielä maailmansotien välisenä aikana ja sotien jälkeenkin.

Työväen yhdistysten jäsenet jakaantuivat sosiaalidemokraatteihin ja kommunistit Suomen Sosialistiseen Työväenpuolueeseen. SKP oli kielletty puolue jatkosodan rauhansopimukseen saakka.

Etelä-Suomen Työväenyhdistyskirjassa on vuodelta 1930 Kasiniemen osalta maininta: *Toiminta hiljaista, harvalukuinen kylä.*

Alina ja Heikki Viitasalo Partinkivessä 1910-luvulla
(Pekka Salosen kokoelmasta)

Kasiniemen työväenyhdistys, takarivi vasemmalla 1. seppä Joosef Kristoffer Id, keskirivi 3. vasemmalta Onni Ylinen, eturivi oikeassa reunassa Kalle Annaniemi
(kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

Kasiniemenseudun pienviljelijäyhdistys ry

Pienviljelijäin Keskusliitto perustettiin 1920-luvun alkupuolella. Sen alayhdistyksiksi alkoi syntyä kylille pienviljelijäyhdistyksiä, joiden tavoitteena oli edistää pienviljelyksen tuotantokyvyn lisääntymistä sekä pienviljelijäluokan henkistä ja taloudellista kohentamista. Yhdistykset tarjosivat jäsenilleen neuvoja ja ohjausta ammattiasioissa, myötävaikuttivat viljelyä edistävien osuuskuntien aikaansaamiseen ja järjestivät opintokursseja sekä keskustelu- ja esitelmätilaisuuksia.

Kasiniemeen pienviljelijäyhdistys perustettiin vuonna 1927, samaan aikaan kuin Kailalle, Arrakoskelle, Nyystölään ja Porasaan. Neroskulman pienviljelijäyhdistys oli perustettu vuotta aiemmin. Vireästi alkanut toiminta hiipui sotavuosina, mutta toimintaa jatkettiin olojen vakiinnuttua. Kasiniemenseudun pienviljelijäyhdistys merkittiin yhdistysrekisteriin 14. lokakuuta 1950. Kattojärjestöksi tuli Pienviljelijäin Keskusliitto ja Kasiniemen yhdistys oli Kuhmoisten-Padasjoen paikallisliiton jäsen. Yhdistyksen asioissa keskuspaikkana oli Lahti.

Yhdistyksen puheenjohtajina ovat toimineet ainakin Otto Lauhalahti, Einar Selonen, Eero Kiiski ja viimeksi Kalle Salonen. Sihteerinä toimi monet vuodet Anni Lahtinen, Sammaleen Annina paremmin tunnettu, sekä Marja-Liisa Hännikäinen. Jäsenet yhdistykseen hyväksyi johtokunta, ja jäseniä oli 20-30. Tarkkaa tietoa ei ole, sillä yhdistyksen pöytäkirjoja ja muita dokumentteja ei ole ollut käytettävissä. Aktiivisia jäseniä ovat muistitiedon mukaan olleet ainakin Kiisket, Saloset, Seloset, Siltalat, Hännikäiset, Soukkiot, Ojalan Veikko ja lisäksi monet kylän ”tilkkuviljelijät”, sillä yhdistyksellä oli monenlaista ohjelmaa.

Yhdistys rahoitti toimintansa jäsenmaksuilla ja tupailtojen arpajaistuotoilla sekä kahvirahalla. Kun omaa toimitaloa ei ollut, tupailtoihin kokoennuttiin noin kerran kuussa jäsenten kotona, mm. Porkkolassa, Ojalassa, Selosella, Kiiskillä ja Hänni-

Tero Hännikäinen esitteli pärehöylän käyttöä Kasiniemi kukkii -tapahtumassa kesäkuussa 2016 (kuva Pirkko Joutsen)

Pärekaton tekoa esitellään (kuva Pirkko Joutsen)

käisellä. Toisinaan palkattiin ohjaajia pitämään kursseja emännille. Tehtiin päivän mittaisilla kursseilla mm. lampunvarjostimia, mustasta ja harmaasta huovasta her-rainmallisia lierihattuja, esiliinoja ja kotitalousopettajan johdolla kotijuustoakin sekä päällystettyjä voileipiä. Oli myös viljan ja puutarhan hoitoon liittyvää opastusta.

Yhteiskäyttöön hankittiin viljankuivaamo, joka sijaitsi Viitanientiellä. Kui-vaamoon tuotiin ohrat ja kaurat kuivumaan, sen sijaan riihessä puidut rukiinjyvät yleensä kuivattiin kotona. Vuonna 1959 hankittiin jäsenten yhteiskäyttöön tehokas Jymysukkula-niminen kuivuri. Yhdistyksen kalustovaja sijaitsi Aholan talon tun-tumassa Aholanraitilla. Sieltä voi tarvittaensa lainata pärehöylän, heinänsiemenen kylvökoneen, veivattavan pesukoneen tai vaikka painepesurin. Varsinkin pärehöylä oli usein tarpeen, sillä pärekatto oli talojen ja muiden rakennusten yleisin kate. Kun yhdistys lopetettiin, Tero Hännikäinen lunasti pärehöylän ja esitteli päreen tekoa Ka-siniemi kukkii -tapahtumassa. Se oli edelleen toimiva laite.

Pienviljelijäyhdistys järjesti myös virkistystoimintaa kuten retkiä ja tansse-ja, usein yhdessä urheiluseura Kasiniemen piirin kanssa. Jonkin verran lienee ollut yhteistoimintaa myös naapurikylien yhdistysten kanssa, sillä oman yhdistyksen toi-minnan päätyttyä vuonna 2000 Kasiniemestä on oltu porukalla mukana Neroskulman kesäretkillä. Kyläyhdistys osti Kasiniemen seudun pienviljelijäyhdistykseltä 100 hen-gen kahviastiaston ja kahvinkeitin, jotka ovat edelleen käytössä Kokkopirtillä.

Padasjoen VPK Kasiniemen yksikkö

Kasiniemi on Padasjoen etäisin kylä ja etäisyyttä kuntakeskuksesta on noin 30 ki-lometriä. Tästä syystä kylään alettiin puuhata omaa sammutusyksikköä. Aloitusta helpotti myös se, että muutama kylän mies oli ollut jo VPK:n kursseilla ja harjoituk-sissa. Toiminta Kasiniemessä alkoi 1960-luvulla ja se jatkui noin 30 vuotta.

Yksikön päällikkönä toimi ruiskumestari Kari Sipura. Palokuntaan kuuluivat eri aikoina ainakin; Olavi Alenius, Kalle Salonen, Timo Soukkio, Osmo Soukkio, Onni Urataipale, Ilkka Mertsalmi, Leo Leppälahti, Antti Leppälahti, Esko Silvonen, Olavi Niemi ja Matti Valkama.

Käytössä oli myös sammutusauto, kirkonkylästä saatu M-B Unimog, joka oli maastokulkuneuvo, mutta kovin heikkotehoinen. Sitä säilytettiin Vanhassa myllyra-kennuksessa.

Harjoitusta ja sammutustyötä

Yksikkö harjoitteli joka viikko. Tutustumassa käytiin myös kirkonkylässä eri teh-dasrakennuksiin ja muihin kohteisiin. Kesällä Suomen Palokuntaliitto järjesti har-joituksia Tarusjärvellä, jossa on nykyisin heidän koulutuskeskuksensa. Myös näihin harjoituksiin osallistuttiin. Palokunta oli mukana ainakin kolmessa eri sammutus-kohteessa; Porasassa paloi auto Isonsuon autotallissa, mutta onneksi tiiliseinä esti

palon leviämisen muualle taloon. Myös Vehkakylän tulipaloherkkää savusaunaa oli tiin sammuttamassa ainakin kolme kertaa. Partinrannassa paloi melko pahoin toimitusjohtaja Heikki O. Salosen huvila. Tulipaloihin ehdittiin usein ennen muita sammutusyksiköitä, sillä etäisyydet muualta ovat hyvin pitkiä.

Kioskin pitoa kylällä ja tansseja Ahjolassa

Väinö Uosukaisen lopetettua kioskin pidon, oli kylä muutaman vuoden ilman kioskia. VPK katsoi, että on samalla mahdollista palvella kyläläisiä ja hankkia yksikölle

Harjoitusleirillä 1980-luvulla. Toinen vasemmalta Petri Piira, toinen oikealta Jarmo Laari. Oikealla kouluttaja Kalevi Helen ja palkintopokaali.

Jukka Pinolan traktorin nosto Vehkajärvestä 1980-luvulla. Henkilöt vas.: Veikko Tähkäpää, Onni Urataipale, Jukka Pinola, Kari Sipura, Raimo Selonen, Väinö Korpela ja Esko Silvonen.

hieman rahaa. Kioskia pidettiin 1970-luvun lopulta alkaen reilut 10 vuotta. Valikoimaan kuuluivat: makeiset, limsa ja jäätelö. Myyjinä kioskissa toimivat ainakin: Hilikka Laari, Mirja Soukkio, Outi Ahola, Anna-Leena Leppälahti ja Seija Sipura. Padasjoen VPK järjesti tansseja Ahjolassa. Niissä esiintyjinä olivat sen ajan kuuluisimmat tähdet mm. Katri Helena. Tanssisali oli usein täysi, kun jopa 250 lippua oli myyty. Tulosta myös muodostui ja se auttoi VPK:n toiminnan rahoituksessa.

Väki kylältä väheni ja VPK:n yksikön toiminta hiipui

Kasiniemen kylä hiljeni väen muuttaessa töiden perässä kaupunkeihin. Palokalustosta Kasiniemeen jäi peräkärry, jossa on moottoriruisku ja muutama sata metriä letkuja. Arkiviikkoina ei kylästä löydy riittävästi miehiä sammutusryhmäksi. Toivottavaa on, että jokainen hankkii alkusammutuskalustoa pienten tulipalojen alkujen sammuttamiseen. Jos tämä ei riitä, on pitkä aika odottaa apua kirkolta.

SPR ja Diakonia Kasiniemessä

Kasiniemessä on toiminut 50-luvulta lähtien yhdistetty Diakonia-piiri ja SPR:n kyläkerho. Se on pitänyt ompeluseuroja eri taloissa. Esim. v. 1955 näitä oli 16 kpl. Näissä kerättiin aina ”kahvimarkat” talteen. Varoja käytettiin vierailukäynteihin vanhainkodissa Nyystölässä, sittemmin Tuulia-kodissa ja Visapuistossa, kirkkopyhän kuljetuksiin ja kahvituksiin, sekä vanhusten joulumuistamisiin omassa kylässä. Haluttaessa seurakunnan edustajat olivat mukana. Ompeluseurat olivat ”suuria tapauksia” kylällä, niin pitäjille itselleen kuin osanottajille. Kokoonnuttiin Pasurin lidan pienessä

Ompeluseurat 1952, henkilöt vasemmalta: Vilhelmiina Sumanen, Helena Selonen, Selma Valkama, Anna Vilenius ja Ida Seppälä (kuva Pekka Salosen kokoelmasta)

pirtissä, Uosukaisen Helenalla, Rannistossa, Leppälahden Hilmalla ym. isommissa paikoissa. Mummut odottivat näitä seuroja, koska paljon muita menoja ei ollut. Muistan kun Ranniston Aili saapui meille Taipaleeseen metsän poikki kävellen ja kutoi samalla sukkaa!

Kinkereitä pidettiin joka vuosi kylällä ennalta määrättyssä talossa, oli oikein lista sitä varten. Pienemmät mökit saivat pitää yhteisesti nämä ”lukuset”, ettei tulisi liian suuri rasitus kenellekään. Esim. Lehtimäki, Niemelä ja Taipale olivat porukassa. Myöhemmin pitopaikka siirrettiin Kokkopirtille ja nykyään ne pidetään siellä vuorovuosin Toritun kanssa. Diakonia-väki huolehtii järjestelyistä.

Vielä 60-luvulla SPR toimi Kasiniemessä vireästi. Joka syksy oli kirkolla kirpputori, jonne keräsimme tavaraa. Leivoimme kakkuja ja kaalipiirakoita myyntiin. Mummut oikein odottivat päivää, jolloin he pääsivät Ansion keittiöön kuorimaan lanttuja. Ne saatiin aina Porkkolasta lahjoituksena, sitten ne keitettiin survokseksi ja pussitettiin Ansiossa. Lopuksi juotiin kahvit. Kaikki menivät kirkolla kaupaksi. Kuorijoina olivat esim. Hilma Selonen, Anna Ojala, Hilda Ahola, Bertta Salonen ja Tyyne Rinkinen.

Tällä vuosituhanella nämä seurat ovat jääneet melkein kokonaan unholaan, mutta Diakonia-työtä yritetään tehdä muulla tavoin kylässä. Vuonna 2017 Diakonia-piiri lopetettiin kokonaan, varat siirrettiin kyläyhdistykselle, joka hoitaa asioita edelleen.

Kinkerit 1986 Multatöyryn valkoisella huvilalla, henkilöt vasemmalta: Aili Sumanen, Lempi Tuominen, Hilma Selonen ja Bertta Salonen (kuva Sinikka Aholan kokoelmasta)

KYLÄN URHEILU- JA LIIKUNTATOIMINTAA

Padasjoen Yrityksen Kasiniemen piiri

Padasjoen voimistelu- ja urheiluseura Yrityksen juuret ovat vuosisadan alkupuolella perustetussa Arrakosken raittiusseurassa. Kylille Yritys perusti omia piirejä, joilla ei kuitenkaan ollut rekisteröidyn yhdistyksen statusta. Piirit toimivat hyvinkin itsenäisesti, mutta pitivät tiiviisti yhteyttä pääseuraan.

Yrityksen Kasiniemen piirin syntysanat lausuttiin vuonna 1932. Perustava kokous pidettiin Ansion kartanossa 28. p:nä maaliskuuta ja uuteen urheiluseuraan liittyi heti 42 jäsentä, joista naisia oli 13. Kun vuosikokouspöytäkirjat on kaikki kirjattu yksiin kansiin aina ensimmäisestä kokouksesta viimeiseen, piirin historiikin peruskuviot ovat säilyneet jälkipolville. Alkuvuosina pöytäkirjoihin merkittiin myös tunnollisesti kaikki jäsenet, ja sieltä löytyy monta tuttua nimeä.

Kasiniemen piirin ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Ario W. Schildt, olihan hän hankkeen puuhamiehiä ja itsekin urheilusta kiinnostunut. Sihteeriksi kokouksessa valittiin Heikki Sumanen, nuori ja yhteisiin asioihin paneutuva Kasiniemen kasvatti.

Schildtin jälkeen puheenjohtajina ovat toimineet Heikki Sumanen, Kalle Salonen, Pentti Siltala kahteen eri kertaan, Tero Hännikäinen ja Osmo Soukkio. Kasiniemen piirin viimeinen puheenjohtaja oli Kari Sipura, jonka tehtäväksi tuli seuran päättäminen ja neuvottelut yhdistymisestä kyläyhdistykseen.

Aulis Aholan Padasjoen Yrityksen Kasiniemen piirin jäsenkirja.
(kuva Sinikka Aholan kokoelmasta)

Sihteereinä Kasiniemen piirissä uurastivat Heikki Sumasen lisäksi Sylvi Kunnas, Veikko Ojala lähes 20 vuotta, Pentti Siltala, Vuokko Immonen, Marja Saarinen sekä Mirkku Sipura. Vuosikokouksissa valittiin myös piiriedustajat, jotka olivat avainasemassa pääseuran ja piirin välillä ja myös tuomareina piirien välisissä kisoissa. Näissä tehtävissä toimivat ainakin Ario W. Schildt, Heikki Sumanen ja myöhemmin mm. Osmo Soukkio ja Pentti Siltala.

Kasiniemen piiri aloitti organisoimalla toimintaansa. Perustettiin kilpailutoimikunta ja huvitoimikunta, joiden vastuualueina olivat urheilukilpailujen ja virkistystoiminnan järjestäminen sekä varainhankinta. Myöhemmin perustettiin myös ravintolaryhmä. Vuosikokousten ja johdokunnan kokousten lisäksi alettiin

pitää kerran kuussa jäsentenvälisiä kuukausikokouksia, joissa pöytäkirjan mukaan ”käsitellään seuran asioita ja seurustellaan”. Näitä kokouksia pidettiin sittemmin tarpeen vaatiessa.

Perustavassa kokouksessa sisäänkirjoittautumismaksuksi määrättiin 1:50 ja jäsenmaksuksi 5:- markkaa. Jäsenmaksut pyrittiin pitämään pieninä, sillä niiden ei haluttu olevan kynnyksenä urheiluharrastukselle. Mm. sota-aikana rästiin jääneitä jäsenmaksuja ei peritty lainkaan, taloudellisesti tiukkoina aikoina maksuja jopa alennettiin ja joinain vuosina jätettiin kokonaan keräämättä. Jäsenmaksujen kerääjä kuitenkin nimettiin vuosittain ja siellä vilahtaa Salosen Pekankin (kyläpäällikkö 2016 alkaen) nimi ensimmäisiä kertoja esiin kylätoiminnassa.

Kasiniemen piirin vuosikokousten puheenjohtajat ja sihteerit/rahastonhoitajat

Puheenjohtajat		Sihteerit/rahastonhoitajat	
Ario Schildt	1932-	Heikki Sumanen	1932-
Heikki Sumanen	1946-	Sylvi Kunnas	1946-
Kalle Salonen	1960-	Veikko Ojala	1960-
Pentti Siltala	1968-	Pentti Siltala	1989-
Tero Hännikäinen	1978-	Vuokko Immonen	1990-
Osmo Soukkio	1980-	Marja Saarinen	1995-
Pentti Siltala	1990-	Mirkku Sipura	1996-2002
Kari Sipura	1995-2002		

Yleisurheilu ja hiihto peruslajit

Urheilukenttä kylälle saatiin kunnan toimesta vasta 60-luvulla, mutta alkuun järjestettiin kisoja Ansion kartanon pihamaalla. Kartanonherra itsekin seurasi kilpailuja mielellään ja onhan näistä ”Kasiniemen olympialaisista” jäänyt valokuvakin muistoksi. Jäsentenvälisessä 5-ottelussa lajeina olivat 100 m, kuula, pituushyppy, keihäs ja 1000 m. Piirien välisiin kilpailuihin Kasiniemi lähetti aina edustajansa ja edustuspaikoista käytiin kovaa kisaa omissa karsintakilpailussa. Urheiluinnostus oli hui-

Korkeushyppyä vanhalla saksityylillä yli 80 vuotta sitten
(Kasiniemen Sanomien arkisto)

Urheilukilpailut järjestettiin urheilukentän valmistumiseen saakka Ansion pihassa. Kuva ennen sotia 1930-luvulta
(Kasiniemen Sanomien arkisto)

pussaan. Jopa niin että Kasiniemestä lähdettiin porukalla Helsingin olympialaisiin. Päivä tosin oli rankka, sillä matka tehtiin kuorma-auton lavalla ja vettäkin satoi. Tätä matkaa on muistellut Aholan Pertti Kasiniemen Sanomissa. Hän ehti matkalla käydä myös Korkeasaarella.

Talvilajeissa hiihto on ollut ykkönen, tarjosihan Kasiniemi kilpaladuille vaihtelevan ja haastavan maaston. Kisakeskuksena on ollut milloin Kokkopirtti, milloin Ansion kartanon pihapiiri. Alkuinnostuksessa, kun mäkihypystä suomalaisten menestyksen myötä tuli koko kansalle rakas laji, harkittiin jopa hyppymäen rakentamista ja omien mäkisukien ostoa seuralle. Pikku poikien esikuvina olivat mm. legendaarinen Tauno Luitro, Antti Hyvärinen ja hiukan myöhemmin Jari Puikkonen.

Seuran urheilukalenteri alkoi saada vakiintuneita muotoja. Oli hiihtokilpailuja, murtomaajuoksukilpailut toukokuussa, yleisurheilukilpailuja kesällä ja suunnistusta syksyllä. Perustettiin pesäpallojoukkue, jolle pitkän väennön jälkeen kylätoimikunta ja urheiluseura yhdessä ostivat räpylän. Pilkkikisoista tuli Kasiniemen piirille yksi talven merkkitapahtumista. Pilkkikisoja pidettiin Vehkajärven Ylävirralla tukikohdaksi alakoulun ranta ja sittemmin useina talvina Soukkion Osmon rannassa. Osallistujia oli aina runsaasti ja kisat olivat yhdistykselle myös taloudellisesti tuottoisat. Osmon pirtissä syötiin monet hernekokat tuloksia odotellessa.

Kasiniemestä osallistuttiin myös kirkonkylässä järjestettyihin urheilukilpailuihin ja tapahtumiin, mm. katuviestiin ja Padasjokihölkään.

Kokkopirtin isännäksi

Kylän keskeiseksi toimipaikaksi nousi sotavuosina Lottatalo. Siellä Kasiniemeen tulleet evakotkin saivat hengähtää ennen kuin löysivät uuden elämän alun. Järjestäytynyt urheilu- ja kilpailutoiminta oli hiljaista, mutta Kasiniemen piiri halusi osaltaan edesauttaa Lottatalon toimintaa. Vuonna 1939 seuran johtokunta päätti lainata Lotta Svärd-järjestön Kasiniemen kyläosastolle varansa kuitenkin sillä eh-

Urheilukilpailut Kasiniemen kentällä 1960-luvun alussa. Pituutta mittaamassa Toimi Hännikäinen oikealla, seuraavina Kalle Sumanen, Kalle Salonen, Kalevi Rinkinen ja Arvo Ylinen. (kuva Sinikka Aholan kokoelmasta)

Sinikka Tuominen työntää kuulaa Kasiniemen urheilukilpailussa uudella kentällä (kuva Sinikka Aholan kokoelmasta)

dolla, että seura saa vuokraa vastaan pitää Lottatalossa vähintään kolmet iltamat vuodessa.

Seuraava vuosikokouksen pöytäkirja on vasta viiden vuoden kuluttua, vuoden 1944 marraskuulta. Pöytäkirjan 2. § kertoo niistä järjestelyistä, mitä rauhan tultua jouduttiin tekemään. ”Päätettiin ostaa Lotta Svärd -järjestön Padasjoen paikallisosaston Kasiniemen kyläosaston omistama, Ansion kartanon maalla oleva Lottatalo irtaimistoiheen kolmenkymmenen tuhannen (30 000) markan kauppahinnasta, mikä kauppahinta suoritetaan siten, että ostaja ottaa vastatakseen rakennukselle kuuluvat velat ja vastuut. Kauppakirjan ovat Kasiniemen piirin puolesta allekirjoittaneet Sylvi Kunnas ja Heikki Sumanen.

Kun Lottatalo-nimeä ei saanut enää käyttää, talo piti nimetä uudelleen. Kokkopirtti-nimi löytyi nimikilpailun perusteella, mutta voittajan nimeä pöytäkirjoista ei valitettavasti löydy. Kokkopirttinä talo on siitä lähtien tunnettu. Hyvä nimi, olihan talo suojaisasti komeiden Kokkokallioiden sylissä ja aikoinaan kyläläiset, nuoret ja vanhat, kokoontuivat kallioille juhannuskokolle. Varmaan siellä piiriäkin pyörittiin.

Omistajan vastuu

Kasiniemen piirillä oli siis oma tupa, oma lupa, mutta myös omistajan vastuu. Talo vaati jatkuvaa huolenpitoa; piti ostaa halkoja, korjata uuneja, piti maalata ja tehdä remonttia. Siis sillä ehdolla että tarvikkeita oli saatavissa ja rahat riittävät. Alunperin talo oli vaaleansävyinen, mutta kun edulliset lateksimaalit tulivat kauppoihin, talo maalattiin vihreäksi ja nythän se on ollut punainen jo vuosikymmeniä. Kattokin uusittiin. Perusteellisen pohdinnan jälkeen päädyttiin tiilikattoon ja kauppiaksi ryhtynyt Heikki Sumanen sai tehtäväkseen tilata tiilitehtaalta tiilet ja asennuksen. Kattoon tarvittavat rimat hankittiin keräyksellä kuten myöhemmin lipputankoonkin tarvittavat rahat.

Myös valtio tuli apuun 80/90-lukujen vaihteessa. Opetusministeriö myönsi avustuksia vapaaseen kansalaistoimintaan tarkoitettujen seurantalojen korjaamiseen tarkoituksena säilyttää, ylläpitää ja parantaa seurantalojen kulttuurihistoriallista arvoa, rakennusteknistä kuntoa ja toimivuutta. Kasiniemen piiri haki avustusta ja saikin talon ulkoseinän korjaamiseen ja lämmöneristämiseen 14 000 mk keväällä 1992. Opetusministeriön toimeksiannosta sen maksoi Suomen Kotiseutuliitto. Talkootuntien määrä oli tehdyn selonteon mukaan 956 tuntia eli noin 120 täyttä työpäivää.

Kortinpeluu kielletty

Seuran vuosikokoukset ja johtokunnan kokoukset oli muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta aiemmin pidetty Ansiossa, mutta kun talo siirtyi Kasiniemen piirille, myös piirin toiminta siirtyi sinne. Tilaa oli muullekin toiminnalle. Keskiviikkoisin salissa kokoontui nuorisokerho. Johtokunta asetti kuitenkin nuorille rajoja: Kortinpeluu, tanssiminen ja tupakoiminen kerhosalissa oli kielletty ja kerhotoiminnalla piti olla aikuinen valvoja. Yhtenä valvojana toimi Touko Kaunisto, joka tuolloin oli opettajana Kasiniemen koululla. Opettajan ”luontaisetuihin” kun kuului osallistua monipuolisesti kylän harrastustoimintaan.

Talo oli silti vajaakäytössä, joten sitä vuokrattiin halukkaille. Joitakin rajoituksia oli vuokraamisessakin. Rukouspäivinä Kokkopirttiä ei saanut vuokrata iltamiin eikä poliittisia puheita tai sen luontoisia ohjelmanumeroita sallittu. Aluksi vuokraustoiminnasta vastasi puheenjohtaja Ario W. Schildt ja myöhemmin monet vuodet Anita Ojala. Vuokraustoiminnan alkaessa Kokkopirtin vuokra oli 400 markkaa ja nousi inflaation kiihtyessä 1600 markkaan. Sittenhän vuonna 1962 tehtiin Suomessa suuri rahauudistus, jossa sadan markan kolikosta tuli markan kolikko. Tuolloin Kokkopirtin vuokra oli 16 markkaa.

Pitkäaikaisimpiin vuokralaisiin kuuluu kansalaisopisto. Asikkalan-Padasjoen kansalaisopisto järjesti kylän emännille jo 70-luvulla kudontakurssin. Kun opiston ja kunnan kesken on aikanaan sovittu, että kunta osoittaa tilat opiston toiminnalle, kunta maksoi tilavuokran. Kokkopirtti tarjosi opiston kursseille oivat tilat, ja edelleenkin siellä pidetään kansalaisopiston, nyttemmin Wellamo-opiston, ohjattuja liikuntatunteja. Yhtenä vuokralaisena oli myös seurakunta, joka piti Kokkopirtillä lasten päiväkerhoa.

Kokkopirin isännöitsijänä toimi ensin Kauko Alenius, sitten Heikki Sumanen ja Hilma Leppälahti kumpikin toistakymmentä vuotta. Pitkään vastasi kunnossapidosta ja Suomen lipun nostamisesta salkoon liputuspäivinä Mirja Soukkio. Mirja jatkoi tehtävässään vielä joitain vuosia senkin jälkeen, kun talo seuraavan kerran vaihtoi omistajaa. Mirjan jälkeen talonmiehen tehtäviä ovat hoitaneet Eero Hörhä ja Kari Sipura.

Yhteistyö alkoi itää

Huvitoimikunta oli siis nimetty jo seuran perustavassa kokouksessa. Välillä johtokunta otti hoitaakseen sekä huvitoimikunnan että urheilutoimikunnan tehtävät, mutta käytäntö osoitti, että vastuualueita pitää jakaa. Huvitoimikunta suunnitteli ja järjesti iltamia, tansseja ja yhteisiä matkoja, disco-iltaa ja kirpputoreja. Juhannusjuhlat olivat odotettu tapahtuma, mutta onpa yhdessä juhlittu myös vappua ja ihan orkesterin ja ilotulituksen kera vuoden vaihtumista.

Helmikuun 4 p:nä 1951 piti Kokkopirtillä olla luvattu ja etukäteen paljon mainostettu elokuvaesitys. Elokuvat kuitenkin peruttiin, kun saatiin tieto, että samana päivänä oli Suomen marsalkka Mannerheimin hautajaistilaisuus, joka radioitiin koko maahan.

Talouden suhteen piti olla tarkkana koko ajan. Kasiniemen piiri hankki oman levysoittimen, sillä arveltiin, että levytanssit tulisivat halvemmiksi kuin elävä soittaja. Lisätuloa saatiin vuokraamalla levysoitinta yksityisille ja muiden yhdistysten järjestämiin tilaisuuksiin. Pientä ylellisyyttä olivat Kokkopirtille hankitut öljylämmittimet. Hiukan mukavuutta, mutta, toisaalta, öljyhän oli ainakin sähköön verrattuna 60-luvulla melkein ilmaista ja öljylämmitys suurta muotia.

Talouden kannalta tuottoisampaa oli yhteistyö kylän muiden yhdistysten kanssa, sillä niiltä saaduilla tilavuokrilla voitiin kattaa talon ylläpitokustannuksia. Kun samat ihmiset olivat toimijoina eri yhdistyksissä, yhteistyöstä syntyi toiminnallis-

takin synergiaetua. Esimerkiksi kylätoimikunnan talviriehan ohjelmaan sisältyi useamman kerran urheiluseuran perinteiset hiihtokilpailut. Yhdessä haettiin myös lääninhallitukselta oluen anniskelulupaa juhannus-, kesä- sekä elonkorjuutansseihin. Järjestysmiehet olivat yleensä samat riippumatta siitä, kuka tapahtuman järjesti. Mainittakoon, että Kokkopirtille rakennettiin viranomaisten vaatimuksesta putka, ulko-ovesta heti vasemmalle.

Kasiniemen piiristä kyläyhdistyksen urheilujaosto

Kasiniemen piirin kokouksessa 8.2.2001 suunniteltiin yhdistyksen tulevaisuutta vakavin ilmein. Todettiin, että toimijoita on vain kourallinen ja toisaalta yhteistyöstä kylätoimikunnan kanssa oli saatu hyviä kokemuksia. Oli tehty tunnusteluja eri tahojen kesken ja kysytelty uutta toimintamallia. Tältä pohjalta kokous päätti esittää pääseuralleen Padasjoen Yritykselle Kasiniemen piirin lakkauttamista ja yhdistämistä kylätoimikuntaan, joka perustaisi urheilujaoston jatkamaan piirin työtä. Samassa yhteydessä myös Kokkopirtti maa-aloineen siirtyisi kylätoimikunnalle.

Padasjoen Yritys ry:n vuosikokouksessa piirin päätöksen esitteli Osmo Soukkio. Pääseura hyväksyi piirin esityksen ja ero pääseurasta myönnettiin esityksen mukaisesti. Piirin omistama, vuokramaalla oleva Kokkopirtti katsottiin irtaimistoksi, eikä Yritys esittänyt siltä osin mitään vaateita. Kokouspöytäkirjan allekirjoittivat puheenjohtaja Oiva Heinonen ja sihteeri Anna-Maija Lehtinen.

Kasiniemen piirin puheenjohtajana jatkoi Kari Sipura ja sihteerinä Mirkku Sipura siirtymisvaiheen loppuun saakka. Kokkopirtin vuokraoikeuden siirto entisiin ehdoin hyväksyttiin myös Ansiossa. Kokkopirtti sai uuden omistajan, mutta samaan aikaan oli jo vireillä kylätoimikunnan rekisteröiminen Kasiniemen kyläyhdistys ry:ksi.

Padasjoen Yrityksen Kasiniemen piiri kokoontui vielä kerran. Silloin päätettiin lähteä porukalla uimaan ja rentoutumaan Nokian Edeniin. Kutsuttuja oli 51 henkeä ja reissu on kuulopuheitten mukaan ollut mahtava. 70 vuotta urheiluseuratoimintaa kaikkine vaiheineen on hieno saavutus ja vielä hienompaa on, että moni Kasiniemen piiriä pyörittänyt jatkoi/jatkaa kyläyhdistyksessä.

Menestyneitä urheilijoita

Leena Ahola, Suomenmestariksi 1980

Leena Ahola, nykyään Loukkaanhuhta, voitti vuonna 1980 Vaasassa 14-vuotiaitten sarjassa 800 metrin mestaruuden. Leena oli menestynyt ensin Padasjoella, sitten piiritasolla ja päässyt etenemään suomenmestaruuskilpailuihin. Valmentajana toimi Matti Heikkilä. Hän innosti useita Padasjoen nuoria urheilun pariin ja sai heidät harjoittelemaan niin, että hyviä tuloksia saavutettiin. Leenan vanhemmilta, Sinikalta ja Aulikselta kilpailut edellyttivät usein autokyydityksiä Kasiniemestä kirkonkylään ja pitemmällekin.

Kasiniemen Sanomat toukokuussa 1999 kirjoittaa Vaasan mestaruusjuoksusta näin: *Leena ei suinkaan ollut mikään ennakkosuosikki, sillä hän oli alittanut tulosrajan vain niukasti, viime hetkellä tosin, joten kunto oli parhaimmillaan. Kilpailu juostiin suoraan loppukilpailuna kolmessa 9-10 tytön erässä ja Leena joutui ensim-*

Leena mestaruusvuotenaan 1980 (kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

Padasjoen Yrityksen tyttöjen hiihtojoukkue Rovaniemellä 1981. Henkilöt vasemmalta Erja Kaskimäki, Tuija Virkki ja Leena Ahola oikealla (Leena Aholan kokoelmasta)

Yrityksen mestari Niko Nättinen M 10 hiihdot -95 (Niko Nättisen kokoelmasta)

mäiseen erään. Leena lähtikin heti kärkeen ja veti koko ajan eroa muihin juoksijoihin niin, että sitä oli maalissa 30 metriä ja tuloksena loistava uusi ennätys 2.16.60. Toisen erän juoksijoista ei ollut vaaraa, sillä erän voittajakin jäi nelisen sekuntia. Mutta kolmannen erän juoksijoista sitäkin enemmän, sillä siihen oli varattu etukäteen parhaimmat. Tytöt lähtivätkin vuorovedolla tavoittelemaan Leenan aikaa ja näytti siltä, ettei Leena sijoitu kovinkaan hyvin. Niin vain kävi, että johtava pari hyytyi, maitohappoja varmaankin, viime metreillä ja erän voittaja jäi Leenasta 0,23 sekuntia.

Leena pääsi vielä seuraavana vuonnakin samaan sarjaan. Kilpailu käytiin Mikkelissä. Leena selviytyi viimeisenä kahdeksan tytön loppukilpailuun, mutta sijoittui toiseksi niukasti voittajalle hävinneenä ja näin tuli hopeamitali kultamitalin seuraksi palkintokaappiin.”

Menestystä myös hiihdossa

Juoksun lisäksi hiihtokin kiinnosti. Leena saavutti siinäkin hyviä tuloksia. Äiti-Sinikan mielestä mieleenpainuvien oli Padasjoen tyttöjen lentomatka Rovaniemelle, jossa he kilpailivat Ounasvaaralla Hopeasompakilpailussa. Kolmen tytön viestijoukkue saavutti arvostettavan neljännen sijan. Majoittuminen maineikkaassa Pohjanhovissa oli poikkeuksellisen tasokasta. Huoltojoukoissa mukana olivat tyttöjen äidit.

Leena harjoitteli kilpailumielessä vielä muutamia vuosia, mutta sitten lenkit vaihtuivat kunto-lenkeiksi. Perheessä urheiluharrastus on siirtynyt seuraavaan polveen. Osallistuihan Leenan poika Mikko Loukkaanhuhta Suomen ampumahiihtojoukkueessa talvella 2017 Itävallan Hochfilzenissä maailmanmestaruuskilpailuihin.

Niko - Kasiniemen karpaasi

Niko Nättinen otti osaa menestysksekästä moneen lajiin Kasiniemessä asuessaan. Hiihdon lisäksi voittoja tuli muun muassa juoksusta ja pesäpallosta. Harjoittelua ei poika pelännyt, sillä leikekirjasta löytyvät merkinnät: Kunniakirja ”Padasjoen kylät

matkalla maailman ympäri” 1.4.97- 31.3.98 on Niko Nättinen osoittanut erinomaista kävelykuntoa Kasiniemen kylällä 2720 kilometrillä. Hiihtoa tuohon aikaan Niko harjoitteli yli 2000 kilometriä vuodessa. Maaliskuussa 1999 Niko voitti 14-vuotiaiden suomenmestaruuden Kuhmossa.

Kasiniemen Sanomat numero 5/toukokuu 1999 kirjoitti yllä olevalla otsikolla:

Niko Nättinen voitti talvella Kuhmossa hopeasompahiihtojen 14-vuotiaiden sarjan. Saavutus on tosi hieno, sillä vastaavathan sanotut kisat Suomen mestaruuskilpailua. Kun Niko jo viime vuonna oli Hopeasommassa kolmas ja tällä kaudella oli 20 kilpailusta tullut 19 voittoa ja yksi kakkossija, odottivat niin Niko itse kuin valmentaja Oiva Heinonen, kotiväki ja tukijoukot hyvää saavutusta, mutta voitto, joka tuli 5 sekunnin erolla, oli sittenkin mahtava yllätys.

Voisi luulla, että poikien sarjoissa pärjää pelkillä luonnonlahjoilla ja nappiin osuneella voitelulla, mutta näin ei ole. Nikon valmentautuminen muistuttaa pienois-koossa varsinaisten karpaasien, Mika Myllylän ja Jari Isometsän ohjelmaa. Hiihtoleirejä, lokakuussa 100 kilometriä Vuokatin hiihtoputkessa, marraskuussa viikko Saariselällä ja 300 kilometriä, kaudella yhteensä hiihtokilometrejä 2000. Ja tietenkin jo ennen näitä kesäharjoitukset: rankojen sahausta pokasahalla, suojuoksua (Kurkisuolla), melontaa, rullasuksihiihtoa, lenkkeilyä ja kesälajien kilpailuja, muun muassa pitkien matkojen juoksua.

Eikä pelkkä harjoittelukaan riitä. Tarvitaan myös varusteita. Kilpasuksia Nikolla on ensi kaudeksi 8 paria ja vielä muutamat harjoittelusukset päälle. Varusteisiin onkin vuosittain kulunut 15000-20000 markkaa, puhumattakaan matkakuluista. Niko sanoo olevansa tosi kiitollinen lukuisille sponsoreilleen, jotka ovat tehneet hänen harrastuksensa ja menestymisen mahdolliseksi. Niko eroaa (useimmista) tavalisista tallaajista siinäkin, että hän nyt jo odottelee pikaista talven tuloa, runsaita lumia ja pakkasta.

Onneksi olkoon Niko ja menestystä ensi kaudellekin.

Kasiniemen Sanomat kirjoitti lisää Nikon hiihdoista toukokuussa 2003: *Nyttemmin jo Kasinimestä kirkolle muuttanut Niko Nättinen menestyi lupaavalla hiihtäjänurallaan entistäkin hienommin. Kaiken huippuna oli Pohjoismaiden mestaruus 18-vuotisten sarjassa Norjassa. Niko oli mukana myös Suomen pronssia ottaneessa viestijoukkueessa.*

Tuohon mestaruuteen ei Nikon menestys loppunut. Hän on jatkanut Kasiniemestä muutettuaan hiihtoa kilpaillen huipputasolla edelleenkin: Helmikuussa 2017 hän oli kolmas Finlandia-hiihdon perinteisellä 50-kilometrillä. Tästä Etelä-Suomen Sanomat kirjoitti: *Iloisin maaliintulija oli kolmanneksi sijoittunut Niko Nättinen, joka lähes kymmenen vuoden yrittämisen jälkeen pääsi kärkikolmikkoon. Olihan tämä yhden etapin täyttymys. Hienoa pärjätä aktiivikuntoilijana ammattilaisten porukassa, tuumii Urheilukoulussa lentopalloilijoiden kanssa työskentelevä opetusaliupseeri.*

KYLÄTOIMINTA KESKITTYY

Kasiniemen keskusta ilmakuva 1960-luvulta (Kasiniemen Sanomien arkisto)

Kasiniemen kyläyhdistys perustettiin 2000-luvun alussa ja samassa yhteydessä Kokkopirtistä tuli kyläläisten oma talo. Ensimmäiset kesäjuhlat vietettiin oman katon alla heinäkuussa 2002. Mutta kyläyhdistys ei syntynyt tyhjän päälle. Sitä edelsi vuonna 1977 perustettu kylätoimikunta, joka toimi aktiivisesti perustamisestaan lähtien. Voidaan siis hyvällä syyllä sanoa, että kylä viettää vuonna 2017 kylätoiminnan 40-vuotisjuhlavuotta.

Kylä suurimmillaan

Kasiniemenraitilla oli vilinää ja vilskettä. Nyt jo hiukan harmaantuneet peruskasiniemeläiset olivat 70-luvulla 40 vuotta nuorempia, suuret ikäluokat katsoivat tulevaisuuteen positiivisella mielellä. Koivu Oy tarjosi kyläläisille työtä ja toimeentulon koko perheelle. Työtilaisuuksia oli myös maa- ja varsinkin metsätaloudessa. Elämänmenoa rikastuttaneet Karjalan evakot olivat asettuneet paikoilleen ja osaksi kyläelämää. Lasten äänet raikuivat pihoissa ja Kasiniemenraitilla, kun kavereitten kanssa hengailtiin. Kylässä oli yli 200 asukasta ja mökkiläiset päälle.

Vaihtelua arkiseen aherrukseen toi monipuolinen yhdistyselämä. Yrityksen Kasiniemen piiri järjesti yleisurheilu- ja talvitapahtumia. Kasiniemenseudun pienviljelijäyhdistys jakoi hyödyllistä tietoa, hankki yhteiskäyttöön sopivia maatyökoneita ja piti tupailtoja, jotka kokosivat kyläläiset yhteen ja joissa pääasia oli yhdessäolo ja elämää suurempien asioiden ratkominen. Oli myös diakonapiiri, Kasiniemen VPK:n osasto ja SPR:n Kasiniemen osasto.

Totta kyllä, että Kokkokalliot oli halkaistu uuden tien alta, mutta tie oikaistiin, saatiin uusi silta ja katuvalaistus kylän keskustaan. Koulukin oli lopetettu. Koululaisten kuljetus oli kuitenkin järjestetty Vesijaolle tai muihin kouluihin parhain päin, mikä toimikin hyvin, kun kylässä oli oma liikennöitsijä. Viljo Silvonen oli huolehtinut myös

talvihiekoituksesta uhkaamalla, että yhtään koululaisvuoroa ei ajeta, jollei hiekkaa saada tielle aikaisemmin.

Kylällä oli oma postitoimisto, Piilolassa toinen, ja kaksikin kauppaa, kemikallio ja kahvila. Linja-auto kulki useamman kerran päivässä, kansalaisopisto järjesti toimintaa ja naapuriapua annettiin ja saatiin. Vehkajärvestä sai tarinoiden mukaan mahtavia kalasaaliita, Alavirran puolelta jopa ankeriaita.

Vuosikymmenen lopulla tilanne ei näytä yhtä auvoiselta vai olisiko vaatimustaso kasvanut. Valtakunnallisen kylätutkimuksen pohjustukseksi kartoitettiin tilannetta Kasiniemessä haastatteleamalla yhtätoista kyläläistä. Haastateltavat olivat syntyjään kasiniemeläisiä tai kylässä kauan asuneita.

Yhteenvedossa todettiin, että toiminnallisesti Kasiniemi ulottaa vaikutusalueitaan yli kylä- ja kuntarajojenkin. Kaupunkimatkat tehtiin ensisijaisesti Lahteen ja joskus Tampereelle. Hämeenlinnaa vierastettiin ja sinne mentiin hoitamaan vain virallisia asioita. Aktiivisia kyläläiset kyllä olivat. Äänestysprosentti oli Kasiniemessä kunnan korkein ja Padasjoella taas Päijät-Hämeen korkein. Enimmillään Kasiniemestä on ollut kolmekin valtuutettua pitäjän yhteisiä ja oman kylän asioita hoitamassa. Kun ottaa huomioon kylän koon, se kertoo aktiivisuudesta, osaamisesta ja halusta vaikuttaa päätöksentekoon. Asioita seurattiin tarkasti. Posti toi kylälle Etelä-Suomen Sanomia, Aamulehtiä ja Maaseudun Tulevaisuutta. Erityistä kiitosta sai Padasjoen Sanomat, jonka kantaaottavia yleisökirjoituksia ja yksityiskohtaisia selostuksia valtuuston kokouksista luettiin mielenkiinnolla. Lisää hengenravintoa sai halutessaan kirjastoautolta, joka oli aloittanut liikennöintinsä 1972 ja pysähtyi Kasiniemessä kerran viikossa.

Haastatellut totesivat kyllä, että perinteinen kyläily on mm. harvan asutuksen ja kulkuneuvojen puutteen vuoksi vähentynyt, joten kyläkokouksille olisi tilausta. Yhteistyötä kuitenkin tehtiin; metsiä ja metsäautoteitä tehtiin porukalla ja sadonkorjuuta talkoilla. Suurena menetyksenä koettiin seppä Idin pajatoiminnan loppuminen. Erään haastateltavan mukaan kyläseppä teki hyviä viikatteita mutta varmaan paljon muutakin. Onneksi Tero Hännikäisellä oli hitsauslaitteet ja hän pystyi auttamaan koneitten korjaamisessa aina kun omilta töiltään ehti.

Särvintä pöytään sai Vehkajärvestä ja Vesijaosta. Kalastus oli enimmäkseen kotitarvekalastusta ja jos saatiin suuri saalis, siitä riitti naapureillekin. Hyvät marja- ja sienimaat taas takasivat vitamiinit talveksi. Aina ei ihan suopeasti katsottu sitä, että mökkiläiset ja kaupunkilaiset ”tyhjensivät” kyläläisten ikiomat marja- ja sienipaikat. Jos marjapaikkoja kyseli, vastauksena oli laaja käden kaari vasemmalle, että siellähän niitä on metsässä, ja toinen kaari oikealle, että ”on niitä sielläkin”,

Kyläkokouksen valmistelua

Huoli maaseudun säilymisestä elinvoimaisena koettiin tärkeäksi koko maassa. Olihan selvästi nähtävissä, että varsinkin nuoriso hakeutui kaupunkeihin, liikekeskuksiin ja Ruotsiinkin työn perässä tai opiskelemaan. Tampereen yliopiston aluetieteiden laitos käynnisti Kylätutkimus 76 -projektin, jonka yhteydessä aloitettu kyläkokoustoiminta Juankoskella ja Vihdissä oli ollut suuri menestys. ”Näiden myönteisten kokemus-

ten perusteella rohkenemme toivoa Padasjoella myös menestystä – varsinkin kun Maakeskessä jo toimii kyläkunta menestyksekkäästi ilman tutkimusprojektiakin”, kannusti dosentti Sauli Rouhinen padasjokelaisia. Padasjoki oli mukana projektissa ja Kasiniemi siinä ensimmäisenä kylänä.

Projektin konkreettisena tavoitteena oli kyläkokoustoiminnan aloittaminen. Keskusteluissa kunnan elinkeinoasiamiehen Mikko Kallungin ja elinkeinolautakunnan puheenjohtajan Kalevi Nurmisen kanssa tutkijat tulivat siihen tulokseen, että kokoukset tulisi aloittaa Kasiniemestä. Tavoitteena oli edesauttaa ja jouduttaa kyläläisten omatoimista ongelmien ratkaisua. Ensiksi otettiin yhteyttä kylän avainhenkilöihin ja heistä koottiin kyläkokousta valmisteleva toimikunta. Kunta suhtautui hankkeeseen positiivisesti ja toimi tarvittaessa asiantuntijan roolissa.

Yliopiston kirje lähti seuraaville henkilöille ja yhdistyksille:

Ario Schildt, Osmo Soukkio, Martti Viitaniemi ja Onni Ylinen

Kasiniemenseudun Pienviljelijäyhdistys, Eero Kiiski

4H-kerho, Anneli Siltala

Yrityksen Kasiniemen osasto, Pentti Siltala

Puuliiton Koivu Oy:n ammattiosasto, puheenjohtaja

SPR:n Kasiniemen osasto, puheenjohtaja

Kasiniemen Liikenne Oy, Viljo Silvonen

Vehkakylä, Rainer Schildt

Ensimmäinen kyläkokous

Ensimmäinen kyläkokous pidettiin koululla 11.12.1977. Kallunki hankki luvan kokouksen pitoon YIT:ltä, jolle koulu oli vuokrattu. Kyläläisille kutsu oli toimitettu ris-tisiteenä Padasjoen Sanomien välissä, mutta tutkimus oli ollut päivän puheenaiheena kyläläisten keskuudessa jo pitkään. Oltiin uteliaita ja innostuneita. Kokoukseen osallistui peräti 67 kyläläistä ja varsin arvovaltaisia vieraita, Tampereen yliopiston aluetieteen laitoksen assistentti Sauli Rouhinen, yliopiston tutkijoita ja opiskelijoita sekä kunnan edustajia.

Asialista oli kyläläisille räätälöity. Vaikka kylätutkimusta oli selostettu aiemmin Padasjoen Sanomissa, Etelä-Suomen Sanomissa ja muissakin valtakunnallisissa tiedotusvälineissä, nyt saatiin tietoa suoraan tekijöiltä. Kunnan edustajat puolestaan kertoivat kunnan kehittämissuunnitelmista ja Kasiniemen kylän asemasta siinä. Ennakoon tehtyjen haastattelujen pohjalta esiin tuotiin myös kyläläisten arkipäivää koskettavia asioita kuten koulupiirijakoon ja koulukuljetuksiin liittyvät kysymykset, kauppa- ja linja-autoliikenteen kehittämismahdollisuudet ja työllisyysnäkömät.

Kokouksessa valittiin kylätoimikunta, jonka tehtäväksi tuli hoitaa suhteet kuntaan ja tutkimusprojektin ajan myös Tampereen yliopiston tutkijoihin sekä organisoida kaikin tavoin kylän hankkeita. Kylätoimikunnan perustaminen selkeytti kunnan ja kylän välisiä suhteita, sillä nyt kunnalla oli neuvottelukumppani, joka edusti koko kylää. Kylätoimikunta haluttiin pitää mahdollisimman itsenäisenä ja kuntakin toivoi valmiiksi purtuja ehdotuksia esim. kuntasuunnittelua varten. Aikaa myöten vuoropuhelusta kunnan ja kylätoimikunnan kesken kehittyi varsin tiivis ja värikäskin.

Ensimmäisen kyläkokouksen selkeä linja oli, että politiikka ei kuulu tähän toimintaan. Kyläkokouksia päätettiin pitää kaksi kertaa vuodessa, keväällä ja syksyllä. Kokouksissa vierailivat mm. kunnan, postin ja pankkien edustajat ja viihdyttipä yleisöä kerran myös Vilho Vartiainen. Kun vuokrasopimus YIT:n kanssa umpeutui, kylätoimikunta vetosi kuntaan, että koulu jäisi kyläläisten omaan, lähinnä harrastuskäyttöön. Kunta tarvitsi kuitenkin vuokratulonsa. Vuosina 1984-87 koulurakennuksessa toimi terapiakeskus, joka tarjosi tilat kyläkokouksille ja muillekin kylän tapahtumille.

Kylätoimikunnan hankkeita

Kylätoimikunnan ensimmäisenä puheenjohtajana toimi Kalle Salonen ja sihteerinä Anneli Siltala. Toimikunta sitoutui tehtäväänsä. Kunnan liikennelautakunnalle se teki välittömästi ehdotuksen, että Kasiniemen molempiin päihin saataisiin kylän nimikilpi, ja että kylän keskustan kohdalle asetettaisiin 60 km:n nopeusrajoitus. Kyltit saatiin. Kylä ei ollut enää kulkijalle anonyymi. Saatiin myös nopeusrajoitus, vaikka se tänä päivänä näyttää jäävän monelta autoilijalta huomaamatta. Urheilulautakuntaa lähestyttiin toivomuksella, että urheilukenttä kunnostettaisiin.

Urheilukentän kunnostus ei ainakaan välittömästi toteutunut, sillä kylätoimikunta palasi asiaan seuraavana vuonna tehdessään esityksen kunnan 5-vuotissuunnitelmaan. Urheilukentän kunnostuksen lisäksi esitettiin uimarannan kunnostamista mukaan lukien laiturit, pukukoppi ja hengenpelastusvälineet. Kylätoimikunta ehdotti myös, että mikäli kunta miettii koko pitäjäläisille sopivaa laturetkeä, oiva latu saataisiin Padasjoen kirkonkylästä Vehkakylään.

Seuraavaan kuntasuunnitelmaan 1986-1990 kunta pyysi kyliltä aloitteita ja esityksiä ja tarjosi näin kylille mahdollisuuden vaikuttaa omien ja kunnan suunnitel-

Kasiniemen kylän nimikyltti Kolulan mäellä (Kuva Leena Salmela)

mien yhteensovittamiseen. Jälleen oltiin aktiivisia ja tehtiin esitys kyläkokousten keskustelujen pohjalta. Kunnan luoteisosan kylien kehittäminen koettiin vaatimatomaksi ja kehityssuunnitelman terävöittämistä toivottiin. *”Tavoitteena on aloittaa Kasiniemen kyläkeskuksen kehittäminen keskitason kyläkeskukseksi, jotta kunnan luoteisosan keskusrakenne saadaan toiminnallisesti ja taloudellisesti vastaamaan tarkoituksenmukaisempaa ja tasaisempaa kuntarakennetta. Kehittämisessä pyritään yhteistyöhön Luopioisten ja Kuhmalahden kuntien kanssa.”*

Loma-asutuksen ja matkailun tuomiin kysymyksiin, kuten asukasluvun ja palvelujen tarpeen voimakkaaseen kausivaihteluun, kiinnitettiin huomiota. Toimikunta esitti, että kunta selvittää mahdollisuutensa kehittää ja edistää loma-asutuksen ja matkailun ympärivuotisuutta silmällä pitäen uusien pysyvien työtilaisuuksien luomista. Kasiniemen kyläkeskuksesta ja siihen tukeutuvasta haja-asutusalueesta haluttiin matkailuun, loma-asutukseen sekä luonnontuotteiden hyväksikäyttöön ja jalostukseen voimakkaasti tukeutuva erityisalue.

Vuonna 1991 Padasjoen kunta valmisti kestävän kehityksen projektia ja lähetti sen lausuntokierrokselle kylätoimikuntiin. Kasiniemessä tämä ns. Luonnonlakiesitys kirvoitti kielet syksyn kyläkokouksessa, jossa läsnä oli 44 kyläläistä. Kokouksen valtuuttamana kylätoimikunnan sihteeri Kirsi Schildt-Hölttä laati kunnalle kylän lausunnon, jossa kritiikki oli melko rankkaa.

”Kunnanhallituksen tulisi lisäksi vakavasti keskustella luonnonlain tarpeellisuudesta, jos se nyt todellakin on tarkoitettu vakavasti otettavaksi. Tämä epäily tulee mieleen väkisinkin nyt, kun kunta itse on rikkomassa luonnonlakiaan niinkin räikeästi, kuin suunnittelemalla kyläkoulujen lopettamista ja sallimalla suuret endurokisat Padasjoella.”

Barrikaadeille kyläkoulujen puolesta

Omasta kyläkoulusta oli jouduttu luopumaan jo 1971, mutta 20 vuotta myöhemmin lopettaminen uhkasi Vesijaon koulua. Kasiniemen kyläkokouksessa koulun lakkautuspäätös ja koulurakennuksen myynti kuohutti tunteita ja kuntaan lähetettiin vetoamus kyläkoulujen säilyttämiseksi. Varsin seikkaperäisen, kyläläisten tunteja tulkitsevan esityksen laativat Vuokko Immonen ja Kirsi Hölttä-Schildt. *”Lastemme pitkien koulumatkojen vuoksi katsomme koulunkäynnin ja oppimisen pienemmässä ryhmässä olevan lastemme oikeus.”*

Koulutalon säilyttämistä Vesijaolla perusteltiin myös erilaisten kerhojen, partion ja kansalaisopiston piirien pitopaikkana sekä paikallisen kulttuurin kehtona. Vetoomuksessa arvioitiin koulujen lakkautuspäätöstä kunnanjohtaja Teuvo Komulaisen vuonna -83 julkaisemaan kirjaan ja kunnan kestävän kehityksen projektisuunnitelmaan verraten ja todettiin kyläkoulujen lopettamisen sotivan kaikkia niissä esitettyjä arvoja vastaan, mistä vetoomuksen laatijat esittivät syvän paheksuntansa.

”Kestäköön ja kehittyköön Padasjoen kunta, sen elävät kylät ja kaikki kyläkoulut!” Vetoamus on päivätty 29 p:nä lokakuuta 1991. Kasiniemen ja Vesijaon-Porasan kylätoimikunta laativat kunnanvaltuutetuille osoitetun adressin, jossa vaadittiin Vesijaon kyläkoulun säilyttämistä 6-kohtaisin painavin argumentein. Adressin alle-

kirjoitti 29 kyläläistä. Kunta kuitenkin teki tahtonsa mukaan ja Vesijaon kyläkoulu myytiin Amor Dei -nimiselle yhdistykselle.

Muita hankkeita

Kasiniemen keskustaan, kaupalle ja myöhemmin baariin tultiin matkasta ja vuodenaikasta riippuen jalkaisin, pyörillä, suksilla, kelkoilla ja autoilla. Myös vesitse pääsi mukavasti sekä Ylävirralle että Alavirralle. Veneilijöitä oli runsaasti, joten helppotaakseen rantautumista kylätoimikunta rakensi Vehkajärven Yläjärven puolelle asioimislaiturin.

Hämeen tiepiiri uudisti laiturin pitoluvan Kyynärö II – Korkee maantie N:o 3202 vuonna 1987 ja sittemmin vuonna 1992. Ehtona luvan saamiselle oli, että kylätoimikunta pitää laiturin asianmukaisessa kunnossa omalla kustannuksellaan ja valvoo sen käyttöä. Sopimusta jatkettiin Tiehallinnon kanssa vuonna 2007 ja se on voimassa toistaiseksi. Onkikilpailujen aikaan laiturille levitetään iso pressu, jotta pienimmät kalat eivät pulahda lautojen raosta takaisin järveen,

Kylätoimikunta järjesti myös kylän jätehuollon. Jätesäiliöt olivat avaimellisia ja avaimen sai maksua vastaan kaupalta. Aluksi säiliö oli Lippo Lahden tontilla, mutta ratkaisu ei ollut onnistunut. Muutaman vuoden kuluttua Lippo irtisanoi alueen käyttöä koskevan välipuheen ja viittasi myös tulossa olevaan uuteen jätelakiin. Kun laki vuonna 1993 tuli voimaan, se velvoitti kunnan huolehtimaan jätteen kuljetuksesta, hyödyntämisestä ja käsittelystä myös haja-asutusalueella. Kasiniemessä kylätoimikunta otti huolekseen käytännön järjestelyn.

Kylätoimikunta vastasi jätehuollosta vuoteen 1999, jolloin kyläläisten yhteisellä päätöksellä jätesäiliöstä huolehtiminen päätettiin lopettaa ja kyläläisten tuli itse järjestää jätehuoltonsa. Ehkäpä oli syntynyt epäilyksiä siitä, että maksut eivät jakaudu tasaisesti käytön mukaan, koska kylätoimikunnan puheenjohtaja Heikki Hakkila vakuuttaa käyttäjille lähetetyssä kirjeessä, että kylätoimikunnan talkootyöllä tai muuten hankkimia varoja ei jätehuoltoon ole käytetty, vaan perityt maksut ovat määrättyneet tyhjennyksiä hoitaneen Keinuhonka Oy:n laskujen mukaan.

Harrastus- ja virkistystoimintaa

Ensimmäistä kylätoimikunnan järjestämää kesäjuhlaa vuonna 1978 vietettiin Kokkopirtillä. Juhla alkoi klo 13, juhlapuheen piti rva Elinor Vuorikoski ja juontajana toimi Hannu Id esittäen myös laulua ja lausuntaa. Kotiseututunnelmaa nostatti kansallispukuinen tanhuryhmä kansanlauluineen ja tanhuineen. Pihalla meno oli riehakkaampaa; 3-ottelun lajit olivat pussijuoksu, renkaanheitto ja tikanheitto. Seuraavissa kesäjuhlissa puheen piti Ilkka Sumanen ja muuta ohjelmaa esittivät naispelimannit ja kylän lapset. Pääsylippuja á 10 markkaa myytiin 162 kpl.

Yhteiset matkat olivat suosittuja. Ensimmäiselle Kasiniemen kirkkopyhä -matkalle Padasjoen kirkkoon mentiin linja-autolla, ja väkeä oli autontäysi, nelisenkymmentä kyläläistä, muistelee Sinikka Ahola. Kirkkomatkoja tehtiin vuosittain ja lähtijöitä riitti, koska omia autoja oli harvemmassa. Yhteiskuljetus järjestettiin useamman kerran myös joululaulajaisiin sekä joulukirkkoon ja hautausmaalla käyntiin. Kuljetuksen hoiti

yleensä Kasiniemen Linja tai Niemisen Linjat. Kasiniemen diakoniapiiri ja kylätoimikunta jakoivat kustannukset, mutta kyläläisille kirkkomatkat olivat ilmaisia. Avointen ovien päivänä käytiin tutustumassa kunnalliskotiin.

Yhteiskuljetus varattiin myös jouluna 1982 pikkujouluun, jota vietettiin Piilolassa. Jotta kotimatka juhlista sujuisi turvallisesti, paluukyytikin oli järjestetty. Tortut ainakin riittivät, sillä dokumenteista selviää, että Kaija Schildt teki pikkujouluun 4,3 kg taikinan ja leipoi joulutortut. Joulutähti kuuseen ostettiin kylän puolesta, muu tarjoilu ja ohjelma Piilolan isäntäväeltä. Yhteisiä reissuja tehtiin myös jääkiekko- ja futsis-otteluihin Tampereelle sekä Pyynikin kesäteatteriin mm. Akselia ja Elinaa katsomaan.

Kylätoimikunta muisti kyläläisiä ja kylän nuoria lahjakorteilla. Kannustusta saivat urheilussa ja opinnoissa menestyneet nuoret. Vielä 80-luvulla kylään syntyi useampi uusi kasiniemeläinen vuosittain ja heidän vanhempiaan muistettiin lahjakortilla. Yleishyödyllisiin valtakunnallisiin keräyksiin, kuten SUL:n operaatio Kunniakierros ”Los Angeles 1984 ja Näkövammaisten keskusliiton ”Näe enemmän”-projektiin osallistuttiin lahjoituksin. Kouluun lähteville kylä toivotti turvallista koulumatkaa lahjoittamalla kahdelle koulukkaalle rahat polkupyöräkypäriin.

Rantakalaa ja yöhitaita

Kylätoimikunta, urheiluseura ja pienviljelijäyhdistys järjestivät yhdessä monia kesätapahtumia.

Vuoden 1981 kesäjuhla Kokkopirtillä on jäänyt mukana olleiden muistiin ainakin valtavan yleisömenestyksen ansiosta. Pääsylipun maksaneita vieraita oli 274 aikuista ja 37 lasta. Ne onnekkait, jotka olivat tulleet ajoissa, saivat istumapaikan, mutta osa joutui seuraamaan juhlaa seisomapaikoilta oven suusta. Juhlien vetonaulana oli tv:sta tuttu Heikki Kahila, mikä myös kerrottiin ennakkoon juhlamainoksessa Padasjoen Sanomissa. Kahila oli juontanut kesäjuhlan myös aikaisemmin ja muitakin tv-tuttuja Kasiniemessä nähtiin noina vuosina. Mm. Koppa-80 iltaa Piilolassa tähdittivät ainakin Juha Vainio, Teija Sopenen ja Seppo Nuuttila.

Uudenlainen tapahtuma oli ”Koko perheen kesäjuhla”, joka nimensä mukaan oli tarkoitettu suurille ja pienille. Lupa yleisötilaisuuden järjestämiseen oli haettu Padasjoen Lahden Kihlakunnan poliisilaitoksen Padasjoen palvelutoimistosta sunnuntaille 7.7.1990, juhlapaikkana urheilukenttä.

Tapahtuma oli liikunnallinen, kuten sen urheiluseuran isännöimänä kuuluu ol-
lakin. Ohjelmassa oli yleisurheilukilpailut ja kenttäpelejä, joissa urheilijat mahtavan kannustuksen siivittävinä ylsivät toinen toistaan parempiin tuloksiin. Suuren urheilujuhlan tunnelmaa loivat osaltaan myös juontajat, Eila-Maija Mirobylow ja rallimaailmasta tuttu Timo Putkonen. Ja ettei nälkä pääsisi yllättämään, keitettiin kesäpäivän viettäjäille makoisa rantakalakeitto. Kylätoimikunta oli tilannut keittoa varten Tapio Peltomäeltä Kellosalmelta 20 kiloa muikkua á 16 mk/kg ja 10 kiloa siikaa á 13 mk/kg.

Kesäpäivän puhdas tuotto oli noin 4000 mk, jonka järjestävät yhdistykset jakoivat. Kasiniemen piiri sai bonuksena liki 500 markkaa kossupullostasta, kun olivat sen hankkineet. Peli toimii siten, että kukin saa yrittää heittää viivan takaa markalla

mahdollisimman lähelle pulloa ja kenen markka on lähin, voittaa pullon. Kuka sai hyvät humalat, ei ole tiedossa, mutta järjestäjälle kisa oli tuottoisa. Kisatanssit olivat illemmalla Kokkopirtillä. Vastaava viihteellinen urheilupäivä järjestettiin kentällä rantakaloineen, muurinpohjalettuineen ja olutlettoineen ainakin kahtena seuraavana kesänä.

Tansseja ja elokuun iltojen hämärtyessä kuutamotansseja järjestettiin muutaman kerran kesässä. Tanssinhaluisia tuli kauempaakin. Rinteet olivat autoja täynnä ja rannat veneitä.

Kyläyhdistys syntyy

Padasjoen Yritys ry Kasiniemen piiri hoiti vastuun urheilutoiminnasta vielä pitkään sen jälkeen, kun kylätoimikunta oli aloittanut toimintansa. Urheiluseura järjesti vuosittaiset hiihto- ja maastojuoksukilpailut. Usein ohjelmassa oli myös pilkki- ja mato-ongintakilpailut. Yleisurheilukilpailusta oli luovuttu jo 1980-luvulla. Keskusteluja näiden kahden yhdistyksen toimintojen yhdistämisestä oli jo käyty ja se koettiin molemmin puolin hyväksi ratkaisuksi. Perusteluina olivat kylän väen väheneminen ja se, että samat ihmiset toimivat kummassakin järjestössä. Myös Kokkopirtin siirtämisestä urheiluseuralta kylätoimikunnan haltuun oltiin molemmin puolin yksimielisiä, sillä näin voitaisiin turvata sekä talon kunnossapito että urheilutoiminnan jatkuvuus. Neuvottelut Padasjoen Yrityksen ja Ansion kanssa olivat johtaneet myönteiseen tulokseen.

Kylätoimikunta ei kuitenkaan ollut rekisteröity yhdistys, joten sillä ei ollut virallista toimivaltaa. Toimikunnan jäsenet pohtivat uutta tilannetta. Luonteva ratkaisu oli rekisteröidä kylätoimikunta kyläyhdistyksenä.

Kyläyhdistys rekisteröidään

Syyskokouksessa 29.10. 2000 kylätoimikunnan puheenjohtajaksi valittiin Kalevi Talvisalmi. Muut jäsenet olivat Sinikka Ahola, Heikki Hakkila, Tero Hännikäinen, Eeva Johansson, Juha Kukkonen, Eeva Oksanen, Airi Sohlman, Osmo Soukkio ja Mika Selonen. Pientä muutosta toimikunnan kokoonpanossa tapahtui aiempaan verraten. Vuosia puheenjohtajana toiminut Heikki Hakkila halusi luopua puheenjohtajuudesta, mutta jäi hallitukseen ja Sinikka Ahola valittiin eroa pyytäneen Anneli Siltalan tilalle.

Kyläyhdistyksen perustaminen esiteltiin kyläläisille ylimääräisessä vuosikokouksessa 22.4.2001 ja kokous näytti hankkeelle vihreää valoa. Päättämässä oli 30 kyläläistä. Asian eteenpäin vieminen jäi uuden puheenjohtajan tehtäväksi. Säännöt laati Anneli Siltala ja ne hyväksyttiin pienin muutoksin.

Yhdistyksen perustamiskirja on kirjattu 26. huhtikuuta 2001 seuraavanlaisena:

Me allekirjoittaneet olemme perustaneet Kasiniemen kyläyhdistys ry -nimisen yhdistyksen, liittyneet siihen jäseniksi ja hyväksyneet sille liitteenä olevat säännöt. Perustajajäsenet ovat Heikki Hakkila, Kalevi Talvisalmi, Sinikka Ahola, Osmo Soukkio, Asla Salonen, Kalle Salonen, Kaija Schildt ja Anneli Siltala.

Patentti- ja rekisterihallitus hyväksyi yhdistyksen merkittäväksi yhdistysrekisteriin 18.9.2001 nimellä Kasiniemen kyläyhdistys, kotikunta Padasjoki. Yhdistyksen

Kyläpäällikkö Kalevi Talvisalmi hoiti yhdistyksen rekisteröinnin ja keräsi ilmoituksia Kasiniemen Sanomiin vuosien ajan (kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

nimenkirjoittajat olivat puheenjohtaja Kalevi Armas Talvisalmi, varapuheenjohtaja Osmo Veikko Soukkio ja sihteeri Sinikka Anneli Ahola.

Yhdistyksen säännöissä todetaan mm., että toiminnan tarkoituksena on edistää Kasiniemen ja sen ympäristön kehittämistä ja kylän asukkaiden hyvinvoinnin lisäämistä sekä kylän elinkeinotoiminnan yleisten edellytysten kehittämistä. Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys tekee esityksiä ja aloitteita Padasjoen kunnalle ja muille viranomaisille. Yhdistys toimii kylän palvelutason kehittämiseksi, elinkeinoelämän ja asuntotuotannon kehittämiseksi sekä asukasluvun lisäämiseksi. Lisäksi yhdistys järjestää erilaisia kylätapahtumia kuten juhlia, kokouksia ja talkoita sekä kursseja ja koulutustapahtumia jäsenilleen. Yhdistys hakee ja ottaa vastaan erilaisia avustuksia ja lahjoituksia sekä toimeenpantee arpajaisia ja varainkeräyksiä, toritapahtumia ja myyjäisiä.

Kasiniemen Sanomien joulukuun numerossa 2001 voitiinkin siis jo kertoa, että Kasiniemen kylätoimikunnan rekisteröinti on saatettu päätökseen syksyn aikana ja että kylätoimikunnan toimintaa jatkaa Kasiniemen kyläyhdistys ry. Vuonna 2002 kyläyhdistys vietti kesäjuhlaa Kokkopirtillä, ensimmäisen kerran oman katon alla. Suomen lippu oli nostettu saloon.

Ylintä valtaa käyttää vuosikokous

Uuden yhdistyksen ensimmäinen kyläkokous pidettiin Kokkopirtillä vielä joulukuussa 2001, mutta osanottajamäärä oli vähäinen, vain 14 kyläläistä. Asiahan oli jo kyläläisten tiedossa ja varsinainen vuosikokous tulossa keväällä. Välitilinpäätöksenä todettiin, että kylätoimikunnalta siirtyy varoja uudelle kyläyhdistykselle reilut 10 000 markkaa. Jäsenmaksuksi vahvistettiin 5 euroa/talous, mikä pysyikin ennallaan yli kymmenen vuotta.

Yhdistyksen asioita hoitaa hallitus, johon kuuluu 6-10 jäsentä. Puheenjohtajan toimikausi on kaksi vuotta, samoin hallituksen jäsenten kuitenkin niin, että puolet hallituksen jäsenistä on erovuorossa vuosittain. Yhdistyksen ylintä valtaa käyttävät kyläläiset vuosikokouksessa, joka pidetään helmi-toukokuulla. Viime vuosina kyläkokoukseen on osallistunut runsaat 20 kyläläistä.

Kyläkokouksen puheenjohtaja Heikki Hakkila ja sihteeri Pirkko Joutsen (Kasiniemen Sanomien arkisto)

Kyläkokouksen osanottajia vuonna 2007 Kokkopirtillä (Kasiniemen Sanomien arkisto)

Kylätoimikunta/kyläyhdistys

Puheenjohtajat (kyläpäälliköt)

Sihteerit

1977-1982	Kalle Salonen	1977-1981	Anneli Siltala
1982-1984	Kaija Schildt	1981-1983	Anita Ojala
1984-1985	Kalle Salonen	1983-1985	Sylvi Kunnas
1985-1987	Ario Schildt	1985-1986	Anneli Siltala
1989-1992	Osmo Soukkio	1986-1987	Raili Virtanen
1992-1994	Kalle Salonen	1987-1990	Mirkku Sipura
1994-1996	Kaija Schildt	1990-1992	Kirsi Hölttä
1996-1998	Mika Selonen	1992-1994	Tuija Nurminen
1998-2000	Heikki Hakkila	1994-1995	Anneli Siltala
2000-2008	Kalevi Talvisalmi	1995-1999	Eeva Johansson
2008-2014	Heljä Hörhä	1999-2000	Heikki Hakkila
2014-2016	Pirkko Joutsen	2000-	Sinikka Ahola
2016-	Pekka Salonen		

Kyläyhdistys on vaalinut perinteitä, mutta toiminta on kaiken aikaa laajentunut yhä moninaisemmaksi ja useita tapahtumia käsittäväksi. Kesän mittaan erilaisia yleisötapahtumia on keskimäärin seitsemästä yhdeksään ja talvitapahtumat lisäksi. Jotta koko hallitusta ei tarvitsisi kutsua kokoon kaikkien tapahtumien suunnittelupalaveriin, toimintatapoja on selkiytetty ja vastuuta jaettu työryhmille.

Työryhmiä on kahdeksan ja luettelo kuvaa hyvin yhdistyksen toiminnan laajuutta. Ryhmät ovat taloushallinto, tapahtumat, muonitus, kiinteistöjen hoito, kilpailut, tiedottaminen, harrastustoiminta sekä yhteydet kuntaan ja ilmoitukset viranomaisille. Työskentelyn avainsana on hyvä yhteistyö sekä ryhmässä että ryhmien kesken.

Monet tapahtumathan edellyttävät useammanlaista osaamista, esimerkiksi muonitusryhmää tarvitaan lähes kaikissa tapahtumissa. Työryhmät voivat myös kutsua jäsenikseen tapahtumakohtaisesti asiantuntija-apua hallituksen ulkopuolelta, jos on tarvetta ja jos on saatavissa.

Hallituksen asialistalla ovat edelleen yhdistyksen perusasiat kuten talous, isommat hankinnat, toimintasuunnitelma, vuosikokouksen valmistelu ja muut vastaavat. Toimikuntien tehtävät, vastuut ja päätäntävalta varojen käytössä linjataan hallituksen kokouksissa. Vuoden kyläläisen valinnan hallitus on halunnut säilyttää itsellään. Tämän käytännön aloitti Kalevi Talvisalmi ehdottamalla Vuoden kyläläisen arvoa Heikki Hakkilalle tunnustuksena kylän eteen tehdystä työstä. Heikin ansioita olivat kylätoimikunnan puheenjohtajuus, sihteerin tehtävät ja taloudenhoitajan vastuu sekä Kasiniemen Sanomien päätoimittajuus. Ehdotus hyväksyttiin ja tästä käytännöstä on tullut perinne.

Vuoden kyläläiset

2001	Heikki Hakkila
2002	Eeva ja Lasse Johansson
2003	Osmo Soukkio
2004	Mirkku Sipura
2005	Jussi Salonen ja perhe
2006	Kalevi Talvisalmi
2007	Sinikka Ahola
2008	Mirja Soukkio
2009	Pirkko Joutsen
2010	Kaija Schildt
2011	Tero Hännikäinen
2012	Elina ja Seppo Harjula
2013	Heljä Hörhä
2014	Leena Salmela
2015	Pekka Salonen
2016	Eero Hörhä
2017	Kari Sipura

Vuoden 2017 Kasiniemen kyläläinen Kari Sipura
(Kuva Seppo Parkkinen)

Talkoohenki yhä voimissaan

Talkootoiminta on ollut Kasiniemessä vireätä kohdistuen kylän raitin siistinä pitämiseen ja Kokkopirtin sekä urheilukentän ja uimarannan kunnostukseen. Perinteinen talkootyö on kylässä yhä voimissaan. Keväällä ennen ruohon kasvua kylän väkeä ja vapaa-ajan asukkaitakin kokoontuu haravoimaan kertyneet lehdet ja roskat pois Kokkopirtin ja Kasiniemen raitin varrelta. Myös kasvaneet pensaat ja virran rannalta näkymiä peittävät puut poistetaan.

Kyläyhdistys on saanut käyttää Kokkopirtin, urheilukentän ja uimarannan alueen lisäksi myös Padasjoen Koivujaloste Oy:n tehdasalueen pihaa ja ns. vanhan sahan aluetta tapahtumissaan. Myös nämä alueet on siistitty. Urheilukenttä ja uimaran-

Kirjastoauto on ainoa yhteiskunnan Kasiniemeen ulottuva palvelu
(Kasiniemen Sanomien arkisto)

ta ovat Padasjoen kunnan omistamia. Kunnan kenttämestari leikkaa kentän nurmikon. Kunta järjestää myös uimarannan viranomaisvalvonnan sekä vesinäytteitten oton. Kylätoimikunta pitää kentän rakennukset sekä laiturin kunnossa kunnan maksaessa materiaalikustannukset.

Kokkopirtin peruslämmitys hoituu ilmalämpöpumpuilla, mutta merkittävä lisä saadaan pystykaminoiden sekä keittiön hellan lämmityksestä, jota hoitaa vapaaehtoinen talonmies. Tätä tehtävää hoitivat pitkään Mirja Soukkio, sitten Eero Hörhä ja tällä hetkellä Kari Sipura. Polttopuut tehdään tietenkin talkoilla, jossa viime aikoina rangat on kaadettu Metsä-Ansion lähimetsästä ja kuljetus sekä klapien teko on hoidettu Tero Hännikäisen koneilla. Talkootyön merkitys kylätoiminnassa on keskeinen. Ilman sitä moni asia jäisi toteutumatta.

OMA TALO

Kokkopirtti siirtyi Padasjoen Yritys ry:n Kasiniemen piiriltä kyläyhdistyksen omistukseen vuonna 2002. Kylätaloon oli tehty uusi peltikatto ja sisälle oli rakennettu vessat ja samalla keittiöön tiskiallas. Kaivo pumppuineen ja putkituksineen tehtiin tontin rajalla sijaitsevan lähteen kohdalle. Myös jäteveden käsittelyn edellyttämiin saostuskaivoihin haettiin asianmukainen lupa ennen niiden rakentamista.

Kokkopirtti kevättalkoiden aikaan (kuva Leena Salmela)

Talon lämmitykseen oli asennettu tehokkaat sähkötoimiset säteilijät kattoon. Aiemmin lämmitys hoidettiin pystykamiinoilla sekä keittiön hellalla. Sähkön ollessa halpaa lämmitys hoitui mukavasti.

Taloa kunnostetaan ulkoa ja sisältä

Kyläyhdistys sai talon melko hyvässä kunnossa. Talo on suunniteltu ja rakennettu ammattitaidolla. Kunnostustarpeita vanhassa puutalossa oli kuitenkin useita. Ensin talkoolaiset muurasivat savuhormien katon yläpuoliset osat ja kunnostivat räystääskouruja. Puuverhous ja seinän alaosan runkorakenteet olivat osin lahonneet pitkän iän ja rakenteellisten virheiden takia. Keväällä 2009 korjattiin takaseinä ja osittain toisen päädyn ja edustan pahimmat kohdat. Talkootöitä kylän asukkaat tekivät 371 tuntia. Kunta maksoi materiaalit, joiden kustannukset olivat noin 1200 euroa.

Keväällä 2010 kunnostettiin päädyt ja etuseinä sekä uusittiin keittiön kalusteet vastaamaan nykyistä vaatimustasoa. Kaapit hankittiin käytettyinä.

Tarvittavat materiaalit, vaihdettavat runkotolpat, alajuoksut, ulkoverhouslaudat, eristeet ja ulkoseinien maalin kustannukset, noin 1850 euroa korvasi tälläkin kertaa kunta.

Salin lattia kuluu kovassa käytössä. Varsinkin tanssi piikkikorkojen kanssa tai so-raisella lattialla tekee jälkensä mäntylautalattiaan. Kylän ammattimies, Parkettitohtori Asko Köttö saikin tehtäväkseen kunnostaa lattian hiomalla ja lakkaamalla sen. Keittiöön on hankittu myös uusi hella ja ravintolaan kylmiö.

Kuistin viereen on molemmin puolin rakennettu terassit, joiden päälle on tehty sateen suojaksi talveksi alas laskettavat valokatteet. Kalusteiksi hankittiin uudet pihakalusteet. Ulkotapahtumia on joka vuosi. Näiden tarpeisiin, sekä vuokrattavaksi on hankittu kooltaan noin kahdellekymmenelle hengelle riittävä teltta.

Lämmitys nykyaikaiseksi ja veden saanti riittäväksi

Kokkopirtin käyttö on talvikautena ahkeraa. Kangaspuut ravintolassa ja eteisessä paukkuvat nykyisin viikolla lähes joka päivä. Salin puolella Wellamo-opiston liikuntakurssi ja kuntopiiri kokoontuvat viikoittain. Peruslämpöä on pidettävä jatkuvasti päällä ja kudontapiirin toiminta vaatii normaalin huonelämpötilan. Katon sähkösteilijät kuluttivat tällaisella tilojen käyttöasteella yli 15000 kilovattituntia vuodessa. Katsottiin tarpeelliseksi hankkia ilmalämpöpumput ravintolaan ja saliin. Ostettiin Mitsubishi-ilmalämpöpumput vuonna 2010. Kokonaishinta kahdelle laitteistolle asennettuina oli 3180 euroa. Kasiniemen hirviseurue tuki hankintaamme lahjoittamalla puolet tarvittavasta rahasta.

Lämmityskustannuksista on saatu säästettyä noin kolmasosa. Tärkeätä on tietysti myös se, että kuivia polttopuita on valmiina ja talonmies lämmittää tulisijoja, kun Kokkopirtti on käytössä.

Kaivon vesi on laadultaan hyvää, tuleehan se vanhan lähteen kohdalta kallion pinnasta. Vesi ei kuitenkaan aina riittänyt, kun talolla oli pitempikestoinen suuren väkimäärän tilaisuus. Kiusallisia tilanteita syntyi, kun oli otettava ulkovessat käyttöön ja astioitten pesuvettä piti tuoda muualta. Ongelmaan löytyi ratkaisu. Tero Hännikäinen ehdotti, että tehdään kaivoon sivulle niin sanottu vesipesä. Keväällä 2015 käytössä olleen kaivon renkaat pestiin ja pohjan suodatussora uusittiin. Samalla viereen asennettiin kaksi uutta rengaskaivoa, jotka yhdistettiin siihen. Kaivon pumppu uusittiin samalla nykyaikaiseksi uppopumpuksi. Padasjoen kunta antoi yhteisötukea kaivon kunnostukseen.

OMAT KUDONTA- JA LIIKUNTAPIIRIT

Kudontapiiri

Käsityön historiaa

Käsityöt ovat ikivanhaa toimintaa, joka juontaa juurensa kivikaudelta saakka. Tosin silloin ei varmaan voinut puhua harrastuksesta, vaan se oli pakon sanelemaa työtä. Materiaalitkin olivat erilaisia eikä varmaan sen suhteen ollut valikoimiamia. Sitten keksittiin villa, pellava ja hamppu. Talvikaudet rukit hyrisivät joka pirtissä, kun niissä taiteiltiin lankoja erilaisiin tuotteisiin. Joka pirtin nurkalla kasvoi kesäisin pellavaa ja hamppua, joita sitten syksyllä liotettiin, loukutettiin, lihdattiin ja häkilöitiin ennen kuin niistä päästiin lankaa kehräämään.

Hampunkuidusta isännät iltapuhteella väänsivät erivahvuisia köysiä ja naruja. Jouluun mennessä naiset olivat saaneet kehrut tehdyksi ja silloin kannettiin tupaan kangaspuut. Luotiin loimet, laitettiin ne puihin, kudottiin housukangasta, hamekangasta, mattoja, ryystyksiä ja monenlaista moneen tarpeeseen.

Käsitöidentekotaito kulki perintönä, mummot opettivat lastenlapsia ja näin oppi siirtyi sukupolvelta toiselle. Sota-aikojen mentyä, kun erilaista käsityötarviketta alkoi saada kaupasta, innostus käsitöihin sen kun kasvoi.

Opistotoimintaa

1990-luvulla kansalaisopistotoiminta vilkastui ja Kasiniemessäkin aloitettiin kurssit. Eeva Sandholm Vääksystä opetti monta vuotta kankaankudontaa. Opetustilat vaihtelivat, mutta meitä oppilaita riitti ja kaunista tuli. Eeva piti joka kesä myös luonnonväreillä värjayskurssin. Sitten seurasi pieni katkos, kun Eeva sairastui, ja oli vaikeutta löytää tilojakin. Yhtenä talvena tehtiin sitten kirjontatöitä, mikä tapahtui kurssilaisten kotona vuorotellen, useimmin kuitenkin Selosella. Ohjaajana toimi Marja Ruisvaara Vääksystä.

”2000-luvun alkupuolella Sipuran Mirkku soitti ja kysyi, voisinko ryhtyä vetämään kankaankudontapiiriä Kokkopirtillä. Hän kertoi, että porukkaa olisi kyllä tulossa. Lupauduin ja se kesti lähes kymmenen vuotta.

Vuosittain kurssilaisia oli 8-10 ja kokoontumispäivä oli maanantai. Aina alka-jaisiksi juotiin kahvit ja keskusteltiin kudonta-aiheista. Kaikki loimet luotiin itse. Yhtenä talvikautena luotiin yli 500 metriä erilaisia loimia ja aina jostakin puusta oli loimi lopussa. Kudottiin mattoja, poppanoita, laiskanryijyjä, shaaleja, raanuja ja muutama pieni ryijykin. Kolmena talvikautena oli porukassa kaksi miestäkin, Osmo

Elokuussa 2003 värjättiin villalankaa kahden päivän kurssilla Kukkosen rannassa. Vas. Anneli, Anja, Maijeli, Ritva, Mirja, Seija ja Tellervo (Kasiniemen Sanomien arkisto)

Soukkio ja Raimo Sillberg. Kun kerran menin ”Kokkikselle” maanantaina puolen päivän maissa, Osmo oli ollut mattoa kutomassa aamukuudesta lähtien ja oli juuri saanut maton valmiiksi, että seuraava kurssilainen pääsee kutomaan.

Yhtenä kesäpäivänä järjestettiin pellavaloukutuskurssi. Vanhaa, käsittelemätöntä pellavaa sain Neroskulmalta. Joka kesä värjättiin luonnonväreillä villalankoja Kukkosen rannassa. Ensin kerättiin materiaali luonnosta, koivunlehteä, nokkosta, kuusen käpyjä, katajaa ym. Kauniista langoista kudottiin talvella kauniita raanuja ja shaaleja. Parina talvena oli lyhytkurssina silkkimaalaustakin. Maalattiin huiveja, solmioita ja puserokangasta. Yleisö pääsi ihailemaan töitä kutomapiirin kevätkesästä järjestämässä käsityönäyttelyssä sekä joulumyyjäisissä.

Kudontapiiri sai jatkoa, kun Heljä Hörhä muutti Kasiniemeen ja opetus jatkui Wellamo-opiston alaisuudessa.”

Kasiniemen kutomapiiri vuosina 2006 – 2016

”Anneli Siltalan jäätyä eläkkeelle kutomapiiriläiset pyysivät minua jatkamaan ohjaajana. Olen hankkinut kansalaisopiston kudonnan ohjaajan pätevyyden ja niin uskalsin ryhtyä tähän tehtävään. Kansalaisopistossa opiskelun tavoite on antaa valmius itsenäiseen kankaankudontaan kaikkine vaiheineen. Aluksi innokkaana pyrin pitämään oppitunteja eri työvaiheista, mutta piiriläiset olivat malttamattomia ja halusivat päästä mahdollisimman nopeasti käytännön toimeen.

Keskityimme siis kutomiseen ja opiskelimme asioita työvaiheiden kautta. Syyskausi alkoi aina kangaspuitten kokoamisella kutomakuntoon, sillä ne oli keväällä purettu osiksi Kokkopirtin muuta käyttöä varten. Kudottiin perinteisiä mattoja ja poppanoita mutta lisäksi kokeiltiin erilaisia uusia malleja ja materiaaleja ja kudottiin mm. pellavaliinoja, matkahuopia ja kerran jopa videonauhoista kasseja. Opiskelijat ovat saaneet päästää oman ”taiteilijansa” valloilleen.

Ohjaajan vastuulla oli loimien tilaaminen ja rahastaminen. Monet nettitilaukset teinkin Kauhavan Kangasaitasta, joka nykyisin käyttää nimeä Lankava Oy. Ohjaustyö ei rajoittunut Wellamo-opiston maksamaan 3 h/ viikko, vaan lukuisia tunteja käytin suunnitteluun ja materiaalihankintoihin. Koska kutojat kävivät kutomassa piirin kokoontumisajan ulkopuolella, kävin myös lukuisia kertoja neuvomassa ongelmatilanteissa. Halusin ohjata ja opastaa jokaista kutojaa parhaan lopputuloksen saamiseksi. Parhaat työt ovat olleet esillä Wellamo-opiston kevätnäyttelys-

Kudontapiirin näyttelyssä kätten taitoja ja tekijöitä: Pirkko, Heljä, Silja ja Mirja (Kasiniemen Sanomien arkisto)

sä Padasjoen kirkonkylässä. Kokkopirtillä kutojien työnäyttely on perinteisesti ollut kesäkuun alussa.

Padasjoen kunta on maksanut tilavuokraa kyläyhdistykselle pidettyjen ohjaustuntien mukaan. Wellamo-opiston minimiryhmäkoko oli aluksi 7, mutta joitakin vuosia sitten opisto nosti ryhmäkoon 8:ksi, jolloin kudontapiirin kokoon saaminen oli Kasiniemessä jo ongelmallista huolimatta siitä, että mukana on ollut myös vapaa-ajan asukkaita. Wellamo-opiston kankaakudontakurssi loppui Kasiniemessä kevätkauteen 2015. Kutojien kiinnostusta laimensi osaltaan se, että kurssin hintaa oli jatkuvasti korotettu.

Kutomapiiri on ollut samalla sosiaalinen tilaisuus. Tästä ei haluttu luopua. Kun kyläyhdistyskin on luvannut tilat harrastuskäyttöön ilman korvausta, ja kun kangaspuut ovat omat, naiset päättivät jatkaa piiriä. Nykyisin kudontaharrastus jatkuu ilman ohjaajaa ja olen tarvittaessa lupautunut avustamaan loimen laitossa kangaspuihin ja ongelmatilanteissa.”

Liikuntapiiri

Talvikaudella Kokkopirtillä kokoontuu kaksi liikuntaryhmää. Toinen on kansalaisopiston ryhmä, joka on Kasiniemessä toiminut yli 30 vuotta. Toinen on oma-aloitteisesti syntynyt kuntopiiri, joka aloitti keväällä 2012. Kummassakin ryhmässä on 8-10 osanottajaa, ja ryhmäläiset ovat sitoutuneita liikuntaharrastukseen. Ryhmät pysyvät koossa syksystä kevääseen.

Kansalaisopiston liikuntakurssi

Kansalaisopiston järjestämä liikuntaryhmä aloitti Kasiniemessä jo vuonna 1986, joten ohjatun liikuntaharrastuksen parissa on kokoonnuttu yli 30 vuotta. Alunperin kurssi opiston kurssiohjelmassa oli naisten jumppa, sittemmin naisten liikuntakasvatus ja kun ohjattu liikunta alkoi kiinnostaa myös miehiä ja väki on vanhentunut, kurssin nimeksi on muotoutunut Kasiniemen eläkeläisten jumppa.

Liikuntakurssi kokoontui aluksi koululla, joka tuolloin oli vuokrattuna Terapiakeskukselle. Urheilusali sopi tarkoitukseen oikein hyvin ja ryhmäläisten käytettävissä oli myös Padasjoen kunnan nuorisolle hankkimia liikuntavälineitä. Jumpan jälkeen oli mahdollisuus rentouttaa lihaksia rantasaunan kosteissa ja makeissa löylyissä. Ohjaajina toimivat ainakin Vuokko Immonen, Seija Sipura ja Seenä Immonen, liikunnallisia naisia omalta kylältä.

Jumppa siirtyi Kokkopirtille, kun Luontolaite Oy vuokrasi koulun ja samoihin aikoihin Kokkopirtti siirtyi vasta perustetun kyläyhdistyksen hallintaan. Jumpatunteja veti koulun Eeva Johansson, joka oli ohjattaviaan nuorempi. Hän saikin jumppaajat hengästymään terveellisesti tunnin aikana varsinkin aerobis-tyyppisissä osioissa. Kun Johanssonit muuttivat pois Kasiniemestä, kurssilaisten ohjauksesta vastasi vuoden verran Salla Lindqvist.

Vuosina 2003-2013 liikuttiin kylätalolla Marja-Terttu Nummen ohjauksessa. Korvamadoksi hänen tunneiltaan on jäänyt ”Kun kellohame heilahtaa ja Pulleat purjeet”, sillä hän näki paljon vaivaa musiikin suunnittelussa.

Kellohame heilahtaa...

Vuoden 2003 syksyllä oli uhkana, ettei silloinen Hollolan alueopisto kustantaisi enää jumppaohjaajaa Kasiniemeen kylän syrjäisen sijainnin aiheuttamista matkakustannuksista johtuen. Ohjaaja löytyi kuitenkin omalta kylältä. Näin muistelee Marja:

- Urheilua ja monipuolista liikuntaa harrastaneena sekä eri liikuntakursseja käyneenä ajattelin kokeilla liikuntatuntien vetämistä. Myös edellinen jumpparimme Eeva Johansson toivoi minun jatkavan työtään. Suunnitellessani jumppaliikkeitä ja musiikkia yhteensopiviksi nautin valtavasti. Sain iloa itselleni ja toivottavasti ryhmällekin, joka aina uskollisesti tuli viikoittain Kokkopirtille. Ennen liikuntaa vaihdettiin kuulumiset ja iloinen puheensorina täytti salin. Itselläni jumppapäivä huipentui saunan löylyihin ja pulahdukseen Vehkajärveen vuoden ajasta riippumatta. Näin meni kymmenen vuotta, että ”hupsis”.

Jumppaamisen ohessa järjestin ryhmälle kunnan tuella muutaman yhteisen tapahtuman, mm. teatteriretken ja pikkujouluja. Ryhmä kävi pikkubussilla myös Peurungan kylpylässä. Mukana oli toistakymmentä jumppaajaa, päivä oli kaunis ja tunnelma korkealla koko matkan. Perillä tutustuttiin taloon ja polskuteltiin uimahallissa vastavirtaan ja myötävirtaan, kukin omalla tyylillään. Ohjatusta vesijumppasta pitivät kaikki. Päivän kruunasi hyvä ateria Peurungan ravintolassa.

Nykyisellä asuinpaikkakunnallani on jumppaa ja muunkinlaista liikuntaa tarjolla päivittäin – on siis mistä valita. Toivon, että liikkuminen olisi kaikille mieleistä ja jokapäiväistä. Onhan se todistetusti ”ilmainen lääke” moniin vaivoihin.

Positiivisena ja kannustavana ohjaajan kannalta Marja piti sitä, että kaikki olivat hyvin sitoutuneita liikuntakurssiin. Pois jäätiin vain pakottavista syistä eikä ryhmän koko kutistunut kevääseen mennessä. Marjan jälkeen kurssin ohjaajana toimi lyhyen ajan Teemu Varonen ja syksystä 2013 alkaen kyläläisiä on liikuttanut Satu Löppönen. Vuonna 2017 ryhmässä oli kahdeksan osallistujaa, joka on Wellamo-opiston minimiryhmäkoko.

Kuntopiiri pyörii Kasiniemessä

Kuntopiiri syntyi Lahden ammattikorkeakoulun käynnistämän Terveysliikkujan ääni-hankkeen innoittamana. Padasjoella järjestetyssä tilaisuudessa pohdittiin sivukylillä asuvien ikääntyneiden kyläläisten liikuntatottumuksia ja toiveita sekä keinoja liikunnan lisäämiseen. Eero ja Heljä Hörhä olivat tilaisuudessa mukana, ottivat hankkeesta kopin ja pyysivät projektin vetäjiä suunnittelupalaveriin Kasiniemeen. Syntyi kuntopiiri.

Vaikka Padasjoen kirkonkylällä on hyvät liikuntapaikat uimahalleineen ja kuntosaleineen, ne ovat kuitenkin 30 kilometrin päässä Kasiniemestä, joten etenkin autottomalle on iso kynnys lähteä kirkolle liikuntaharrastuksiin. ”Itse olen saanut osal-

listua laitostuntoutukseen vuosittain ja saanut olla mukana kuntopiirissäkin”, kertoo Eero Hörhä omasta liikuntataustastaan. *Minulla ei ole liikunnanohjauskoulutusta, mutta ajattelin, että perustetaan kuntopiiri, sehän ei vaadi kummoisia laitteita, ja ruvetaan yhdessä harrastamaan.*

Kyläyhdistys suhtautui kuntopiirin perustamiseen myönteisesti ja tarjosi käyttöön Kokkopirttiä vastikkeetta, kun tavoitteena oli edistää kyläläisten terveyttä ja hyvin-

Aluksi kuntoiltiin vaatimattomilla laitteilla, mutta varustetaso on kasvanut, mm. kunnan lahjoitusten myötä. (kuvat Leena Salmela ja Heljä Hörhä)

vointia. Ensimmäisen kerran piiri kokoontui keväällä 2012. Kuntopiirin idea on toteuttaa erilaisia liikkeitä noin minuutin ajan kerrallaan musiikin soidessa taustalla. Tauon aikana vaihdetaan seuraavalle kuntolaitteelle ja kullakin laitteella suoritetaan oma treenisä. Tavoitteena on lihaskunnan ja tasapainon parantaminen.

Eero Hörhä suunnitteli monipuolisen kunto-ohjelman. Aluksi siihen kuului portaalle nousua, käsipainojen nostelua, vastusku-minauhalla nyrkkeilyä, stepperillä askellusta, tasapainolaudalla tasapainoilua, sormipuristimien puristeluja, kyykkyyn-ylös notkistelua, kuntopyörän polkemista, vastusnauhan avulla reisien loitonnuusta ja varpaillennousua levyn päällä. Liikkeelle lähdettiin perusvälineillä, stepperin Eero osti 4 eurol-la kierrätyskeskuksesta ja tasapainolaudan hän teki itse vanerista ja pyöreästä puupalikasta.

Peruspalvelukeskus Oivan fysioterapeutti avusti liikkeiden suunnittelussa ja opastusta löytyi myös netistä. - Liikkeiksi valitsin sellaisia joissa ei tarvitse olla lattialla makuullaan, koska olemme vanhoja ja kankeita melkein kaikki. Musiikin koostin reippaista, tutuista kappaleista siten, että musiikki soi noin minuutin ja siten on 20 sekunnin tauko.

Kuntopiirin laitevarustus on vuosien mittaan täydentynyt. Nopeatempoisesta liikunnasta tykättiin ja moni muisti, että heillä tai heidän lapsillaan on käyttökelpoisia laitteita tyhjän panttina nurkissa tai sängyn alla. Nyt niille löytyi käyttöä. Saatiin toinen kuntopyörä, soutulaite, reisilihaslaite ja askellusteline. Eero on ostanut uuden tasapainolevyn, jättipallon ja puristus pallon. Padasjoen kunta lahjoitti kuntopiirin käyttöön juoksumaton, reiden lähentäjien treenauslaitteen ja yleistreenipenkin. Nyt valikoima on kattava. Kuntopiirin jälkeen on muutaman kerran pelattu Bocciaa, johon pallot on hankittu Padasjoen Säästöpankkisäätiön avustuksella.

Osallistuminen on vapaaehtoista ja kyläyhdistyksen jäsenille ilmaista, mutta yleensä paikalla on kymmenkunta osallistujaa, puolet naisia ja puolet miehiä. Kuntopiiri on koukuttanut osallistujat. Piiriläisten keski-ikä on yli 70 vuotta ja vetäjänä toimiva Eero Hörhä sanookin olevansa eräänlainen vertaisohjaaja ilman korvausta. Pienellä kylällä omatoimisesti toteutettu hanke on herättänyt laajempaakin kiinnostusta. - Olen käynyt esittelemässä kuntopiirimme ideaa mm. Lahdessa elämäntapamuutosryhmäläisille ja Padasjoella Eläkeliiton tilaisuudessa, kertoo Hörhä, jonka uusimpana harrastuksena on vapaaehtoistoiminta Eläkeliitossa.

PERINTEISET TAPAHTUMAT

Kyläyhdistyksen vuotuisessa toimintakalenterissa on monta tapahtumaa, joilla on jo pitkät perinteet. Kasiniemen piirin urheilullista linjaa ovat jatkaneet talven hiihtokilpailut ja pilkkikisat. Myös kylänraitti ja Kokkopirtti on keväisin siivottu talkoilla ennen kesätapahtumia. Kesäkauden avausviikonloppuun kuuluvat maastajuoksut, Vehkajärven ympäri -pyöräily ja kutojien työnäyttely. Sitten on vielä kesäjuhla, joka on vakiinnuttanut paikkansa triathlonin ja Padasjoen Sahtimarkkinoiden kanssa samalle päivälle heinäkuun alkuun. Toripäivä puolestaan on ajoittunut heinäkuun lopulle ja se on viime vuosina saanut kylkeensä lasten ja nuorten mato-onkikilpailun, joka onkin odotettu tapahtuma.

Hiihtokilpailut

Kilpailut ovat koonneet Kasiniemeen kuntoilijoita tai ainakin tuttavansa voittamisesta kiinnostuneita perheineen sekä laajan yleisöjoukon joka vuosi. Kilpailujen paikka on vuosien saatossa vaihtunut. Vuosikymmeniä tukikohtana oli Kokkopirtti. Sieltä lähtevät ladut veivät aiemmin Latopalaneelle, Ansionvuoreen ja Tappuravuoren kautta takaisin. Myöhemmin ladut kulkivat Karhunsalmen suuntaan, sieltä Ojalanvainiolle ja Ansion metsäiteitä takaisin. 1980-luvun lopulla kilpailut pidettiin ainakin kerran Vehkakylän laduilla.

Vuonna 1996 kilpailut jouduttiin pika pikaa siirtämään, kun moottorikelkkailijat olivat urittaneet ladut. Uudet ladut tehtiin Ansion kartanon pelloille ja kisakeskus pystytettiin autotallin edustalle. Minun muistini mukaan näitä hiihtokilpailuja on jär-

jestetty ainakin 40-luvulta asti, joku vuosi on saattanut jäädä väliin, mietiskeli hiihtäjiä tuolloin matkaan lähettänyt Pentti Siltala Padasjoen Sanomille. Kisaan osallistui 27 kilpailijaa, mikä oli enemmän kuin emäseuran kisoissa.

Ansion ”lentokenttäpelto” on ollut latujen teon, kisakanttiin ja yleisön hyvien seurantamahdollisuuksien vuoksi reilut kymmenen vuotta kisapaikana. Sinne on hyvät tilat tehdä ladut kilpailujen pienimmille, joiden huoltojoukkojen pitää välillä nostaa kilpailija pystyyn ja takaisin ladulle. Pellolle on hyvä myös lanata vapaan hiihtotyylin ura sekä vetää perinteisen ladut.

Vaikka kylän vakituinen asujamisto on vähentynyt, on osanottajien määrä pysynyt noin kolmessakymmenessä ja katsojien yli viidessäkymmenessä. Talvet ovat muuttuneet lauhemmiksi ja niinpä on kerran pitänyt kilpailu peruuttaa lumen vähyyden takia. Niin oli vähällä käydä myös 2017, kun pelloilla lunta ei riittänyt latujen tekoon asti. Jäällä lunta oli kuitenkin riittävästi, joten hiihdot pidettiin Vehkajärven Ylävirran jäällä ja rantaan siirrettiin myös kisapuffetti.

Varsinaiseksi yleisölajiksi on noussut triplahiihto, jossa kolme hiihtäjää hiihtää samoilla suksilla. Tripla-sarja oli kisoissa mukana näytösluontoisesti vuonna 2015 ja sen voitti Sumasten joukkue, jossa oli edustettuna kolme sukupolvea, Markku, Lauri ja Heikki Sumanen. Hopealle ylsivät Seija ja Elina Härmä sekä Elina Rajala, jotka olivat nimenneet ryhmänsä Team Loistavaksi. Seuraavana vuonna osallistuvia joukkueita oli jo kahdeksan. Ensimmäinen kokeilu tehtiin lainasuksilla, mutta seuraavaksi vuodeksi tehtiin kahdet omat sukset kolmilla mäystimillä kunnon kuu-

Hiihtokilpailut Ansiossa 2006. Pertti Immonen lähettäjänä (kuva Pirkko Joutsen)

sipuusta. Triploilla hiihtäminen vaatii yhteisen rytmin löytämistä ja tasapainotaitoa. Vauhdin hurmaa ei laji ei tarjoa, mutta hauskaa on niin hiihtäjillä kuin katsojilla.

Pilkkikilpailut

Pilkkikilpailut kuten hiihdotkin kuului urheiluseura Kasiniemen piirin peruskilpailuihin. Kisoja on järjestetty Vehkajärven Ylävirralla, mutta 90-luvulla kisapaikaksi vaikiintui Osmo Soukkion ranta Vesijako-järvellä ja kisakeskukseksi Osmon tupa ja pihamaa. Isäntä itsekin oli innokas kalamies. Enimmillään jäällä on ollut yli 50 pilkkijää.

Päivä raikkaassa ulkoilmassa tekee nälkäiseksi, joten tarjolla oli kisan jälkeen hernerokkaa lisukkeineen ja pullakahvit. Isäntä tarjosi tupansa käyttöön ja tarjoilusta huolehti yhdistyksen naisväki. Pilkkikisat olivat Kasiniemen piirille taloudellisesti tuottoisat, sillä niihin oli osallistumismaksu ja tuloa saatiin myös puffetista. Kun eräissäkin kisoissa piirin sihteeri Mirkku Sipura vielä hankki suurimman osan palkinnoista lahjoituksina, yhdistyksen tilille voitiin kirjata mukava summa käytettäväksi toimintaan.

Pilkkikisat olivat yleensä pääsaislaurantaina. Tuolloin ei vielä tarvinnut lisätä ilmoituksen loppuun jäävaraus-ehtoa, sillä talvi oli parhaimmillaan. Ajankohtaa on sittemmin aikaistettu ja viime vuosina kilpailut on pidetty Vehkajärven Ylävirralla. Jäälle on havuin merkitty linja, jota ei ole turvallista ylittää. Jäätilannetta seurataan tarkasti ja sitä kyselevät Facebookissa myös vapaa-ajan asukkaat. Osallistujamäärä on pysynyt suhteellisen korkeana, sillä kisoihin tullaan naapurikyliä ja -pitäjiä myöten. Hyvät palkinnot ja keskeinen sijainti houkuttelevat, mutta kyllä myös kilpailun antama jännitys. Palkintojen hankintaan tukea on saatu Vesijako-Vehkajärven kalastusalueelta ja Kasiniemen osakaskunnalta.

Pilkkikilpailujen järjestelyvastaavana toimi vuodesta toiseen Seppo Harjula apunaan ainakin Kari Sipura, Tero Hännikäinen ja Seppo Parkkinen, jolle vetovastuu on siirtynyt vuonna 2017.

Tässä yhteydessä on mainittava myös kyläyhdistyksen muonitusryhmä, joka joutuu taipumaan moneen. Kokkopirtin ravintolan lisäksi ”liikkuva” muonitusryhmä rantautuu milloin torille, milloin urheilukentälle tai kuten tässä tapauksessa, vanhan sahan tietämillä Vehkajärven rantaan. Tarjolla on kahvia, mehua, lätyjä, kala-aterioita, grillimakkaraa ja muuta evästä. Kilpailijat eivät kisan kestäessä ehdi puffetin tarjoiluja käyttämään hyväkseen, mutta yleisö sitäkin enemmän. Jos vielä sattuu aurinkoinen päivä, Vehkajärvenjäällä on lähes koko kylä ja toinen puoli vieraita lapset ja lemmikit mukaan lukien.

Kylätoimikuntien soutukilpailut

Autoisten kylätoimikunta järjesti 1979 - 1994 kylien väliset viestisoutukilpailut. Haastekilpailussa kustakin kylästä kilpailuun osallistui neljä soutajaa, joista yhden piti olla nainen. Peränpitäjänä sai olla joukkueen valitsema ”kevyensarjalainen”. Jokaisen joukkueen jäsenen tuli olla kylätoimikunnan jäsen. Soutumatka oli noin puoli kilometriä. Kilpailu oli kovaa. Edellä olevat pyrkivät haittaamaan kansakilpailijoiden menoa kuten formuloissa nykyään. Kasiniemestä olivat mukana väkivahvat sou-

Soutukilpailu Auttoisilla 1986. Keskellä Kasiniemen joukkueen Sinikka Ahola ja Kimmo Ojala valmistautuvat lähtöön (Sinikka Aholan kokoelmasta)

tajat, joista varsinkin Osmo Soukkiolta rikkoutuivat aivot ja hankaimet useamman kerran. Tulostakin Kasiniemeen tuli. Kiertopalkintona ollut mela jäi Kasiniemeen viiden voiton jälkeen vuonna 1985 ja toinenkin mela, kun kilpailut loppuivat vuonna 1994. Kasiniemi oli kunnan soutumestari.

Siivoustalkoot

Kevään ensimmäinen yhteinen kokoontuminen on siivoustalkoot. Niiden ajankohta sovitaan säitten mukaan, ja tieto talkoista kulkee useimmiten kyläläiseltä toiselle. Nyt kun käytössä on kotisivut ja Kasiniemen facebook-ryhmä, myös kauempana asuvat ovat saaneet tiedon ja osaavat tulla paikalle. Joitakin vapaa-ajan asukkaita talloissa on ollutkin. Yleensä talkoissa ovat ne kyläläiset, jotka muutenkin Kasiniemen raittia käyttävät. Osallistujia on parisenkymmentä eli lähes kaikki, jotka kynnelle kykenevät.

Kokkopirtin sisäsiivouksen ovat tehneet kudontapiirin naiset talvisen aherruksen päätteeksi. Kangaspuut puretaan ja viedään kesäsäilöön näyttämön vieressä oleviin komeroihin, lattiat luututaan ja ikkunat pestään, pölyt pyyhittään. Tavoitteena on saada talo siistiin kuntoon ennen ensimmäisiä kesätapahtumia, jolloin tiloja tarvitaan uuteen käyttöön.

Myös pihasta ja Kasiniemen raitilta haravoidaan roskat ja syksystä jääneet lehdet sekä talven taittamat risut. Sillan kupeeseen laitetaan kesäkukat heti kun se ilmojen puolesta on mahdollista.

Kylän onni on, että talkoolaisissa on osaavia miehiä, joilla on paitsi talkoohenkeä myös tarvittavat koneet ja laitteet. Joissakin kevättalkoissa on tehty klapeja ja siistitty sillan pielen iso lehtipuu, jonka salama oli edellissyksynä runnellut, ja pajut

ja pensaat raivataan tien vierustoilta. Joskus on tehty isompiakin hommia. Talkookahvit kuuluvat tietenkin asiaan. Talkoopäivä on myös suunnittelupäivä, jolloin käydään läpi kiinteistön ja ulkoalueitten huolto- ja kunnostustarpeita.

Yhtenä talkookohteena on urheilukenttä ja uimaranta. Vaikka kunta huolehtiikin nurmikon ajosta urheilukentällä, tehtävää kesän mittaan on silti paljon. Virallisen statuksen saanut uimaranta laitureineen ja rannan pukukoppeineen on asianmukaisessa kunnossa ja urheilukenttä koko lailla tasainen. Näyttää siltä, että alueen käyttö onkin viime vuosina lisääntynyt. Heinäkuussa väkeä kokoontuu paikalle seuraamaan triathlonkisaa, mutta tarjoaa alue muutenkin hyvän taukopaikan lenkkeilijöille tai kohteen kesäpäivän retkelle.

Maastajuoksut

Kesän avaustapahtuma Kokkopirtillä ovat maastajuoksut. Sarjoja on kaikenikäisille alle 2v-sarjasta ylöspäin. Yläikärajaa ei ole, mutta kilpailijoita on löytynyt useainkin vuonna 80+ sarjaan. Kilpailumatkat on sovitettu sarjojen mukaan. Nuorimmat juoksevat postilaatikolta pihaan, isompien kilpareitit nousevat Kokkopirtiltä ylös mäkeen, missä on kääntopiste. Kaikkein pisin on ns. Latopalaneen lenkki, jonka pituus on 2,5 kilometriä. Erityisen nimen alkuperää on arvailtu; onko Latopalane pieni latoalue vaiko palaneen ladon paikka, tietoa ei kylläkään ole. Kilpareitti on vaihteleva ja aika haastavakin, on alkuun hengästyttävä nousu, edelleen laskua ja nousua, ja loppuosan voi lasketella alamäkeen pitkin Kasiniemen raittia, mistä kaarretaan kannustushuutojen saattamana takaisin pihaan ja maaliin. Viimeiset voimat säästetään näyttävään loppukiriin ja tuuletuksiin. Kilpailijat saavat mehua.

Vuonna 2015 maastoissa oli ennätysmäärä osanottajia, peräti 34. Heistä lapsia oli yli puolet, mitä on pidettävä suurena, kun kylässä omasta takaa on vain kaksi

Maastajuoksukilpailut Kokkopirtillä 2003 (kuva Pirkko Joutsen)

lasta. Kannustajat ja muut mukana olijat yhteen laskien kilpailukeskuksena toimivan Kokkopirtin pihassa oli toista sataa ihmistä. Järjestäjien kannalta katsoen joka kerta tapahtuu ihme. Puoli tuntia ennen kilpailun alkua pihalla on vain muutama ihminen ja sitten ilmoittautujia on jonoksi asti ja pihan täyttää iloinen puheensorina. Maastojuoksut ovat tunnelmaltaan rento tapahtuma ja mökkiläiset ovat tulleet! Mukava tavata tuttuja pitkästä aikaa ja kahvi irrottaa kielenkannat. Koko kesä on edessä.

Varsinainen kisa kestää puolisen tuntia. Kun viimeinenkin kilpailija on saapunut maaliin ja tulokset on laskettu, seuraa mitalien jako. Lisää tuuletuksia, lisää taputuksia ja hyvä-huutoja, kaikille tasapuolisesti. Kyläpäälliköllä on kunnia jakaa mitalit. Pienimpiä joskus ujostuttaa mitalin hakeminen, jälkeenpäin niitä kuitenkin vertailaan ylpeinä kaverien kanssa. Tulokset eivät jää mieleen, mutta nehen ovat luettavissa seuraavan viikon Padasjoen Sanomista. Silti joku juoksija käy vielä jälkikäteen tarkistamassa oman aikansa. Periaatteessa tärkeintä on osallistuminen vaikka voiton-
tahtoakin löytyy ja hyviä tuloksia on tehty.

Kokkopirtin eteisen seinällä on kuva vuoden 2003 mitalisteista. Moni heistä oli mukana myös vuodelta 2015 olevassa tuloluettelossa, mutta sarja on ehtinyt muuttua moneen kertaan.

Vehkajärvipyöräily

Vehkajärven ympäri -pyöräily pyöräiltiin ensimmäisen kerran vuonna 2000. Tapahtuma on toteutettu kolmen järveä ympäröivän kylän (Vehkajärvi, Kasiniemi ja Ämmätsä) yhteistyönä ja tarkoituksena on rauhallisesti pyöräillen tutustua kyliin, niiden toimintaan ja nähtävyyksiin. Reitin kokonaispituus on noin 40 km. Matkaan on saanut lähteä mistä tahansa reitin varrelta, ja urakka on suoritettu, kun matkapassissa on leimat jokaisen kylän leimauspisteestä. Aikaa ei oteta eikä palkintoja jaeta, mutta kesemmällä arvotaan osallistujien kesken Vehkajärvellä palkintoja.

Kasiniemessä leimauspisteenä ja taukopaikkana on ollut Kokkopirtti. Varsinkin vehkajärveläiset osallistuivat pyöräilyyn alkuvuosina näyttävinä ryhminä. Heidän tulonsa oli hieno tapahtuma, sillä niin pyörät kuin asutkin olivat antiikkisia ja ryhmässä oli lapsia ja aikuisia, sukulaisia ja naapureita. Kerran nähtiin pihassa myös vallan erikoinen kulkuväline, nojapyörä, jossa ajaja istui kuin nojatuolissa ikään.

Enimmillään pyöräilytapahtumassa on ollut runsas 80 pyöräilijää, joista kasiniemeläisiä puolen tusinaa kunakin kesänä. Ensi janoon kyläyhdistys on tarjonnut pyöräilijöille mehun ja käytettävissä on ollut puffetti. Vuonna 2016 pyöräilyä ei järjestetty, sillä tapahtuman moottorina toiminut Vehkajärven kylä osallistui Päijät-Hämeen kylien Avoimet kylät -päivään muulla ohjelmalla.

Käsityönäyttely

Maastojuoksut, pyöräily ja ”Kasiniemen kankureiden” käsityönäyttely ovat olleet yleensä samana viikonloppuna, maastot lauantaina ja muu ohjelma sunnuntaina. Niinpä Kokkopirtin hiljennyttyä juoksujen jälkeen ovat kutojat vallanneet salin ja pystyttäneet sinne käsityönäyttelyn.

Näyttelyssä on ollut kansalaisopiston ylläpitämän ryhmän taidokkaita töitä, joita kyllä on sopinut ihaila niin näyttelyvieraiden kuin pyöräilijöidenkin. Ihastusta ovat herättäneet perinteiset räsymatot, joiden värit ovat olleet harmonisia tai sitten räis-kyvän kirkkaita, aina tekijästä riippuen. On ollut myös kuviomattoja, kaitaliinoja, kasseja, raanuja ja ryijyjäkin. Opiston alaisia töitä ei ole tehty myyntiin, mutta myy-tävääkin on ollut. Käsityöharrastus on kylässä vahva ja tarjolla on ollut shaaleja, suk-kia ja muita puhdetöinä syntyneitä käsitöitä. Tekijät ovat itse esittelemässä töitään.

Kyläyhdistyksen puffetti on ollut avoinna molempina päivinä ja ulkona on tiris-tyt makkaragrilli. Pöydät on koristeltu kauden luonnonkukilla, kieloilla ja kulleroil-la. Näyttelyvieraita on aina ollut kiitettävästi tapahtumassa.

Kesäjuhla

Kesäjuhlasta on merkintöjä jo urheiluseuran ja kylätoimikunnan pöytäkirjoissa. Sitä on vietetty milloin päiväjuhla, milloin iltajuhlana, aikanaan koululla, mutta myö-hemmin ja edelleenkin Kokkopirtillä. Kesäjuhla oli maksullinen, mutta kyläyhdis-tyksen aikana pääsylippujen myynnistä luovuttiin. Toisaalta kassaa pyritään kartut-tamaan arpajaisilla ja puffetin myynnillä.

Perinteiseen ohjelmaan kuului juhlapuhe, runo, Aleksi Ruhansillan haastattelu ja hämäläisten laulu sekä kyläläiset vastaan mökkiläiset -kisa. Hämäläisten laulun lisäksi lauletaan myös Kasiniemi-valssia, jonka Simo Salmela on säveltänyt ja sanoittanut vuonna 2006 ja jonka sanat on tämän kirjan lopussa. Ohjelma on pääosin koostettu kyläläisten ja vapaa-ajan asukkaiden voimin. Näytelmiäkin on onnistuttu tuottamaan harrastelijapohjalta. Aina ohjelmaan on pyritty löytämään myös jotakin uutta.

Kesäjuhlan ulkokisat 2003 meneillään kananmunanheitto (kuva Pirkko Joutsen)

Vuoden 2015 kesäjuhla on jäänyt mieleen monella tavoin uudistuneena. Puheet oli jätetty minimiin ja aikaa varattu enemmän ohjelmalle ja seurustelulle. Lapsille tehtiin luontopolku, jonka teemana olivat linnut. Kymmenellä rastilla piti tunnistaa siivekkäät ja niiden pesät/pöntöt, jotka Seppo Harjula oli tehnyt kisaa varten. Tasatuloxella saivat lehtikuusesta tehdyn upean linnunpöntön omakseen sisarukset Sylvi ja Tuovi Salonen. Vain kirjosiippo tuotti tytöille vaikeuksia. Myöhemmin lapset saivat Harjulan Sepon opastuksella nikkaroida omat linnunpönttönsä. Lapsia ajatellen ohjelmassa oli Ankka ja Rubiini -nukketeatteri.

Illan musiikkipuoli oli tasokas. Pekka Laakso, Ansionlahdella kesäpesää pitävä vantaalainen lauloi tunteikkaasti mm. kaikille vanhan tutun ”Tyttö metsässä” ja Helka Nieminen ja Simo Salmela esittivät ”Vain elämää” tv-ohjelman innoittamina sketsin, jonka laulut ja sävelet olivat Simon käsialaa. Yhteislauluja säesti Tahvo Ruokonen.

Sokerina pohjalla oli oman kylän kasvattien, Lahja, Mirja ja Jussi Idin sekä Jussin muusikkoystävien esiintyminen juhlassa. Tapio Vaismaa soitti 1. viulua, Jussi Id 2. viulua, Heikki Vehmanen alttoviulua ja Jari-Pekka Manninen selloa. Sisarukset vastasivat laulusta. Noin puolen tunnin mittainen konsertti sisälsi mm klassista musiikkia, Georg Malmstenia ja iloisia kansanlauluja. Sibeliustakin kuultiin. Yleisö mykistyi, näin hienoa musiikkiesitystä ei muistettu ennen Kokkopirtillä olleen. Applodit olivat raikuvat. Musikaaliset ja kaunisääniset Idin sisarukset kyllä muistetaan Kasiniemessä, ja on hienoa, että he tarjoutuivat musisoimaan synnyinkylällään. Heidän esityksistään on Kokkopirtillä saatu lumoutua myöhemminkin.

Kukin kesäjuhla on ollut omanlaisensa ja kun puhutaan kyläyhdistyksen ajasta, jokaisella on siitä omat muistonsa. Aina on kuitenkin lippu nostettu salkoon, koi-

Kesäjuhlayleisöä 2015 (kuva Pirkko Joutsen)

vut portaanpielessä ja sali kukin koristeltu. Vuonna 2017 kesäjuhla on tavanomaista juhlavampi Suomi 100 vuotta ja yhteinen kylätoiminta 40 vuotta merkkipuosien innoittamana.

Toripäivä

Toripäiviä järjestettiin aikaisemmin kahdesti kesässä, mutta kun uusia tapahtumia oli otettu ohjelmaan mutta järjestäjät olivat samat, toinen toripäivä jätettiin pois. Jossain vaiheessa esitettiin kyläyhdistyksen hallituksen kokouksessa jopa toripäivästä luopumista. Ehdotus ei saanut kannatusta ja niinpä heinäkuun lopulle ajoittuva toritapahtuma on säilyttänyt paikkansa ja saanut oheistapahtumakseen lasten mato-onkikilpailun.

Koivujalosteen piha tarjoaa torille upean paikan, virtaahan vieressä joki, kuohuu koski ja aukeaa näkymä Alavirralle. Joinakin kesinä tori on rakennettu Kokkopirtille ja sen pihamaalle. Ainakin kerran syynä oli se, että toripäivän aamuna puhkesi oikea rankkasade, joten toripöydät ja tavarat jouduttiin kiireen vilkkaa siirtämään kylätalolle sateen suojaan. Koivujalosteen piha on kuitenkin avarampi, ympäristö tunnelmallisempi ja sähköä on saanut tehtaalta.

Perinteisiä toriostoksia olivat ainakin saunavastat, joita Aholan Pertti vanhan mallin mukaan satoi pariaksi ja pärekorit, joitten tekemisen hallitsi veljensä Aulis. Nämä tuotteet myytiin aina loppuun. Tarjolla on ollut perunoita, raparperia, mansikoita ja muuta kasvimaan satoa. Soukkion Osmo paistoi hiukopalaksi muikkuja ja kerran myi Hakkilan Heikki kyläyhdistyksen piikkiin harvinaista kalaherkkua, savustettua ankeriasta. Lättykahvilalla on aika ajoin jonoa.

Myyntipöydät ovat ilmaiset. Monet kauempaakin tulleet myyjät kiittelevät toritapahtumaa ja varaavat ajan kalenteriin hyvissä ajoin. Kesällähän vastaavia toreja on ympäri Suomea vähän joka kylällä. Kangasalan Kala on monesti tuonut torialueen reunaan oman savustusuunin, joten lohta, muikkuja, siikaa ja nieriää on saanut ostaa ihan kirjaimellisesti uunituoreena. Kun kalan kaveriksi keittää Aholan Tuoretorin uusia perunoita, saa näistä aineksista jo kelpo aterian.

Oma lukunsa ovat erilaiset oheistapahtumat. Vuonna 2005 yhteistyötä oli kehitetty yli kylä- ja kuntarajojen, ja mm. Wanhan Savotan yrittäjä Jouko Vilkmán Rautajärveltä esitteli torilla perinnettä edustavia tuotteitaan kuten talkkunoi- ja isäntien sarkavaatteita. Samalla torilla lammilainen Reino Halin taas keräsi ympärilleen tiiviin piirin uteliaita katsomaan ja ihmettelemään, miten ranteen paksuinen näre oikean miehen käsissä ja oikealla tekniikalla väännetään solmuun. Kuka enää tietää, ketkä näitä solmuja ennen väänsivät ja mihin niitä käytettiin? Toripäivän perinteikästä tunnelmaa täydensi Raimo Sillbergin veivattavalla grammarilla savikiekoilta soittama musiikki.

On torin yllä pörrännyt lentokuvauskopterikin ja ikuistanut niin torikansan kuin onkijat. Elina Harjula kopterin tilasi ja ohjelman järjestelyssäkin pyrittiin ennakoimaan hyviä kuvakulmia.. Kyläyhdistys luovutti Simo Salmelalle huuliharpun kiitoksena Kasiniemi-valssista ja haitarinsoitosta. Myöhemmin toripäivästä tehtiin dvd-kasetti, jota on myyty halukkaille. Yksi hauskoista torin esiintyjistä myöhemmin on

ollut Riesa-Pelle. Naiskoomikot ovat pelleinä vähemmistössä, mutta Riesa oli mainio. Kasiniemen torilta hän lähti esiintymään suoraan Linnanmäelle.

Toki Kasiniemen tori on pienempi ja tarjonta suppeampaa kuin isommissa liikepaikoissa, mutta kummasti kuitenkin raitti täyttyy toripäivänä autoista ja ihmisistä. Kotoisaa tunnelmaa ja tuttua järvimaisemaa ei voita mikään.

Joulua odotellessa

Perinteisiin tapahtumiin ovat kuuluneet myös kutomapiirin järjestämät joulumyyjäiset arpajaisineen samoin kuin joululaulu-illat Kokkopirtillä. Vanhoja tuttuja joululauluja kyläläisillä on laulattanut Padasjoen seurakunnan kanttori, joka on myös kertonut laulujen säveltäjistä ja sanoittajista. Lauluillan on järjestänyt Kasiniemen diakoniapiiri.

Kyläyhdistys luo uutta perinnettä järjestämällä joulun alla pikkujoulut oman kylän asukkaille ja mökkiläisille. Vuoden päätteeksi halutaan vielä kokoontua yhteen maistelevaan glögiä ja syömään kinkkua ennen kuin kukin rauhoittuu taholleen joulun viettoon.

UUDEMPIA TAPAHTUMIA

Kasiniemi-triathlonkilpailu

Syntyhistoriaa

Kasiniemen Triathlon Mestaruus -tapahtuman eli KTM:n syntyidea näki päivänvalon perinteisen Padasjoen kunnan jalkapalloturnauksen jälkipeleissä vuonna 2008. Lähes 30 vuoden ajan ovat Kasiniemen Kanuunat kokoontuneet otteluiden jälkeen Silvosten rantaan saunomaan ja virkistytymään sekä analysoimaan omia ja vastustajien suorituksia. Jalkapallo ei ole suinkaan ainoa laji, jota kylän urheilusankarit harrastavat, joten nauttiessaan sunnuntaina myöhäistä aamiaista nurmikolla tuumivat Jari Piira, Petri Silvonon sekä paikalle sattunut Anu Salmén, että kylälle olisi mukava saada kesäksi oma urheilutapahtuma. Jari oli nuorempana harrastanut juoksua ihan piirinmestaruustasolla asti ja Petrille uinti ja pyöräily olivat olleet aina läheisiä lajeja. Nämä kolme lajia yhdistävä triathlon tuntui heti oikealta ja koska Jari ja Petri olivat keskustelleet asiasta aina ohimennen jo kymmenisen vuotta, saatiin nyt asia päätökseen ja lyötiin kättä päälle. Vierivä Kanuuna ei sammaloidu!

Reitti

Ajatus triathlonitapahtumasta jäi muhimaan ja kevättälvella 2009 asiaan palattiin uudelleen. Kun kukaan ei enää kehdannut perääntyä sovitusta asiasta, ryhdyttiin treenaamaan rankasti ja viemään hanketta määrätietoisesti eteenpäin. Ajatuksena oli alun perin järjestää retkimuotoinen tapahtuma, jossa kaikki olisivat tehneet matkaa

yhdessä. Reitti olisi ollut muuten nykyisen kaltainen, mutta pyöräilyosuus ajateltiin hieman pidemmäksi eli Kasiniemi - Palsa - Ämmätsä - Kasiniemi. Tutkittuamme triathlonin matkoja päädyimme nykyiseen reittiin, joka osuikin hyvin lähelle virallisia sprinttimatkoja (750 m uinti, 20 km pyöräily ja 5 km juoksu). Uintiosuus alkaa tehtaan rannasta alavirralla, josta on mukava myötävirrassa polskia tai kellua kentän rantaan melko tarkalleen 600 m:n matka. Pyöräilylenkki 20 km kiertää Ansion ohi Aavikkotietä Romon suuntaan ja Kailankulman kautta Korkeeseen ja takaisin kentälle. Pyöräilenkin profiili on mukavan vaihtelevaa ja matkalle mahtuu muutama sitkeyttä ja sisua vaativa ylämäki. Noin puolet ajomatkastasta on kovapintaista soratietä ja puolet kuoppaista vanhaa asfalttia. Juoksuosuus 6 km on pääosin soralla juostava perinteinen ns. Ruhansillan lenkki, joka kiertää hienoissa maalaismaisemissa osittain Vesijako-järven Alavirran rantaa myötäillen. Paahtavan kuumasta Ojalanvainion suorasta selviytyttyään on kisailijoilla jäljellä vielä kiduttava Ansion ylämäki ja sen jälkeen enää kevyttä rullailua maaliin saakka.

Järjestelyt

Jo hyvissä ajoin meille selvisi, että urakasta ei selvittäisi yksin. Vaikka jokainen osallistuu tapahtumaan omalla riskillä, ovat turvallisuus ja toimivat järjestelyt olleet meille alusta alkaen tärkeitä. Mukaan saatiinkin kiitettävästi talkooporukkaa ja ilman heitä koko tapahtumaa ei olisi saatu aikaiseksi. Iso käsi nousee Hännikäisen Terolle, joka hoiti niin reittiopasteet paikoilleen kuin juomatarjoilun reitin varrella. Reittiopasteista muuten juontuu tapahtuman nimikin, sillä enduromiehenä tunnetulla Hännikäisen Jounilla sattui olemaan auton perässä kilometri KTM-merkkintänauhaa, jota ripusteltiin pitkin reittiä opasteiksi. Kötön Asko ja Silvosen Risto ovat ensimmäisestä kisasta lähtien olleet venepartiona varmistamassa uintiosuuden turvallisen sujumisen ja sen jälkeen jalkautuneet maastoon opastamaan ja juottamaan janoisia kisailijoita. Suuri kiitos kuuluu myös heille, kuten kaikille muillekin lukuisille talkoolaisille!

Ensimmäinen kisa

Ensimmäinen KTM -tapahtuma järjestettiin Sahtimarkkinoiden aikaan lauantaina 4.7.2009 klo 13.00 Kasiniemen urheilupyhätössä eli urheilukentällä. Ajankohdaksi valikoitui juuri tämä viikonloppu, koska monet kesäasukkaat tulevat markkinoille tapaamaan tuttuja ja ovat silloin jo valmiiksi paikkakunnalla. Kilpailua ei mainostettu missään, vaan laitoimme loppukeväästä sanaa kiertämään kaveripiirissä ja jäimme jännityksellä odottamaan tuleeko meidän lisäksi ketään muita paikalle. Kisaan ilmaantui kiitettävä määrä rohkeita kisailijoita ja yhteensä meitä olikin peräti 11, joista ilahduttavasti kolme oli naisia.

Tässä ensimmäisen kilpailun osallistujat aakkosjärjestyksessä: Hännikäinen Jouni, Mertsalmi Annu, Mertsalmi Kari, Mertsalmi Tapani, Piira Jari, Piira Leena, Piira Pete, Salmén Anu, Salonen Jussi, Silvonen Petri, Silvonen Reijo.

Pilvipoutainen lämmin kesäinen sää suosi meitä ja kävellen tehdyn siirtymisen jälkeen lähtö tehtaan rannasta sujui mallikkaasti. Vaikka matkalle startattiin leikki-

mielellä, niin heti alusta lähtien vauhti oli kovaa. Uintiosuuden jälkeen Jussi, allekirjoittanut ja Reijo olimme hyvin nipussa, mutta varustevaihdossa pääsimme Jussin kanssa vetäisemän pienen kaulan eikä Reijo enää saavuttanut meitä. Juoksuosuuskin mentiin tasamatkaa, kunnes Ansion mäessä maajussi otti ratkaisevan nykäyksen ja juoksi maaliin lähes näytöstyylillä. Täytyy tunnustaa että huonolle en hävinnyt, sillä Jussi voitti seuraavat kolme KTM -kisaa putkeen ennen kuin löysi voittajansa. Miesten sarjan voitti siis Jussi Salonen ajalla 1.35, toiseksi tuli Petri Silvonen 1.36 ja kolmanneksi Reijo Silvonen 1.37. Naisten sarjan nopein oli Annu Mertsalmi. Kaikki muutkin selvisivät maaliin omassa ihanneajassaan.

Ensimmäisestä KTM:stä jäi sen verran hyvä maku, että päätimme jatkaa perinnettä seuraavanakin vuonna. Kahdet seuraavat kisat järjestimme vielä talkoilla lähes samalla porukalla, kunnes kyläyhdistys otti tapahtuman hoitaakseen vuodesta 2011 alkaen. Järjestelyt ovat ajan mittaan vain parantuneet ja mukaan on saatu myös kisapaikalla päivystävä lääkäri, joka on haaverin sattuessa nopeasti paikalla. Nälkäiselle ja janoiselle kisayleisölle on järjestetty puffetti, josta saa makkaraa ja kahvia. Iso kiitos kyläyhdistykselle hienoista järjestelyistä!

Ensimmäiseen kilpailuun 2009 osallistujat kuvassa urheilukentällä: Takarivi vasemmalta: Reijo Silvonen, Jussi Salonen Jari Piira, Jouni Hännikäinen, Kari Mertsalmi, Tapani Mertsalmi, Eturivi: Petri Piira, Annu Mertsalmi, Risto Silvonen ja Leena Piira. Kuvasta puuttuu Anu Salmén (kuva Petri Silvosen kokoelmasta)

Kilpailijat valmistautumassa uintimatalle tehtaan rannassa
(kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

Taukojumppaa katsojille vuonna 2015 (kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

Henkilöhaastattelut

Kilpailijoiden puolelta triathlonkisan taustoja valottavat kaksi alusta lähtien mukana ollutta ja hyvin menestynyttä kisailijaa, Annu Mertsalmi ja Jussi Salonen.

Annu: Kuinka monta kertaa olet osallistunut KTM:ään? Muistaakseni 6 kertaa eli pari kertaa on jäänyt väliin. Kerran taisi olla Kukkia triathlon samana päivänä ja toisena vuonna oli muuta menoa sovittuna.

Miten treenaat KTM:ää varten? Aloitin juuri triathlonkoulun, jossa opetetaan mm. oikeata uimatekniikkaa ja käydään yhdessä harjoituslenkeillä

Mitä liikuntaa harrastat ja kuinka usein? Keskimäärin tulee liikuttua viisi kertaa viikossa ja lajit vaihtelevat vähän vuodenajasta riippuen. Talvella on hiihtoa, kuntonyrkkeilyä ja kahvakuulaa ja kesällä juoksua. Lisäksi pyöräilen työmatkat 9 km suuntaansa keväästä syksyyn. Olen aina ollut aktiivinen liikkuja ja nuorempana pelasinkin käsipalloa SM-tasolla asti.

Osallistutko säännöllisesti muihin urheilutapahtumiin? Olen pyrkinyt osallistumaan puolimaratoneihin nykyään kerran vuodessa. Aikoinaan olen juossut yhteensä 9 maratonia, mutta nyt riittää lyhyempikin matka. Kilpailuvietti minulla on kova ja aina, kun pannaan numerolappu rintaan, niin tosimelellä mennään!

Miten kehittäisit KTM tapahtumaa edelleen? Pidän kisasta tällaisena leikkimielisenä ja lämminhenkisenä kylätapahtumana. Suurempi osallistujamäärä muuttaisi tapahtuman luonnetta ja vaatisi paljon lisää resursseja järjestelyihin.

Jussi: Kuinka monta kertaa olet osallistunut KTM:ään? Kahdeksan kertaa eli alusta alkaen joka kesä.

Miten treenaat KTM varten? Käyn talvella lasten kanssa uimahallilla Padasjoella.

Mitä liikuntaa harrastat? Talvisin hiihtoa ja luistelua, kesällä polkupyöräilyä. Endurolla tulee käytyä kurvailemassa silloin tällöin ympäri vuoden. Maatalous- ja metsätyöt ovat sen verran fyysisiä että nekin pitävät hyvässä kunnossa.

Osallistutko säännöllisesti muihin urheilutapahtumiin? Pirkan pyöräilyssä on tullut käytyä jo useana vuonna aina kesäkuun alussa (134 km). Maatalousnäyttelyn yhteydessä järjestettävissä Suomen vahvin viljelijä -kisoissa tuli voitto kotiin vuosina 2014 ja 2015. Viime vuonna kisaa ei valitettavasti järjestetty, sillä olisin muuten hakenut Pojan kotiin! Lisäksi osallistun Kasiniemen Kanuunoiden Talvi- ja syysolympialaisiin, joissa on myös menestystä tullut.

Miten kehittäisit KTM:ää edelleen? Reitit ovat tosi hienot, ajankohta hyvä, kisoissa on leppoisa meininki ja järjestelyt pelaavat mainiosti, joten oikeastaan minusta voitaisiin pitää kisat tällaisenaan.

LASTEN ONKIKILPAILUT

Ensimmäinen lasten mato-onkikilpailu pidettiin vuonna 2009 Ylävirralla. Idean isä, kehittäjä ja pitkälti myös toimeenpanija on ollut Seppo Harjula, kalamies sie-luaan myöten itsekin. Tavoitteena on ollut tutustuttaa lapset onkimisen saloihin ja saada heidät innostumaan harrastuksesta, jolle Kasiniemi rantoineen tarjoaa luontaiset mahdollisuudet. Kun toripäivä on ollut Koivujalosteen pihassa, sopiva paikka lasten kisojen järjestelyille oli Koivurannan avara pihamaa, ja se sopi myös Koivurannan emännälle.

Onkipaikkoina olivat aluksi vierasvenelaituri, Koivurannan laituri sekä van-han sahan ranta sitä vastapäätä. Parina kesänä Schildtin nuoret ovat uittaneet lisä-laituriksi hienon lauttasaunan, johon aikuisetkin ovat käyneet tutustumassa. Myös alakoulun laituri on ollut käytössä. Lisäpaikat ovat tarpeen, sillä onkijoiden määrä on pikemmin kasvanut kuin pienentynyt, kaikkiaan kisaan osallistuu 25–30 lasta ja nuorta. Kun onkikisa on toripäivän yhteydessä, vanhemmat ehtivät välillä seu-raamaan myös kilpailua. Lasten kisasta kuitenkin on kysymys. Neuvoja saa antaa, auttaa madon laittamisessa koukkuun ja vielä kalan irrottamisessa tai siiman irrot-tamisessa rannan lepikosta, mutta vapa kuuluu onkijan käteen.

Lasten onkikisan sääntöjä muutettiin alkuperäisistä siten, että myös nuoret kelpuutettiin mukaan ja niinpä se on nyt lasten ja nuorten mato-onkikisa. Kilpai-lusarjoja on viisi: naperot, pojat 7-11 vuotta ja tytöt 7-11 vuotta sekä pojat 12-16 ja tytöt 12-16 vuotta. Eniten osallistujia on ollut naperoiden eli alle kouluikäisten sarjassa sekä 7-11 vuotiaiden poikien sarjassa. Voittaja on kuitenkin aina yllätys, sillä toisille Ahti suo antejaan ja toisten kohdalla kitsastelee. Kun kala käy kouk-kuun, sen yleensä kuulee riemukkaista kiljaisuista. Pettymyksiäkin nähdään, toi-sinaan se ehdottomasti kilpailun suurin kala pääsee karkuun. Kalojen tunnistusta parantamaan on ollut myös tunnistuskilpailu. Täyttä kymppiä ei saanut kukaan, mutta Nuutti Harjula ja Niklas Hakkila pääsivät tasatuloksella 8/11 lähimmäksi. Kisoissa Vehkajärvestä on saatu särkiä, pikku salakoita, pari hauenpuikula, pari pasuriakin mutta myös jokunen hyvänkokoinen ahven

Kilpailu alkaa puoli tuntia torin avaamisen jälkeen, jolloin onkijat kokoontu-vat Koivurannan pihaan. Seppo kertoo säännöt ja puhalttaa pilliin aloituksen mer-kiksi. Omat onget ja madot pitää olla, mutta muutama varaonki ja matoja on jär-jestäjillä varmuuden vuoksi ja on niitä matoja kaivettu liiterin nurkan takaa kisan kestäessäkin. Kilpailuaika on vaihdellut tunnista puoleentoista, jonka jälkeen pilli soi merkiksi siitä, että onget on nostettava ylös vaikka kala söisi kuinka. Saalis tuodaan pussissa mittamiehille mitattavaksi.

Tulokset lasketaan saatujen kalojen yhteispituuden mukaan, ei painon. Lisäksi pisimmän kalan saaja sekä yleiskilpailun voittaja on palkittu. Vuonna 2016 voi-ton sai Luka Salonen lahnalla, jonka pituus oli 42 senttiä. Luka voitti myös oman sarjansa ja kokonaiskilpailun, joten onneakin oli kalamiehellä mukana. Muita par-haan saaliin saaneita ovat olleet mm. Oskari Hammar, Ilona Pelli ja kaikkien aiko-

jen parhaana Miro Silanne yli kolmen metrin tuloksella. Samassa kisassa saaliiden yhteenlaskettu tulos oli 1057 senttiä.

Yhtenä koukuttajana ovat olleet hyvät palkinnot, jotka Seppo yhdistyksen hallituksen valtuuttamana ja Vehkajärven-Vesijaon kalastusalueen sekä Kasiniemen osakaskunnan tuella ja puolisonsa Elinan avustuksella on hankkinut. Myös kyläyhdistys on vuosittain lahjoittanut kisaan palkinnon, joka lopuksi arvotaan kaikkien osallistujien kesken. Palkintoja ovat olleet mm. automaattikamera ja aktiiviranneke. Kilpailun kaikki osanottajat ovat saaneet palkinnon.

Torin, puffetin ja kalakilpailun järjestämiseen on osallistunut vuosittain parikymmentä talkoolaista. Kilpailun vastaavana on toiminut Seppo Harjula vuosina 2009-2016. Hänen jälkeensä vastuu on siirtynyt Seppo Parkkiselle, joka myös on innokas kalamies.

Lasten ja nuorten mato-onkikilpailu on toripäivän kanssa samaan aikaan. Onkipaikkoina ovat vierasvenelaituri, vanhan sahan ranta sekä Koivurannan ja alakoulun laiturit. Vuosi 2016 (kuva Pirkko Joutsen)

YKSITTÄISIÄ KYLÄTAPAHTUMIA

Koukusta kattilaan

Järvikalojen ympärille kehiteltyä ”Koukusta kattilaan” talvitapahtumaa vietettiin Kasiniemessä 17. maaliskuuta 2012. Tapahtuma oli kahden yhdistyksen, kulttuuriyhdistys KasiWirran ja Kasiniemen kyläyhdistyksen yhteinen yritys, jossa lopulta olivat mukana kaikki kynnelle kykenevät kyläläiset.

Suunnittelutoimikunta aloitti työnsä heti tammikuun alussa, sillä tavoitteena oli saada aikaan talkootunteja laskematta ikimuistoinen ja puuhakas talvipäivä. Vaikka tapahtuman järjestäminen vaati paljon työtä ja monien asioiden koordinoimista ja huomioon ottamista, kaikki oli valmista silloin kun piti.

Hyvä ennakkomainonta ja tapahtuman uutuus toivat paikalle ennätysmäärän osanottajia, varovasti arvioiden kolmisen sataa. Koivun pihaan ja plaanille auratut vinoparkit täyttyivät järjestysmiesten opastaessa nopeasti ja väkeä alkoi valua Kokkopirtille tasaiseen tahtiin. Jo pihassa tuoksui savukalan ja loimukalan kypsennys, sillä savustuspöytä oli ensimmäinen satsi valmistumassa ja avotuli loimukalaa varten oli sytytetty.

Kunnan tervehdyksen tapahtumaan toi kunnanjohtaja Heikki Jaakkola, joka avauspuheessaan totesi mm. kuinka arvokasta on, että kylästä edelleen löytyy talvikoohenkeä ja viitseliäisyyttä tämän tyyppisten teemapäivien järjestämiseen. Hän totesi myös, että kun kyläläiset ovat itse aktiivisia, myös kunta tekee voitavansa edistääkseen toimintamahdollisuuksia kylällä. Päivän teemaan liittyen tärkeän tietoisuuden antoi Pro Agrian edustaja, joka selvitti tarkkaavaisille kuulijoille uuden kalastuslain muutoksia vanhaan verraten.

Kalaverkoin somistetussa salissa tuoksui ruokaisa kalakeitto, ja tarjoilun alkamista odoteltiin jo vesi kielellä. Keiton valmistelu oli aloitettu edellisenä iltana Anson kartanon keittiössä, missä perunateatteriin kokoontui hilpeä joukko kylän naisia kartanon rouvan ja minin johdolla keittoa valmistelemaan. Onnistui se porkkanan pilkkominen kartanon nuoriltakin.

Kalan hankinta oli annettu Seppo Harjulan ja Timo Järvisen kontolle jo tammi-kuussa. Välillä saatiin väliaikatietoja siitä, miten kalastus onnistuu vai pitääkö mennä kalatorille ostoksille. Ei tarvinnut. Keittoon käytettiin 40 kiloa kuhaa ja madetta, ja kaikkiaan keittoa oli tarjolla 80 litraa. Sanotaan, että mitä useampi kokki, sen huonompi soppa, mutta ainakaan tällä kertaa sanonta ei pitänyt paikkaansa. Makoisan kalakeiton reseptiäkin kyseltiin, ja sen verran emännät paljastivat, että pantiin keittoon Koskenlaskijaa. Oli vähän niin kuin siinä yhdessä tv-mainoksessa.

Kalaruokien valmistusta vältellään usein siksi, että kalan käsittely koetaan hankalaksi. Siihen sai nyt käytännön oppia ammattilaiselta. Kalamestari Petri Nygren Tampereelta näytti ihan kädestä pitäen, kuinka kalaa ja kalaveistä pidetään, kun tehdään fileitä ja nypitään ruotoja. Hyvät kalaveitset ovat tietenkin avainasemassa.

Jotta tapahtumassa olisi jokaiselle jotain, oli myös sermin taakse sijoitettu venenpaineen ja sokerin mittauspiste. Tätä mahdollisuutta käyttivät varsinkin vanhem-

Soppatalkoolaiset perunan kuorinnassa Ansion kartanon keittiössä. Etualalla Pirkko Joutsen ja Elina Harjula. (kuva Leena Salmela)

Seppo Harjula verkon nostossa Ylävirralla ympärillään kalatapahtumayleisöä (kuva Leena Salmela)

mat ihmiset mielellään hyväksi. Sitten tietysti oli peruspuffetti, joka oli auki koko päivän, ja arpajaiset runsaine voittoineen. Omalla myyntipöydällään tarjosivat kylän käsityöihmiset sukkia, kintaita ja muita töitään, ja kaupan taisi olla omassa kylässä tuotettua hunajaakin.

Tarkoitus ei kuitenkaan ollut viettää hienoa päivää kokonaan sisätiloissa, eikä vietettykään. Vehkajärven jäällä sai tietoa talvikalastuksen saloista: mm. kuinka kalastetaan koukuilla, kuinka verkko ujutetaan jään alle ja kuinka se koetaan. Salmentaan VPK:n pelastusnäytös ”Ylös jäistä” herätti suurta mielenkiintoa. Kun sukelluspukuinen palomies pulahti sillan eteläpuolella sulaan mutta hyiseen veteen, katsojat pitivät peukkuja että hän pääsee nopeasti kuiville. Palomiehen kaveri oli kyllä vieressä varmistamassa, että homma sujuu niin kuin on tarkoitus. Samalla tähdennettiin, että jäänaskaleiden pitää kuulua jokaisen jäällä liikkujan perusvarustukseen. Lasten iloksi oli ulos järjestetty myös ponijaelua.

Päivän päätteeksi orkesteri viritteli soittimiaan ja sittenpä tanssimusiikki jo hokutteli pareja lattialle. Pitkä ja toimielias päivä alkoi olla pulkassa. Kotiin lähtiessä monella oli kassissa tai kinalossa vielä lämmin kalapaketti.

Järjestelytoimikuntaan kuuluivat Seppo ja Elina Harjula, Leena Salmela, Timo Järvinen, Hannu Nummi, Pirkko Joutsen, Mika Selonen ja Seija Schildt.

Kalamestari Petri Nygren Tampereelta näytti ihan kädestä pitäen, kuinka kalaa ja kalaveistä pidetään, kun tehdään fileitä ja nypitään ruotoja. (kuva Leena Salmela)

Eero Id ja Muikkusaalis –
valehtelematta (Eero Idin
kokoelmasta)

Pietarin kalansaaalis

Eero Id muistelee: *Oli vuosi 1979. Yhtenä iltana loka/marraskuun vaihteessa laskimme enoni Korpe-
lan Väinön kanssa muikkuverkot Piilolasta suoraan
selälle päin. Verkkoja oli 14 ja ne olivat silmäkool-
taan 16 mm, korkeudeltaan 1,5 metriä.*

*Kun aamulla menimme kokemaan verkkoja,
huomasimme heti, että nyt on kala käynyt pyydyk-
seen. Verkot painoivat ja saatiin ne suurella vaivalla
veneeseen. Schildtin Rainer sattui olemaan rannas-
sa ja lupasi, että saamme päästellä muikut verkoista
Ketun pesuhuoneessa, vaikka naiset eivät olisi siitä
tykänneet. Sotkuahan siitä tietysti syntyy.*

*No muikkuja oli niin paljon, että pyysimme Si-
vulahden Topin (Niinivaara) auttamaan muikkujen
päästelyssä. Hän vaati työstä kaksi koppaa A-olutta.
Ne kävimme hakemassa Piilolasta, jolla oli ravinto-
laoikeudet. Muikkuja päästellessä meni koko päivä.*

Kalat olivat isoja, kun verkotkin olivat isosilmäisiä.

*Niitä meni kiloon 30-32 kappaletta. Kaikkiaan kalaa oli 110 kiloa. Sellaista saalista en
ole saanut ennen enkä sen jälkeen, Eero muistelee.*

*Iltapimeällä läksimme myymään muikkuja. Tarjottiin niitä omalla kylällä ja men-
tiin Vesijaon toiseen päähän saakka. Siihen aikaan Vesijaosta ei saanut muikkua vaika
nyt saakin. Kauppa kävi, mutta silti jäi yli, ja loput annettiin ilmatteeksi Niemen
Ilmarille. Itselle niitä ei tarvinnut jättää, sillä kun oltiin käyty kaksi kuukautta joka
päivä kalassa, kyllä niihin jo kyllästyi. Kuvan otti Rainer Schildt muistoksi pietarin
kalansaaliista.*

Kasiniemi kukkii

Se tapahtui yhdessä päivässä, illassa ja seuraavana aamuna. Kokkopirtin piha siistit-
tiin, kukat, taimet ja kukka-asetelmat nostettiin esille, taulut ripustettiin seinille, telt-
ta kasattiin, vieraille varattiin pöydät ja penkit, pihakeittiö varustettiin kokkeja vaille
valmiiksi ja pisteenä i:n päälle pihaan pystytettiin kodikas taukotupa levähtämistä ja
tarinointia varten.

Valtakunnallista Vihervuotta vietettiin Kasiniemi kukkii-teemalla sunnuntaina 12.
kesäkuuta 2016 kylätalo Kokkopirtillä. Luvassa oli neljän tunnin ajan monipuolista
luontoon, pihaan ja puutarhaan liittyvää ohjelmaa niin aikuisille kuin lapsillekin. Kuk-
kapäivän vieraat toivotti tervetulleiksi järjestelytoimikuntaan kuulunut Pirkko Joutsen:
”Hyvät kyläläiset, kylässä asuvat ja kylään tulleet”

Ympäristöministeriö on nimennyt tämän vuoden 2016 valtakunnalliseksi vihervuo-

Kokkopirtin piha puhkesi kukkaan Elina Harjulan ideoimin asetelmin (kuva Elina Harjula)

deksi, jonka tavoitteena on herättää yksittäiset ihmiset, yhteisöt, järjestöt ja yritykset toimimaan paremman ja viihtyisämmän ympäristön puolesta. Vuoden pääteema on kestävä suomalainen maisema. Nyt viidettä kertaa vietettävän vihervuoden suojelijana toimii tasavallan presidentti Sauli Niinistö.

Kyläyhdistyksen järjestämä Kasiniemi kukkii-tapahtuma liittyy valtakunnalliseen tapahtumien sarjaan samoin kuin eilen täällä Kokkopirtillä ollut maastajuoksutapahtuma oli osa Päijät-Hämeen avoimet kylät -teemaa.

Kasiniemi on erityinen kylä. Täällä aistitaan valtakunnalliset ja maakunnalliset virtaukset, mutta tapahtumat räätälöidään oman kylän lähtökohdista, kyläläisille ja kylässä oleville. Meiltä löytyy monenlaista osaamista ja innovatiivisuutta, talkoohenkeä ja yhteistyökykyä, mitä tapahtumien järjestäminen vaatii. Mutta löytyy myös halua osallistua ja tulla mukaan, kun jotain järjestetään. Se kannustaa ja innostaa etsimään uutta toimintaa.

Kasiniemi Kukkii on uusi juttu, jonka tarkoituksena on herätellä aistimaailmaa. Minulla on ilo ja kunnia avata Kasiniemi Kukkii tapahtuma. Katselkaa, kuunnelkaa, maistelkaa. Kuljeskelkaa sisällä ja ulkona. Vaihtakaa kuulumisia ja mielipiteitä ja istuttakaa kukka tai puu muistoksi tästä päivästä. Unohtakaa hetkeksi kiireet.

Toivotan teidät kaikki sydämellisesti tervetulleiksi Kasiniemi Kukkii päivään. Kasiniemi on mukava kylä.”

Tapahtuma houkutteli paljon yleisöä kylästä ja laajemmaltakin. Edessä oikealla Pirkko Joutsen ja Pentti Hakkila (kuva Iris Ojalampi)

Juontajana toimi Helka Nieminen, joka värikkäästi esitteli tapahtuman ja haastatteli tekijöitä. Aistipuutarhuri Veera Friis johdatti kuulijat aistien ja yrttien maailmaan sekä esityksellään että yrttinurkauksessaan. Nätti ja herttainen missifinaalisti Iris Ojalampi tarjoi yrttismoothieita, joten makuja päästiin konkreettisesti

maistelemaan. Mehiläistarhauksesta kertoivat Eero ja Heljä Hörhä, joiden myyntipisteestä hunajaa voi ostaa. Siinä sivussa Eero teki lapsille pajupillejä. Aitoja makuja tarjosi myös lounasbuffet. Tarjoilu alkoi heti kun kokit olivat saaneet pannut kuumiksi. Tarjolla oli Seppo Harjulan lähijärvistä pyytämää kuhaa voissa paistettuna tai vaihtoehtoisesti savustettua possua. Kuha teki kauppansa viimeistä palaa myöten.

Juhlasalissa oli Kasiniemen oman taiteilijan Tapani Urosen näyttely, johon kuului kaksikymmentä kukka-aiheista akvarellia ja valokuvaa. Tuuriakin oli, sillä Urosen näyttely Padasjoen keskustassa Pikantissa oli juuri ehtinyt päättyä, joten työt saatiin saman tien Kokkopirtille. Ravintolassa oli esillä eräjärväläisen taiteilijan luontoaiheisia tauluja.

Kokkopirtin tontin vuokraisäntä, metsänhoitaja Jyri Schildt näytti kuinka taimia nykyisin istutetaan. Kiinnostuneen yleisön katsellessa hän istutti Kokkopirtin eteen useammankin kuusentaimen, joten jollei niitä ole myöhemmin poistettu, talon edessä on kohta tiheä kuusikko. Kiinnostusta herätti myös Hännikäisen Teron pärehöylä. Tero kertoi ostaneensa höylän aikanaan Kasiniemenseudun pienviljelijäyhdistykseltä, kun yhdistys lopetti toimintansa ja sen omistuksessa oleva kalusto myytiin. Höylä toimi hyvin ja halukkaat saivat päreen muistoksi.

Tarkkaavaisen piirin ympärilleen keräsi ”moottorisahaurmaaja” Pertti Tuominen, joka loihti sahallaan puupölkyistä siilejä, pöllöjä ja muita metsäneläviä. Oman lisänsä kukkapäivään toivat ruskeansävyiset maatiaiskanat ja -kukot, jotka kiekuiivat ja kotkottivat omassa tarhassaan. Väenpaljoutta ihmetellessään yksi kanoista pyöräytti munankin.

Kasiniemi kukkii-päivän järjesti Kasiniemen kyläyhdistys pääarkkitehtina Elina ja Seppo Harjula sekä innokas luontotiimi. Ihan hetkessä tapahtuma ei syntynyt, sillä työryhmä oli ideoinut, kehitellyt, sopinut ja suunnitellut päivää kuukausia etukäteen.

Musiikkitapahtumat

Kahtena kesänä, 2015 ja 2016, kasiniemeläisiä hemmoteltiin spontaanisti syntyneillä musiikki-iltamilla. Juurilleen palanneet siskokset Anna-Maija Sorvoja ja Marja-Liisa Kuussaari olivat tuumineet, että juhannuskokon lisäksi kyläläisiä ei kesän aikana juurikaan tapaa, kun kaikki ovat omilla mökeillään. Mika Jaatinen on entinen muusikko ja hänen ystäväpiirissään on paljon musikaalista väkeä, joten virisi ajatus järjestää iltatapahtuma koko kylälle. Kylätoimikunta otti ilolla vastaan kasiniemeläissiskosten tarjouksen, ja lisäsi kiireesti iltamat kesän tapahtumakalenteriin.

Jape, Mika & Kumpp.

Eipä muuta kuin tuumasta toimeen. Musiikista huolehti Orimattilan Järvikylän Pavarotti, laulava rekkakuski Jape Alho, jonka ympärille rakennettiin bändi oikeista ammattimuusikoista. Ennakkotietona kerrottiin, että musiikki lähtee 70-luvun huvittavista käännösiskelmistä, päätyen nykyiskelmän kautta ikivihreisiin. Soittolistalla oli Kari Tapion ja Olavi Virran kappaleiden lisäksi mm. Katri Helenan, Irwinin, Markku Aron ja J. Karjalaisen biisejä.

Tilaisuuden tarkoituksena oli tarjota iloinen yhdessäolon hetki kyläläisille ja venyttää kesää vielä himpun verran pidemmälle. Tämä toteutui. Illasta tuli huikea elämys mukana olleille ja taisi Kokkopirtin lattiakin notkua, kun väki vallan riehaantui ja innostui panemaan jalalla koreasti. Volga illan viimeisenä kappaleena sai parketille nekin, jotka koskaan ei tanssi! Jape, Mika & kumppanit tanssivat kyläläisiä seuraavanakin kesänä, nyt perinteisemmän tanssimusiikin tahdissa.

Jape, Mika & Kumpp on tanssittanut kasiniemeläisiä kahtena kesänä musiikki-iltamissa Kokkopirtillä. Vasemmalta oikealle Jani Kuparinen, Mika Jaatinen, Kari Hyttinen, Jouko Reijonen, Jarmo Alho ja Jere Venäläinen.

Marttilan PiiloPelimannit

Näissä toisissa musiikki-iltamissa kuulijoita viihdytti myös Marttilan PiiloPelimannit, jonka toi Kokkopirtille kyläyhdistyksen hallitukseen kuuluva Pekka Rauhala. Marttilan PiiloPelimannit on yhtä kuin neljä Rauhalan veljestä, Veli, Pekka, Lasse ja Jukka sekä yksi veljenpoika, Jari. He ovat syntyisin Etelä-Pohjanmaalta Ilmajoelta ja Marttila on heidän kotitalonsa nimi. Ryhmä on perustettu vuonna 1969 lähinnä perhejuhlissa esiintymisiä varten.

Marttilan PiiloPelimanneissa esiintyvät: Pekka (vas.), Veli, Lasse ja Jukka sekä Jari (kuva MPP, Facebook).

Alkuperäisen määritelmän mukaan Marttilan PiiloPelimannit esiintyy vain itselleen ja nurkan takana, mutta nykyään esiintymisiä on vuosittain monissa musiikkitahtumissa ympäri Suomea. Kaustisen Kansanmusiikkijuhlilla MPP on ollut virallinen esiintyjä jo vuodesta 2003 lähtien. MPP:n ohjelmistoon kuuluu mm. eteläpohjalaisia kansanlauluja, balladeja, rekilauluja ja kupletteja sekä Juicen, Malin veljesten, Jaakko Tepon ja mm. seinäjokisen Jussi Asun tekemiä kappaleita. Myös ryhmän jäsenet ovat tehneet muutamia lauluja.

Kokkopirtin iltamissa nähtiin ja kuultiin musiikillinen MPP-Show, jonka ryhmä humoristisesti juonsi itse. Ryhmä laulaa yksiaanisesti ja säestää itseään akustisilla kitaroilla. Etelä-Pohjanmaalla jotkut nimittävät tällaista laulua roikastamiseksi.

Kulttuuriyhdistys KasiWirta ja kesäkahvila

2000-luvulla syntyi vielä yksi uusi yhdistys Kasiniemeen. Samanhenkiset ystävykset ja naapurit olivat mietiskelleet yhdessä, että hiljainen on kylätie, jotain pitäisi tehdä. Siitä se sitten lähti, päätettiin perustaa kulttuuriyhdistys, joka mahdollistaisi myös kesäkahvilan perustamisen kylälle.

Vuonna 2006 ostettuaan kiinteistön Kasiniemen keskustasta ja muutettuaan asumaan vakinaisesti Kasiniemeen, Palsantie 1040 sijaitsevan kauppakiinteistöön, jossa sijaitsi myös kahvilatilat, Leena ja Simo Salmela pohtivat mahdollisuutta kesäkahvilan pitoon, koska tilat olivat jo valmiina olemassa.

Kulttuuriyhdistys KasiWirta ry merkittiin yhdistysrekisteriin 1.6.2007. Yhdistyksen perustajajäseniä olivat Leena ja Simo Salmela, Elina ja Seppo Harjula sekä Hellevi ja Antti Kuosmanen. Yhdistyksen puheenjohtajana toimi Elina Harjula, sihteerinä Leena Salmela ja taloudenhoitajana Hellevi Kuosmanen.

Kun Salmelat luovuttivat kahvilatilat korvauksetta yhdistyksen käyttöön, ja kustannusten minimoimiseksi yhdistys päätti, että kaikki kahvilassa tarvittava työ tehtäisiin vapaaehtoisvoimin, niin myös Kahvila KasiWirran perustaminen tuli mahdol-

liseksi. Kahvilan perustamisessa mukana olivat yhdistyksen perustajajäsenten lisäksi Maija ja Hannu Nummi, Tuula ja Hannu Ryökäs sekä Marja ja Timo Järvinen.

Kahvilarakennusta kunnostettiin talkoovoimin kevätkausi 2007 sekä hankittiin tarvittavat luvat viranomaisilta. Kahvila KasiWirran avajaiset pidettiin 9. kesäkuuta 2007. Avajaiset saivat odotettuakin suuremman suosion, väkeä kasiniemeläisten lisäksi saapui paljon myös Kasiniemen ulkopuolelta. Avajaisvieraita laskettiin olleen noin 150. Kahvilaa oli jo kaivattu, oli mukavaa saada taas ”olohuone” kylälle.

Hellevi Kuosmasen valmistamia ja kiitettyjä leivonnaisia poikettiin hakemaan kotiinkin kun tuli yllätysvieraita. Sunnuntaiaamuisin oli ovella ”munkkijono”. Myynnissä oli myös suppea valikoima peruselintarvikkeita ja olutta.

KasiWirran kahvilan terassi oli viihtyisä paikka.
(kuva Leena Salmela)

Kulttuuriyhdistyshän järjesti mm. juhannuskokon ja -tanssit. Puheenjohtaja Elina Harjula vasemmalla, Simo Salmela säestää haitarilla ja Helka Nieminen laulaa. Oikealla Leena Salmela. (kuva Pirkko Joutsen)

Kahvila terasseineen tarjosi oivat tilat KasiWirran järjestämille tapahtumille. Ohjelmatarjontaan kuului mm. laulu- ja runoiltoja, sunnuntai-iltapäivätansseja, pikkujoulu tiernapoikineen jne. Kasiniemen juhannuskokko-perinnettä yhdistys jatkoi Ylävirran rannalla. Simo Salmela soitti harmonikkaa, laulettiin yhdessä ja katseltiin miten aurinko tavoittelee metsänrajaa Kirvessalmen oikealla puolella. Juhannusaaton viettoon osallistui väkeä runsaslukuisesti, sekä veneillen että rannalla mukana ollen. Juhannusaattolina tanssittiin yhdistyksen toimesta Kokkopirtillä sekä kerran myös Kyynärön lavalla. Yhdistys järjesti useita teatteri- ja konserttimatkoja, ja syksyisin kylän uutena tapahtumana KasiWirta järjesti Venetsialaisillan valoineen ja koristeineen Vehkajärven Ylävirran rannassa.

Yhteistyötä monissa tapahtumissa KasiWirta teki myös kyläyhdistyksen kanssa. Suurin yhteinen ponnistus oli Kasiniemen kalapäivä ”Koukusta kattilaan” maaliskuussa 2012.

Kahvila KasiWirta toimi kolmena kesänä. Toiminnan pyörittäminen talkoovoimin oli monin tavoin palkitsevaa, mutta työllisti kohtuuttomasti kesäajat, koska teki-joitä oli hyvin rajallisesti. Kahvilan toiminta lopetettiin elokuussa 2010.

Kulttuuriyhdistys KasiWirta jatkoi toimintaansa yhdistyksenä vielä vuosia, se lopetti toimintansa 6.5.2016. Yhdistys ehti järjestää erilaisia tapahtumia kyläläisten iloksi kaiken kaikkiaan kahdeksana vuotena.

LUONNON ANTIMIA

Kalastus

Ensimmäiset asukkaat Kasiniemeen tulivat vesireittejä pitkin hyvien kalavesien perässä jo kivikaudella. Esineitä tuhansia vuosia sitten Vehkajärven ja Vesijaon rannoilla asuneista eränkävijöistä on löytynyt useasta paikasta. Yhteydet Päijänteen kautta Suomenlahteen sekä Hauhon reittiä pitkin Pohjanlahteen loivat kulkureitit myös lohikaloille nousta tänne kutemaan.

Kalastus on ollut merkittävä kyläläisten ravintoaine vielä 1900-luvun alkupuoliskolla. Lähes ammattimaista kalastusta harjoittivat ainakin Kuren Jussi, myöhemmin poikansa Ranniston Kalle ja Haapasen veljekset. Koskien patoaminen oli vienyt lohikalat. Haluttuja saaliskaloja olivat lahnat, muikut, siiat, mateet, ahvenet sekä aiemmin myös kuore. Paremman puutteessa haukea, säynävää ja särkeäkin pyydettiin. Hyvin monessa talossa harjoitettiin kalanpyyntiä omaan tarpeeseen. Lahnoja sekä muikkuja suolattiin ja saatiin näin säilymään ”tönkkösuolattuina” talven tarpeisiin. Kylän vesialueilta pyydettiin varmaan tuhansia kiloja kalaa, jolla oli merkittävä osuus perheitten ruokataloudessa. Nykyisin tiedämme kalojen hyvät ravinneominaisuudet, mutta aiemmin kyse oli riittävän ruoan saannista sekä osittain myös kalojen hyväksi koetusta mausta.

Piisamin istutus sodan jälkeen toi ensiksi vähän tuottoja niitä pyytäneille ja nahkoja myyneille erämiehille. Nahkojen arvo laski nopeasti ja 60-luvulle tultaessa piisameita ei kannattanut enää pyytää. Piisamit ehtivät valloittaa lähes koko järven ja syömällä kaislojen juuria ne tuhosivat ennen niin komeat rantamatalikkojen kaislikot. Samalla katosivat järvestä lahnat. Lahnat olivat tottuneet kutemaan kaislikoissa ja oletus on, että piisami hävitti kaislikoiden myötä lahnakantamme 1960-luvulla. Toinen vieraslaji, minkki hävitti sittemmin piisamin ja lahnaalle muodostui taas suotuisat olosuhteet. Uusi lahnakanta Vesijakoon on tuotu Vesijärvestä. Istutukset tehtiin 1980-luvun alussa ja nyt lahnaa on taas järvessä. Jostain syystä sen koko ei enää ole entisten aikojen veroinen. Enin osa lahnoista on noin yhden kilon painoisia. Kahden kilon lahnat ovat harvinaisuuksia. Pyydämmekö lahnoja liian pienillä verkoilla jo keskenkasvuisina vai onko kanta liian suurena ravinnon puutteessa kääpiöitynyt?

Rainer Schildtin ankeriaan istutus Vehkajärveen onnistui hyvin ja se tuotti suuria saaliita vuosituhaten vaihteessa sekä Vehkajärven, että Vesijaon puolella.

Luontaistaloudesta harrastukseksi

Kylässä on enää vain muutamia ihmisiä, jotka ovat kasvaneet kalastajasuvussa ja haluavat kalaa säännöllisesti ruokapöytään. Viimeisin vanhan sukupolven ”kova kalansyöjä”, Aino Annaniemi, kuoli 103 vuoden iässä 7.3.2017. Kalastus ja kalojen valmistus eri tavoin ruokapöytään on siirtynyt seuraaville sukupolville. Kalavesiä hoitaa ja säätelee Kasiniemen kalastuskunta ja Vesijako-järven alueella Vesijaon kalastuskunta. Kalastuskunnat antavat ohjeet käytettävistä pyydysyksiköistä sekä niiden määrästä ja mahdollisista rajoituksista. Myös kuhaa, taimenta ja siikaa on istutettu melko usein. Vakituksista asukkaista muutama harrastaa kalastusta, mutta

Eelis Sihvo ja ennätysmaalit ankeriaita
(kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

Raimo Sillbergin muikkusaalis
(kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

vapaa-ajan asukkaitten keskuudessa kalastus kiinnostavana harrastuksena on yleistyessä. Kylätoimikunta järjestääkin joka vuosi kalastustapahtumia, joiden uskotaan lisäävän tätä hyvää lähiruuan hankintaharrastusta. Luontaisesti kasvaneen kalan käyttö ruokana on sekä terveellistä, mutta myös ekologisesti hyvin suositeltavaa.

Sitkeitä talvikalastajia

Talviverkkojen laitto ja säännöllinen kokeminen vaatii paljon työtä, joka on joskus raskastakin. Vesijaon pohjoispäässä ovat vielä talvella 2017 verkoilla kalastaneet ainakin: Aulis Salmén, Jukka Sihvo, Tapio Rantanen ja Parkkinen-Rajala-Salonen-ryhmä. Vehkajärven puolella Seppo Harjula on pitänyt verkkojaan jatkuvasti viimeisten vuosikymmenten ajan. Viljo Mäkelä ja Eero Id-Asko Kouhia-porukka kalastavat myös talviverkoilla. Edesmennyt Timo Järvinen oli innokas kalastaja. Kalaa on tullut melko hyvin, ollen tosin haukivaltaista. Madetta, siikaa, kuhaa, säynettä ja isoja ahveniakin on saatu kohtalaisesti. Joitakin aikoja sitten Heikki Hakkila ja Aulis Ahola olivat kylän kovimmat kalamiehet suurine saaliineen. Myös Osmo ja Timo Soukkio kalastivat paljon. Pilkkimiehiä tai naisia ei ole montaakaan kertaa nähty. Suuri tapahtuma vuonna 2017 olikin kyläyhdistyksen pilkkikisa Kasiniemen Ylävirralla, jolloin 51 pilkkijää narrasi kaloja.

Mökkiläisten uisteluharrastus on lisääntymässä

Television luonto-ohjelmilla on todennäköisesti ollut elvyttävä vaikutus viehekalastukseen. Vapaa-aikoina uistelijoita näkyy usein hitaasti lipuvan veneillään suuren saaliskalan toivossa. Vesijaon puolella kuha on toivelistan ykkönen, mutta todennäköisin saalis on hauki. Näitä petokaloja toivommekin poistettavan mahdollisimman paljon, jotta istutetut kuhat, siiat ja taimenet saisivat kasvaa kunnon saaliskaloiksemme.

Talvikalaa vuonna 2016 Seppo Parkkinen ja Pekka Salonen (kuva PS)

Osmo Soukkio ja suuri hauki (kuva Kasiniemen Sanomien arkisto)

Vesijaon suurin hauki saatiin 1950-luvulla kun ”Arvo-herra” veteli isoa Professoriaan soutelemalla syvänteitten reunoja pitkin. Painoa hänen suurimmalla hauellaan oli yli 16 kiloa. Tuollaisia mahtavia haukia on edelleenkin mahdollista saada, sillä talviverkoilla on joka vuosi Vesijaosta saatu yli 10 kilon painoisia. Kilpailujen kärkitiloille haluaville on täällä hyvät mahdollisuudet. Pitää vain olla taitoa, hyvät kalastusvälineet sekä tietysti myös paljon aikaa ja hyvää tuuria.

Isoja saaliskaloja

Suurimpia tiedossa olevia Kasiniemen alueen saaliskaloja ovat hauki yli 14 kiloa, Sulo Ahonen vuonna 1942, lahna 6,5 kiloa ja made 6 kiloa, Ranniston Kalle, ankerias 3,7 kiloa, Heikki Hakila ja säyne 2,5 kiloa Pekka Salonen. Suurempiakin kaloja on mahdollisesti saatu, mutta muitten kateellisten kalamiesten takia on jätetty kertomatta.

Hirvestys

Kasiniemen hirviseurue

Perinnetieto ei kerro, miten Kasiniemessä hirviä metsästettiin ennen sotia ja sotien jälkeen 50-luvulle. Luultavasti hirviä kaadettiin kuten muuallakin Suomessa ”omalla luvalla” niukan ruokapöydän lisäproteiinin lähteeksi. Hirvikanta oli kuitenkin hyvin alhainen ja säilyikin pienenä aina 70-luvun alkuun asti.

60-luvulla Kasiniemeen myönnettiin 1 hirvenkaatolupa syksyä kohden. Lupa oli yhteinen Ansion ja ylikonstaapeli Aaro Leppäsen kanssa. Hirvi jaettiin puoliksi Ansion ja Leppäsen kesken halkaisemalla se keskeltä kahteen osaan. Metsästysalue oli silloin Kasiniemen kylää laajempi. Siihen kuului osia nykyisten naapuriseurojen – Miestämän Metsästäjien ja Vesijaon Erämiesten – metsästysalueesta. Vuosikymmenen loppupuoliskolla kaatolupia oli jo kaksi. Kun Ario Schildt hankki oman hirvikoiran – Jämtlannin pystykorva Anin - Aaro Leppänen ja Ario Schildt päätyivät metsästämään erikseen, kummallakin oma hirvenkaatolupa ja oma koira ja jahtiporukka.

Hirvimetsälle lähdettiin vasta kun oli hirvihavainto kylän alueella. Ansioon tultiin jopa ilmoittamaan, että Uukissa Kurkisuon maastossa oli nähty arviolta viikon vanhat hirvenjäljet. Eläin siis saattoi olla jossain lähellä – tai sitten ei. Kun jälkihavainto saatiin ja vaikka Uukkiin ei ollut tietä, porukkaa alettiin soittamaan kasaan. Siihen aikaan työelämä ei ollut niin kiireistä etteikö metsämiehet aina tilanteen tullessa lähteneet jahtiin. Useimpina syksyinä hirvi sitten saatiinkin jossain vaiheessa ja päästiin pitämään hirvipeijaisia. Ansion hirvipeijaiset olivatkin maanomistajille syksyn kohokohta. Suuri osa hirvenpuolikkaasta meni peijaissoppaan, mutta hyvältä maistui.

Hirviseurue muodostui 1970-luvulla

1970-luvulle tultaessa ei vielä ollut vakituista hirviseuraa. Ario Schildtin lisäksi jahtiin osallistuivat mm. Pertti Peltonen, Paavo Vuorikoski, Aimo Lepikko ja Tauno

Vainio. Myös ”ylijahtimestari” Tauno V. Mäki vieraili joskus Kasiniemen jahdissa. Kyläkunnalle myönnettiin edelleen vain yksi kaatolupa. Sitten hirvikanta alkoi kasvaa nopeasti. Ensiksi vuonna 1976 aikuisen hirven lisäksi saatiin vasan lupa. Seuraavana vuonna luvat tuplaantuivat kahteen aikuiseen ja kahteen vasaan. Hirviä metsästettiin edelleen pienellä porukalla, mutta kyseisenä syksynä jahtiin osallistui myös muuan Vehkakylässä vieraillut saksalainen Bruno Müller. Hän oli tiedustellut Rainer Schildtiltä voisiko päästä hirvimetsälle. Brunoa lykästi heti ensimmäisenä jahtipäivänä. Saimme Annaniemen ajosta yhden aikuisen hirven ja kaksi vasaa. Seuraavasta syksystä alkaen Bruno ja ystävänsä Herbert Wehner kävivät joka syksy kahden vuosikymmenen ajan hirvimetsällä Padasjoella.

Kun hirvenkaatolupamäärä nousi 70-luvun lopulla kahteentoista (6 aikuista ja 6 vasaa), Kasiniemen hirviseurue nykyisessä laajuudessaan sai alkunsa. Porukkaan liittyi useita kylän maanomistajia sekä tänne tunnesiteitä omaavia vapaa-ajan kasiniemeläisiä. Ansiolaisten lisäksi jahtiin tultiin usean miehen joukolla Multatöyrystä, Porkkolasta ja Soukkiosta. Ojalan Veikko, Sihvon Eelis ja Kuussaaren Mikko liittyivät myös joukkoon. Ajomiehinä nähtiin tuohon aikaan paljon muitakin kasiniemeläisiä – miehiä, naisia ja nuorisoa. Ajamaan tultiin joskus jopa koko perheen voimin. Jahtiin osallistui parhaimmillaan lähes 40 henkeä, joista puolet ajomiehiä. Koiraa ei tuohon aikaan ollut. Hirvikannan ollessa suurimmillaan Kasiniemen hirviseurue jakautui 80-luvulla kahteen erikseen metsästävään osaan. Multatöyryn väki metsästi muutaman vuoden ajan omilla maillaan omalla porukallaan.

Mikko Kuusaari vuoden 2000 viimeisen hirven selässä. Hirven kaataja on hyvillä mielin ja muutkin ovat tyytyväisiä (kuva Pekka Salonen)

Myös Vehkakylä hyödynsi mahdollisuuden järjestää ohjelmallista liikuntaa asiakkailleen. Kommelluksilta ja jännittäviltä tilanteiltakaan ei kokonaan välttyty. Kerran eräs saksalainen herra väsyneenä päivän pitkistä ajoista oikaisi Ansion laitumen halki tielle. Punaisissa jahtivaatteissa hän herätti laitumella olevien mullien huomioon, jotka lähtivät rintamana ryntäämään häntä kohti. Mies juoksi paniikissa karkuun ja aivan viime hetkellä ennen joutumista härkälauman tallomaksi hän heittäytyi yli piikkilangan turvaan. Vaatteet siinä rytäkässä repeytyivät eikä häntä sen koommin jahdissa näkynyt.

Toinen hirvieläin valkohäntäpeura ilmaantui Kasiniemeen 70-luvun puolivälin aikaan. Hyvin pian myös peurakanta kasvoi metsästettävään tiheyteen. Peuroja metsästettiin aluksi pääsääntöisesti hirvijahdin yhteydessä. Peurojen käyttäsmetsästys yleistyi vasta seuraavalla vuosikymmenellä.

Kota Tappuravuoreen

Hirviporukka rakensi talkoilla oman kokoontumispaikan 90-luvun lopulla. Kota Tappuravuoren kupeessa on toiminut hirvijahdin suunnittelu- ja taukopaikkana. Onpa siellä vietetty peijaisiakin muutaman kerran. Hirvipeijaiset pidettiin alkuaikoina aina vuosittain Ansiossa. Sen jälkeen juhlat pidettiin Vehkakylän Piilolassa yli kymmenen vuoden ajan. Muutaman Ansiossa pidetyn tilaisuuden ja kotapeijaisten jälkeen pitopaikaksi on vakiintunut Kokkopirtti.

Viimeksi kulunut vuosikymmen on ollut hirvijahdin osalta niukkuuden aikaa – ainakin jos vertaa vuosituhaten vaihteen tilanteeseen. Silloin hirvikanta oli päässyt aivan liian suureksi, erityisesti metsätuhojen ja liikenneonnettomuuksien näkökulmasta. Viime vuosina Kasiniemeen on myönnetty 1-3 hirven pyyntilupaa vuosittain.

Ario Schildt luotsasi Kasiniemen hirviseuruetta organisoidun jahdin alkamisesta lähtien aina vuoteen 1986 saakka. Sen jälkeen Jyri Schildt on toiminut seuran jahtivoutina kolmen vuosikymmenen ajan.

Tauolla Majaniementien kuopalla 2003. Kotijoukkojakin on mukana (kuva Pekka Salonen)

LOMASATAMA

Vuonna 1989 Osmo Soukkio perusti maatilamatkailuyrityksen kirkasvetisen Vesijäke-järven rannalle, kuuden kilometrin päässä Kasiniemen keskustasta. Pauliina, Eerika ja Koivuniemi -nimiset mökit vastaanottavat ympärivuoden asiakkaita. Mökkien yhteydessä on myös savusauna, joka on asiakkaiden käytössä. Varustetaso on hyvä, jokaisessa mökissä on mm. astianpesukone, pyykinpesukone, WC, mikro ja myös oma sauna.

Kaikilla Lomasataman mökeillä on kaunis ja suojaisa oma ranta. Asukkaiden käytössä on myös soutuvene, jolla sopii soudella vaikkapa lähisaariin eväretkelle. (kuva Lomasataman arkisto)

Kodikkaissa ja tilavissa mökeissä on ollut asukkaita paitsi Kotisuomesta myös Pohjoismaista, Keski-Euroopasta ja Venäjältä saakka. Monet tulevat uudestaan vuosi vuoden jälkeen. (kuva Lomasataman arkisto)

Asiakkaita näiden lähes 30-vuotishistorian aikana on ollut monista maista, Suomen lisäksi mm. Ruotsista, Norjasta, Saksasta, Itä-vallasta, Sveitsistä ja Venäjältä. Mökit ovat viihtyisiä ja rannat luonnonkauniit ja rauhalliset, joten monet varaavat mökin uudestaan jo lähtiessään tai ainakin hyvissä ajoin. Osmo syksyisin järjestämästä pihajuhlasta latotansseineen ja arpajaisineen tuli odotettu ja iloinen tapahtuma, jonka runsaasta tarjoilusta huolehti kumppaninsa Ritva Railo. Varsin makeisaa oli mm. muheva borsh-keitto, joka vakiona kuului illan menyyseen.

Huhtikuu 2011 oli traaginen kuukausi, Lomasataman perustaja Osmo Soukkio nukkui pois. Kylä menetti osallistuvan ja arvostetun jäsenen, joka osallistui kylätoimintaan täydellä sydämellä.

Yritystoiminta kuitenkin jatkuu veljenpoikien Ossi ja Jari Soukkion vetämänä. Mökit ovat saaneet monenmuotoisia uudistuksia heidän aikanaan. Perinteet velvoittavat. Paikallislehden artikkelissa vuonna 1990 todettiin, että Soukkion ”Lomasataman” valttina on tasokkuus. Sen ylläpitäminen on ohjenuorana myös nykyisillä yrittäjillä. Lisää tietoa löytyy sekä Facebookista että netistä hakusanalla Lomasatama.

Osmo Soukkio
(kuva Lomasataman kokoelmasta)

KASINIEMEN KANUUNAT

Pelin avaus

Perustimme oman jalkapallojoukkueen, Kasiniemen Kanuunat, vuoden 1987 kesällä tarkoituksenaamme osallistua sen kesän jalkapallon kyläturnaukseen. Meillä ei silloin ollut aavistustakaan, miten kauan ja millä tavalla tarinamme tulisikaan jatkumaan – kevääseen 2017 mennessä takana on jo 29 osallistumista ja kesällä edessä pyöreä 30 kerta. Haettaessa historiallista perspektiiviä ajan kululle ja joukkuehenkemme pysyvyydelle voidaan todeta aikakirjoista, että silloista Neuvostoliittoa ei enää ole, Suomea hallitsee jo neljäs presidentti Kekkonen jälkeen, mutta Kanuunat vaan elää ja voi hyvin!

Meitä on aina motivoinut eteenpäin tärkeät päämäärät ja tavoitteet: Kasiniemen kylän (urheilu-) maineen nostaminen ja ylläpitäminen, esimerkin antaminen jälkikasvulle ja ennen kaikkea yhdessä olominen ja yhdessä tekeminen. Mutta mikä saa meidät tekemään sen vuodesta toiseen - kokoontumaan yhteen ja keräämään porukan pelaamaan? Ja turnausten välissä järjestämään kaikkia muitakin rientoja? Vastauksena on

hyvä yhteishenki ja pitkäaikainen ystävyys. Siinä ovat ne peruspilarit, jotka on valettu jo aikana ennen Kanuunoita ja joiden varassa on menty kaikki nämä vuodet eteenpäin.

Kukin meistä elää tahollaan ja tavallaan, mutta aina on ollut, ja tulee aina olemaan aika, jolloin tapaamme milloin milläkin kokoonpanolla ja toteutamme nykyään niin paljon peräänkuulutettua yhteisöllisyyttä. Kaveria ei jätetä – ei kentällä eikä sen ulkopuolella!

Kasiniemeläistä palloiluhistoriaa, osa 1

Keväällä 1987 oli Padasjoen Sanomissa ilmoitus jalkapallon kyläturnauksesta. Kukosen Jussi, Urataipaleen Pauli ja Ojalan Kimmo pähkäilivät eräänä kauniina sunnuntaina, josko Kasiniemestä saisi joukkueen kasaan. Kyselykierros kantoi hedelmää ja halukkaita pallon potkijoita ilmeni mitä suuremmissa määrin - päätettiin siis perustaa joukkue. Joukkueelle piti tietenkin keksiä nimi. ”Kasiniemen Kanuunat” tuntui sillä hetkellä kaikkein nasevimmalta, joten valitsimme sen herättämään kauhua ja pelonsekaista hilpeyttä tulevissa vastustajissamme.

Baari-isäntä Kari Saarinen ja Kukosen pariskunta lupasivat sponsoroida pelipaidat, ja kylätoimikunta järjesti joukkueellemme bussikuljetuksen turnaukseen. Saavuimme Ahjolan kentälle oikein suuren maailman tyyliin, mikä aiheutti sipinää ja supinaa muiden joukkueiden keskuudessa: ”Katsokaa! Kasiniemikin osallistuu, ja tulevat oikein linja-autolla! Oho! Ja vielä uudet pelipaidatkin”.

Turnaus sujui kohtalaisen hyvin. Pieni ja sisukas Kanuunat nappasi heti avausottelussa tyylikkään ja ansaitun voiton Kirkonkylästä. Jatkossa tuli (erittäin) niukkoja tappioita, joten jatko-ottelut jäivät sillä kertaa haaveeksi.

Mutta osallistumisen into ja liikunnan riemu kuittasivat tappioiden karvaan kalkein - viimeistään tehokas ja huoliteltu saunailta sai joukkueen suupielet leveään hymyyn. Kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että tästä täytyy tehdä perinne. Ja niin siinä sitten kävikin. Seuraavana vuonna saimme kasaan ”Kanuunoiden” lisäksi ”Kasiniemi kakkosen”. Joukkue koottiin kesäasukkaista ja silloisista kasiniemeläisistä junioreista, joista sittemmin on kasvanut täysiverisiä Kanuunoita. Kaksi joukkuetta herätti kovasti kummastusta muiden kylien (erityisesti kirkonkylän) kokoonpanoissa; miten on mahdollista, että Kasiniemen kokoisesta pikkukylästä löytyy noin paljon jalkapalloilijoita, ihmeteltiin yleisesti!

Kasiniemeläinen palloiluhistoria ei suinkaan päättynyt näihin kahteen vuoteen. Sitkeästi on joukkue koottu joka kesä tähän suureen palloilujuhlaan, vaihtelevalla menestyksellä. Voimmekin ylpeänä esittää väkevän mottomme: ”*Kanuunat – turnauskestävyyttä jo vuodesta 1987!*”

Pelaajaesittelyt

Pelaajagallerian kärkeen esittelemme joukkueen selkärangan, alkuvuosista alkaen vaihtelevin pelivuosin mukana olleet veteraanit. Pelimiehet, jotka vuodesta toiseen kokosivat ja hioivat Kasiniemen Kanuunat edustamaan kyläämme turnauksiin:

Pauli Urataipale. Iki-Kanuuna, mukana kaikissa turnauksissa! Tunnetaan lähipiirissä myös Pastorina. Joukkuehengen luoja, pelitaktikko. Siviilissäkin lähes ammattivalmentaja.

Risto Silvonen. Kanuuna-kapteeni 1987-2012. Toinen aina mukana olleista. Jos jatkaisi uraansa, tekisi tasaisen vauhdin taulukon mukaan toisen turnausmaalinsa viimeistään vuonna 2037.

Kimmo Ojala. Joukkueen ehdottomasti suoraselkäisin spurttailija. Taitava kynäilijä – kentän ulkopuolellakin.

Jari Piira. Tunnetaan Kanuunoissa paremmin johtaja Tuurana. Takalinjojen härkämäinen järkäle.

Jouni Hännikäinen, jokapaikan Jones. Hän on pelannut niin maalissa, puolustuksessa, keskikentällä kuin hyökkäyksen kärkenäkin, kaikkialla yhtä luotettavasti.

Arto Urataipale, Artsi on kanuuna-veteraani, joka oli mukana jo ensimmäisessä turnauksessa 1987. Luotettavaa, lähes virheetöntä peruspelaamista.

Petri Silvonen, joka oli alkuvuosina mukana kentälläkin. Nykyään Kenza on joukkueen Master Chef, jonka loihtimien herkkujen voimin jaksamme jälkipelit.

Jari Hännikäinen, Alppu, Alfred, Alvin, Al Pedro, rakkaalla pelaajalla on monta nimeä. Hopeavuoden 1999 veräjänvartija palkittiin turnauksen parhaana maalivahtina.

Vuosina 1987-2012 Kanuunoissa ovat esiintyneet: Aarnio Mika, Ampuja Ville, Bister Markus, Hakulinen Petri, Heiskanen Arto, Huilla Matti, Häni Adrian, Hölttä Konsta, Hölttä Ville, Immonen Saku, Järvinen Jukka, Kahisalo Petri, Karhunsalmi Mr., Karimäki Ari, Karjalainen Antti, Katko Jemi, Kilpinen Roope, Koskinen Osmo, Kukkonen Juha, Köttö Asko, Köttö Jero, Köttö Markku, Köttö Miro, Laakonen Mika,

Kasiniemen Kanuunat 2011. Lipunkannattajat vasemmalta: Pauli Urataipale ja Petri Piira. Takarivi vasemmalta: Arto Urataipale, Jaakko Urataipale, Aatu Ratinen, Jari Piira, Markus Bister, Antti-Pekka Rissanen, Mikko Urataipale, Antti Karjalainen, Risto Silvonen. Eturivi: Jussi Saarinen, Aki Rahikainen, Valtteri Schildt, Kasimir Schildt, Jari Hännikäinen, Henrik Öhrnberg, Timo Sihvo, Mikko Sihvo, Joonas Salminen, Arttu Urataipale. Edessä: Jouni Hännikäinen, Jesse Simpanen (kuva Kanuuna-arkisto)

Laaksonen Patrick, Lahtinen Esa, Laitinen Jarkko, Liimatainen Markku, Lilja Anssi, Marjamäki Ari, Mattila Juha, Meriläinen Hannu, Mikki Mika, Mäki Heikki, Mäkinen Jukka, Niemi Timo, Piira Petri, Rahikainen Aki, Rissanen Antti-Pekka, Saarinen Jussi, Saarinen Kari, Salmen Mika, Salmen Timo, Salmen Ville, Salminen Joonas, Salonen Jussi, Salonen Petri, Santala Kai, Savola Mika, Schildt Kasimir, Schildt Valteri, Sihvo Mikko, Sihvo Timo, Simpanen Jesse, Soikkeli Iivo, Studer Thomas, Urataipale Jaakko, Urataipale Mikko, Ursin Pekka, Veijalainen Jalmari, Viitanen Mikko, Voutilainen Arto, Vuorikoski Lauri, Öhrnberg Henrik.

Aikamoinen määrä hienoja miehiä, joiden mukana on varmasti levinnyt uskottoman paljon ilosanomaa maailmalle Kasiniemestä mukavana kylänä.

Kasiniemeläistä palloiluhistoriaa, osa 2

Jalkapallon kyläturnaukseen lähdimme viime vuonna (2007) suurin odotuksin, olihan kyseessä Kasiniemen Kanuunoiden 20-vuotis -juhlatapahtuma. Uudet pelipaitamme odottivat puhtoisina ja silitettyinä tositapahtumiin pääsyä. Kiitos vielä kerran kaikille tukijoillemme: Sisustuskaksikko Oy, Kasener Oy, Parkettitohtori A. Köttö, Koivujaloste Oy, Kahvila KasiWirta, Kasiniemen kyläyhdistys ry ja Kasiniemen Sanomat.

Juhlavuoden avausottelu Kirkonkylää vastaan käynnistyi perinteisesti, eli nihkeästi. Kanuunat ei koko historiansa aikana ole voittanut yhtäkään avausottelua, mikä selittyy joukkueen korkeahkolla keski-iällä (vrt. dieselvehuri) ja taktiikka- ja värväyspalaverien myöhäisellä ajankohdalla. Säänhaltijat kunnioittivat myös perinteitä. Siis vettä tuli taivaan täydeltä.

Taivastakin synkempi oli Kanuunoiden taival juhlaturnauksessa. Ennen viimeistä peliä saldona oli nolla pistettä ja saman verran tehtyjä maaleja. Joukkueemme mieliala pysyi kuitenkin kiitettävän korkeana, ja viimeiseen matsiin saatiin sen verran nostetta että maali- ja voittotilikin aukesi.

Jalkapallossakin voittaminen on keskimäärin mukavampaa kuin häviäminen, joten hymyssä suin siirryimme kotikylälle ja Villa Housuun saunanlämmityspuuihin. Näin oli 20-vuotisjuhlavuosi palloiltu ja katseet kohdistettu tulevan kesän turnaukseen.

Kasiniemeläistä palloiluhistoriaa, osa 3 – Mitalin kiiltoa

Heinäkuussa 1999 oli jälleen edessä kauan odotettu jalkapallon kyläturnaus. Kasiniemestä oli lähdössä mukaan jälleen kaksi joukkuetta. Kanuunat oli värvännyt muutaman uuden pelimiehen riveihinsä, ja innolla perinteisen taktiikkapalaverin kautta kaivettiin pelikengät vinteiltä. Lauantaiksi oli luvattu aurinkoista ja helteistä turnaussäätä, eli perinteistä sadekelii ei nähtäisi. Ehkäpä aurinko paistaisi myös kasiniemeläisille otteluissa?

Alku oli taas se perinteinen. Aamuyhdeksältä Kanuunoita vastaan asettui “Peltoiset ja Niemiset” eli Nyystölän joukkue. Unihiekat rapisivat silmistä, kun verkko heilui neljästi ja tietysti siellä väärässä päässä. Tylyt 0-4 lukemat avausottelussa, tästä ei mentäisi kuin yhteen suuntaan. Ja niin myös mentiin. Pikkuhiljaa peli-idea alkoi hahmottua ja juonesta ruvettiin saamaan kiinni. Uudet hankinnat osoittautuivat kelpo vahvistuksiksi ja “perusajätkin” hetkittäin ylittivät itsensä. Tiukkoja pelejä, kiperiä

tilanteita ja ennen kaikkea makoisia voittoja seurasi lopuissa alkulohkon otteluissa. Kun alkusarja oli päättynyt, oli Kasiniemen Kanuunat selvinnyt loppuotteluun asti! Finaali. Mitali. Nuo kaksi sanaa pyörivät pelaajien mielissä, mutta varmasti joillakin myös se kolmas sana: Mestaruus.

Loppuottelussa vastaan asettui jälleen Nyystölä. Toisin kuin ensimmäisessä kohtaamisessa, peli oli huomattavasti tasaisempaa ja Kanuunoilla oli ajoittain jopa pieni painostus päällä. Ottelun loppuhetkillä Nyystölälle tuomittiin rangaistuspotku kanuunapuolustajan erehdyttyä lajista ja pelattua palloa kädellä.

Loistavan turnauksen pelannut maalivahtimme ”Alppu” Hännikäinen ei voinut Niemisen tai Peltosen, en juuri nyt muista kumman, tarkalle vedolle mitään, ja näin Nyystölä ratkaisi finaalin edukseen. Hopea yleensä maistuu kitkerälle, mutta mitään suolahappoisia kyyneleitä ei sentään vuodatettu. Viimeistään palkintojenjaossa suupielet kääntyivät ylöspäin, mitali oli kova saavutus ja kauan haaveiltu. Saunaillassa sitten oltiin jo riehakkaina ja alavirran vesi kirkasti hopean entisestään

Eteenpäin!

Vaikka vanhempi polvi on nyttemmin vetäytynyt pelihommista, on Kanuunat edelleenkin erittäin elinvoimainen ja energinen joukkue. Jaakko Urataipale on tehnyt hyvää työtä ja koonnut hienon porukan, jossa kantavana teemana on aikaisemmalta polvelta peritty luja yhteishenki ja yhdessä tekemisen meininki. Nuorentunut Kanuunat jatkaa taivaltaan kyläturnauksessa vääjäämättä kuin puskutraktori. Nuorten miesten ansiosta Kanuunat löytyy nyt myös sosiaalisesta mediasta. Joukkueen kokoonpano vuonna 2016 oli seuraava: Jaakko Urataipale, U-P Puruskainen, Manu Paavilainen, Joe Lappalainen, Sasu Villikka, Tuomas Kinnunen, Sémi Selimani, Jesse Rissanen, Jasper Rissanen, Lauri Hätönen, A-M Puruskainen, Iiro Kallioinen, Visa Mikkola, Iivo Soikkeli, Jesse Simpanen ja Otto Kallinen.

Kanuunat Padasjoen salibandyturnauksissa

Vaikka jalkapalloa on tahkottu vuosikymmeniä, niin huomattavasi paremmin Kasiniemen Kanuunat on menestynyt salibandyssa. Olemme olleet mukana pitäjän mestaruusturnauksessa vuodesta 2014 Jaakon kokoamalla joukkueella. Ensimmäinen vuosi meni vähän niin kuin harjoitteluun ja vieraaseen pelialustaan tutustumiseen. Seuraavina vuosina 2015-2017 ei enää arasteltu alustaa eikä vastustajiakaan, vaan pelattiin täysillä. Tulokset olivat sen mukaiset: kolme kertaa mestaruus Kanuunoille ja sen myötä kiertopalkinto omaksi.

Näin nettiaikana tilastojen seuraaminen on huomattavan helppoa verrattuna menneisiin vuosiin. Tähän loppuun siis vähän статистиikkaa kolmesta mestaruusvuodesta.

Alkusarjoissa Kanuunat on pelannut yhteensä 9 ottelua, joista on tullut 8 voittoa ja yksi tasapeli maalierolla 51-19. Välierissä olemmekin sitten joutuneet tosissaan vääntämään, koska kaksi kertaa voitto on tullut vasta jatkoajalla. Välierien maaliero 13-3. Finaaleissakaan voitot eivät ole irronneet helpolla, siitä kertovat lukemat 4-3, 3-1 ja 4-3. Viimeisessä finaalissa keväällä 2017 ratkaisimme pelin vasta jatkoajalla.

Muillekin kunniaa

Herrasmiesjoukkueena Kanuunat haluaa jakaa kunniaa myös muille kylämme pelaamisesta maailmankartalle. Lähes joka vuosi Kasiniemestä on ollut mukana jalkapalloturnauksessa kaksi joukkuetta. Kanuunoiden lisäksi joukkueen ovat koonneet ainakin Sipuran veljekset Marko ja Mika sekä Piiran Pete. Myös Valtteri Schildtin kokoama Cocks on ollut mukana monena vuotena.

Historiaa jalkapalloturnauksessa tehtiin 2014, kun kylältä oli mukana 3 (kolme) joukkuetta: Kasiniemen Kanuunat, Kasiniemi Cocks ja Kasiniemi

KASINIEMEN SANOMAT JA MUU VIESTINTÄ

Viestintä - ennen ja nyt

Ennen televisiota, nettiyhteyksiä ja älypuhelimia tieto kulki suusta suuhun. Omat ja kylän kuulumiset vaihdettiin kun tavattiin kylänraitilla, kaupassa, työn ääressä, syntymäpäivillä, hautajaisissa tai yhteisten harrastusten merkeissä. Ennen televisiota oli aikaa kyläillä naapurissa, tapa jonka soisi elpyvän ja edelleen säilyvän.

Edelleenkin ihmetyttää, miten hyvin tieto aikanaan kulki, mutta valitettavasti parhaat tiedonvälittäjät ovat jo menneet manan majoille. Yksi parhaita oli Aholan Pertti, joka asui alakoululla, ja seurasi tiiviisti ikkunastaan elämän menoa raitilla. Hän pani merkille oudot kulijat, vieraat autot, naapurin kalansaaliit ja rakennushankkeet. Aina joku poikkesi Pertin pihamaalle tai tupaan ja tietoja vaihdettiin.

Kylän ilmoitustaulu vanhan kaupan edessä on palvellut myös hyvin tiedonvälitystä, ja palvelee edelleen. Kylätoimikunnan kokouksessa vuonna 1979 päätettiin, että kokouskutsut ja muut kyläläisiä yhteisesti koskevat asiat tulee panna ilmoitustaululle esille. Kun taulu sään armoilla ja ajan kuluttamana ränsistyi, silloinen kylätoimikunnan puheenjohtaja Osmo Soukkio kunnosti sen entistä ehommaksi. Ilmoitustauluja on tullut kylälle lisää, mm. Kokkopirtin tienhaaraan. Taulujen kunnossapidosta ja siisteydestä huolehtii kyläyhdistys.

Tolppailmoitukset hoitavat paikallistiedotusta tapahtumista kylän ilmoitustauluilla

Padasjoen Sanomat jaetaan lähes joka talouteen

Kun kylätoimikunta 80-luvun puolivälissä teki oman suuren kylätutkimuksensa, yhtenä toimenpidekohtana oli tehostaa tiedottamista. Tutkimusraportin kohdassa 6b todetaan näin:

”Tiedustellaan mahdollisuutta, että kylätoimikunta antaa osoitetiedostonsa Padasjoen Sanomien käyttöön ja se verrataan lehden tilaajaluetteloon, jotta kylätoimikunta saa tietää, miten lehti kattaa kylätoimikunnan piirissä olevat ruokakunnat ja lehti puolestaan voi käyttää osoitetietoja uusien tilaajien hankintaan.” Nykyisten tietosuoja- ym. lakien aikaan näin ei kai saisi menetelläkään, mutta ajat olivat toiset. Ilmeisesti yhteinen markkinointiponnistus onnistui, sillä Padasjoen Sanomat tulee kylässä lähes joka talouteen ja usein on Kasiniemikin lehdessä esillä.

Lehdessä julkaistaan viralliset vuosikokousilmoitukset ja seurapalstalla perustiedot tapahtumista. Padasjoen Sanomat on julkaissut myös ennakkojuttuja tapahtumista silloin, kun odotettavissa on uutta ja erilaista. Esimerkiksi Kasiniemi kukkii -päivästä lehti teki hienon jutun ennakkoon ja niinpä kirkonkylältäkin tultiin ihan porukalla tutustumaan päivään.

Padasjoen Sanomat on vuonna 1950 perustettu paikallislehti, jonka tilaajakuntaan kuuluvat kuntalaisten lisäksi monet vapaa-ajan asukkaat tai entiset padasjoelaiset eri puolilla Suomea. Lehden päätoimittajan Jaana Tannerin juuret ovat Kasiniemessä. Myös Sydän-Häme lehdessä on Kasiniemen tapahtumia uutisoitu.

Kasiniemen Sanomien ulkoasu on muuttunut ajan saatossa
(kuva Pirkko Joutsen)

Kasiniemen Sanomista tuli lehti ”vahingossa”

Näin kertoili lehden ensimmäinen päätoimittaja Heikki Hakkila luovuttaessaan päätoimittajan tehtävät seuraajalleen joulukuussa 2006:

Keväällä 1997 päätettiin monistaa esite kesän tapahtumista jaettavaksi kylässä aikaansa viettäville. Tein pienen selostuksen monistettavaksi, mutta Lasse Johansson päätti tehdä siitä mahdollisimman edustavan ja saikin aikaan nelisivuisen Kasiniemen Sanomat. Lehden nimen kirjasinmalli lainattiin Helsingin Sanomista (osapuulle). Lehtinen saavutti suosiota ja tekijät saivat kiitosta. Niinpä lehteä alettiin tehdä kaksi numeroa vuodessa ja sivumääräkin kasvoi. Aluksi lehti tehtiin monisteena, mutta sittemmin painettiin kirjapainossa. Monet kyläläiset kirjoittivat pikku juttuja tai ainakin haastatteluissa kertoivat vanhoista tapahtumista.

Eeva ja Lasse Johansson muuttivat aikanaan pois Kasiniemestä ja lehden tulevaisuus näytti synkältä. Kuinka ollakaan ammatitiedottaja Pirkko Joutsen jäi eläkkeelle, muutti Kasiniemeen ja ryhtyi innolla ja taidolla jatkamaan lehden tekoa. Ulkonäkö komistui, kun alettiin käyttää värejä (kalliin hinnan vuoksi tosin vähäisesti), sivumäärä kasvoi (enimmillään 24), samoin painoksen määrä, mutta myös kustannukset.

Pelastajaksi tuli kyläpäälikkö Kalevi Talvisalmi, joka ryhtyi tehokkaasti hankimaan ilmoituksia lehteen ja onkin hoitanut tehtävän todella hienosti. Lehti ei ole juurikaan rasittanut kyläyhdistyksen taloutta.

Kymmenen vuotta on lehti ilmestynyt ja toivon mukaan ilmestyy edelleenkin. Omalla kohdallani on alkanut tuntua siltä, että ei ole enää uutta annettavaa vaan vain toistan itseäni. Joten korkea aika vaihtaa päätoimittajaa. Ja sehän käy Pirkolta. Varmaan kirjoittelen vielä itsekin, kun ideoita syntyy ja innostusta riittää. Alkoi tuntua myös siltä, että Sammaleessa oloaika ympärivuotisesti on tullut täyteen.

Lehteä on ollut mukava tehdä. Intoa on tuonut runsas myönteinen palaute. Kiitos kaikille kirjoituksia toimittaneille, valokuvia lainanneille, haastatteluja ja palautetta antaneille ja tietysti kaikille lehteä lukeneille.

Ja näin lehden tekemisen koki Pirkko

Joutsen, joka oli päätoimittaja vuosina 2007-2008 sekä 2016. ”Muutimme puolisoni Raimo Sillbergin kanssa Koivurantaan alkukesästä 1997. Nythän siitä on koh-

Heikki Hakkila

Pirkko Joutsen

Leena Salmela

Sinikka Ahola

Kasiniemen Sanomien tekijöitä vuosien varrelta (kuvat Kasiniemen Sanomien arkisto)

ta kaksikymmentä vuotta. Olin vielä työelämässä, vietin kylässä vain lomat ja lähes poikkeuksetta viikonloput. Poimin ikään kuin rusinat pullasta, sillä Raimo asui ja hoiti taloa. Muistan kuitenkin erään aurinkoisen sunnuntaiaamupäivän, kun olin jo itsekin jäänyt eläkkeelle. Istuin Koivurannan portailla, katselin pihaa ja koivujen välistä pilkottavaa Vehkajärven pintaa, ja ajattelin että mitenkähän elämä maalla alkaa lutviutua.

Olikin hieno asia, kun Hakkilan Heikki ehdotti, että jatkaisin Johanssonien työtä Kasiniemen Sanomissa. Lehden teon myötä tutustuin kylän historiaan, ihmisiin ja toimintaan, mutta Heikki kirjoitti ne historia- ja perinnejutut. Hänen luomansa fiktiivisen Aleksin Ruhansillan hahmon myötä monet kansan suussa eläneet tarinat ja tapahtumat heräsivät henkiin. Samoin Kasiniemessä puhuttu murre, jota keskusmaalaisella kielikorvalla varustettuna en oikein pysty arvioimaan muuten kuin että kyllähän se omaperäiseltä kuulostaa. Aleksin Ruhansillasta teimme yhdessä kirjankin, josta tähän kyläkirjaan on lainattu murrejuttu.”

Kasiniemeläisille lehti on tärkeä, odotettu ja kannesta kanteen luettu. Se menee jakeluun melkein painomusteelta kosteana, kertoi Heikki Koskinen Padasjoen kirjapainosta, jossa lehti on painettu. Jakelun hoitamisesta on annettava kaikki kunnia Aholan Sinikalle, joka jo kauan ennen lehden ilmestymistä kirjoittaa osoitekuoret valmiiksi ulkopaikkakuntalaisille. Kylällä lehti on jaettu suoraan postilaatikkoihin, ja senkin Sinikka on organisoinut.

Lehden teossa ei sopinut fuskata, sillä jos tekijälle sattui kirjoitusvirheitä tai virheitä esimerkiksi nimissä tai vuosiluvuissa, palaute tuli välittömästi. Mutta tulihan myönteistä palautetta. Uusia aiheita tarjottiin. Senkin muistan, kun Soukkion Osmo soitti varhain eräänä aamuna, ja kysyi onko kamera kunnossa, me tullaan Eeliksen kanssa näyttämään saalista, että saat kuvan lehteen. Kohtapa olivat kalamiehet Koivurannan päädyssä ankeriaineen!

Mainostajat arvostavat Kasiniemen Sanomia. Kun lähtökohta alkuun oli kylätoiminnan tukeminen pikkumainoksilla, nyt lehti koetaan entistä enemmän käyttökelpoiseksi markkinointivälineeksi. Kasiniemen Sanomat pidetään saatavilla koko kesän. Mainoksista löytyy yhteystiedot ja neuvot moneen tarpeeseen.

Päätoimittajana en ehtinyt Kasiniemen Sanomia toimittaa kuin pari vuotta, sillä henkilökohtaiset syyt veivät ajatukset muualle ja elämä piti arvottaa uudestaan. Eri-laisten aikatauluongelmien vuoksi tein kuitenkin Aholan Sinikan kanssa vielä yhden numeron vuonna 2016.

Leena Salmela uudisti ulkoasua

Kun 2008 kylätoimikunnassa jälleen pohdittiin Kasiniemen Sanomien jatkuvuutta, mietittiin sitäkin vaihtoehtoa, että lehti korvattaisiin sähköisillä kanavilla, kotisivuilla ja Facebookilla. Se ei kuitenkaan ollut ensisijainen ratkaisu. Sen sijaan päätettiin tehdä suppeampi tiedotuslehti, mikäli tekijä löytyy.

Sellainen oli kyllä tiedossa. Leena oli jo näyttänyt osaamisensa sekä valokuvaajana että kuvien käsittelyssä. Mm. Kokkopirtin joulumyyjäisiin hän oli tehnyt hienon Kasiniemen luonto -aiheisen kalenterin. Häntä siis pyydettiin lehden tekijäksi ja hän suostui. Keväällä ilmestyi suppeampi lehti ja saman vuoden syksyllä ”kunnon

lehti”. Suurin muutos näkyi lehden ulkoasussa. Nimilogo muuttui ja taitto uudistui, kuvakoot suurenivat ja kuvat olivat aiempaa tasokkaampia. Lehden sisällössä painopiste liukui vanhoista tarinoista ja tapahtumista ajankohtaisiin asioihin. Muutokset teki mahdolliseksi muuttunut painotekniikka sekä ilmoitustuotot, mutta ennen kaikkea tekijän persoonallinen visuaalinen ote.

Päijät-Hämeen Kylät ry:n viestintäkisassa Kasiniemen Sanomat palkittiin toukokuussa 2011 diplomilla. Tunnustusta tuli siis muualtakin kuin lukijoilta.

Sinikka Ahola teki lehden vuonna 2017

Kylän lehti on yhdistyksen jäsenille tiedotuskanava ja samalla vastine jäsenmaksusta. Sinikka oli ollut mukana jo edellisen vuoden lehden teossa ja oli ollut laatimassa sille nykyisen muodon. Kesän 2017 alussa kasiniemeläiset saivat taas lehtensä.

Kasiniemen kotisivut

Kasiniemen kotisivut löytyvät netistä hakusanalla ”Kasiniemi”. Kotisivuilla on yhdistyksen perustiedot, mutta myös paljon muuta hyödyllistä ja mielenkiintoista. On tietoa kylän historiasta, saatavilla olevista palveluista ja muista ajankohtaisista asioista. Varsinkin tapahtumakalenteria kannattaa vilkuilla aina silloin tällöin, sillä sitä pidetään tunnollisesti ajan tasalla.

Oma kokonaisuutensa on Kasiniemen kyläsuunnitelma, jossa on pähkinänkuoressa ja kuvien kera kaikki: menneet ajat, luonto, kyläläisten senhetkiset tunnot, toiveet ja tavoitteet. Vaikka kyläsuunnitelma valmistui jo vuonna 2010, se kuvaa hyvin myös tätä päivää. Monia suunnitelmaan kirjattuja asioita on kyllä toteutettu, mutta avainkysymys on ”vahdinvaihto”, joka on jo alkanut.

Kasiniemen tapahtumat ja kyläyhdistyksen yhteystiedot löytyvät myös Padasjoen kunnan kotisivuilta www.padasjoki.fi/ajankohtaista/tapahtumat.

Kasiniemen kotisivut löytyvät myös maakunnallisen Päijät-Hämeen kylät ry:n kautta, sillä Kasiniemen kyläyhdistys kuuluu siihen jäsenenä. Päijät-Hämeen kylät julkaisi omat kotisivunsa vuonna 2000 ja teetti samalla valmiit sivupohjat kylien käyttöön. Sivujen rakenne on yhtenäinen kaikilla tämän mallin käyttöön ottaneilla kylillä.

Sivuilla on palautelaatikko, johon lukija voi jättää huomioitaan ja esityksiään. Kotisivuja ylläpitää Kasiniemen kyläyhdistyksen tiedottamisesta vastaava toimikunta.

Välitön Kasiniemi-ryhmä

Viime vuoden puolella Aholan Sinikan pihamaalle ilmaantui kaksi nälkiintyneen ja väsyneen oloista koiraa. Toinen oli rohkeampi ja otti vettä kun Sinikka tarjosi. Toinen lymyi kauempana. Mitä tehdä? Kun pieni soittokierros tuttaville ei tuottanut tulosta, Sinikka laittoi Facebookiin, Kasiniemen ryhmään, kyselyn. Kohta puhelin soi ja huolestunut koirien omistaja lähti siltä istumalta hakemaan eksyneet kotiin. Oli riemukas jälleennäkeminen ja onnellinen loppu. Näitä juttuja Facebookista löytyy enemmänkin.

Facebookin Kasiniemi-ryhmän perusti Anu Salmén. Kun hän itse liittyi Facebookiin vuonna 2009, sieltä ei löytynyt mielenkiintoista ryhmää, johon osallistua. Niinpä Anu päätti perustaa oman Kasiniemi-ryhmän. Ensin mukaan tulivat suku-

laiset ja ystävät. Sitten ryhmän oli bongannut joku kauempana asuva, pian joku toinen ja juttu lähti kulkemaan. Sadan käyttäjän määrä ylittyi nopeasti. Nyt, 2017, käyttäjiä on jo yli kolmen sadan, nuorin toisella kymmenellä ja vanhin yhdeksänkymppien tienoilla.

Facebookin Kasiniemi-ryhmä on helppokäyttöisenä, nopeana ja välittömänä vakiinnuttanut asemansa käyttäjien keskuudessa. Se on suljettu ryhmä, jonka ylläpidosta vastaa ryhmän perustaja. Se ei ole paikkaan sidottu puolin tai toisin ja itse asiassa vain harva sivujen käyttäjä asuu vakituisesti Kasiniemessä. Mökkiläiset kyselevät talviaikaan, kannattaako sukset ottaa mukaan kun tulee kylille, onko hiihtolatuja tai vieläkö jää kantaa. Facebookissa voi myös tarjota tai kysellä poltopuita, kalaa, marjoja, sieniä ja milloin mitäkin. Hyvä puoli on, että aina joku vastaa tai kommentoi. Tätä kysynnän ja tarjonnan kohtaamistahan kylätoimikunta pähkäili jo 80-luvulla, mutta eipä pilvipalveluista ollut edes aavistusta.

Sivuilla voi myös toivotella hyvää ystävänpäivää, onnitella syntymäpäiväsankareita tai jakaa kuvia. Uudenlaista yhteisöllisyyttä!

Anu Salmén

YHTEISTYÖ KUNNAN KANSSA

Kunnan rahallinen tuki

Yhteiskunnan palvelut ovat vähitellen kadonneet kylistä sitä mukaa, kun niiden asukasmäärä on vähentynyt. Nykyisin jäljellä on kirjastoauto ja Wellamo-opiston kuntopiiri. Etäisenä kylänä Kasiniemeläiset ovat tottuneet tulemaan omin voimin toimeen. Talkoohenki ja naapurin auttaminen auttavat pärjäämään. Kunta on huomannut kasiniemeläisten omatoimisuuden ja sen ansiosta muodostuvan asukkaitten paranevan hyvinvoinnin. Padasjoen kunta on tukenut lähes joka vuosi kyläyhdistystä joko materiaalikustannuksia maksaen tai yhteisöavustuksin. Nämä tuet ovat olleet ratkaiseva edellytys Kokkopirtin ja uimarannan sekä urheilukentän kunnossapitamisessä.

Kylälle tehtiin urheilukenttä ja uimaranta

Kunta rakennutti 1960 luvun alussa Kasiniemeen Ansion kartanolta vaihtamalleen tontille urheilukentän ja uimarannan. Silloin kylän nuorten määrä oli suurimmillaan.

Kunnanjohtaja Heikki Jaakkola avaa-
massa kalastustapahtumaa vuonna
2012 (kuva Pirkko Joutsen)

Koulussa oli oppilaita lähes kuusikymmentä. Urheilukentän juoksuradan pituus oli 300 metriä. Kenttää käytettiin ensimmäiset kaksi vuosikymmentä yleisurheiluun ja lentopallon pelaamiseen. Nuorten kiinnostus jääkiekon pelaamiseen toi kylän puuhamiehen, Pertti Immosen ansiosta jääkiekokaukalon ja kentän reunalle sen käyttöön tarvittavat valonheittäjät. Kesällä käyttö on painottunut jalkapallon pelaamiseen. Kylässä onkin ollut kaksi jalkapallojoukkuetta, joista Kasiniemen Kanuunat on toiminut pitkään. Kentän kunto oli rapistunut puitten juurien kasvaessa sen reunoilla ja roudan nostettua kiviä pintaan. Kyläsuunnitelmasa, joka laadittiin 2010, luvattiin kenttä laittaa kuntoon. Seuraavana kesänä puolet kentästä kunnostettiin ja vuonna 2012 toinen pää.

Työ tehtiin talkoilla ja kunta maksoi pintaan ajetun mullan. Kunta huolehtii kentän ruohonleikkuusta. Kenttämestari Pasi Jussila pitääkin tästä hyvän huolen.

Kentän päässä on uimaranta laitureineen. Se on ollut tukikohtana lasten uimakoululle. Kasiniemessä onkin ollut eniten uimakoululaisia viime vuosina vapaa-ajan asukkaitten ansiosta. Myös osa kyläläisistä käyttää rantaa säännöllisesti. Uimarantaa ja laituria on kunnostettu sekä ympäristöä parannettu niin, että olemme saaneet sille virallisen hyväksymisen. Tämä on edellyttänyt turvallisuussuunnitelman tekoa uimarannalle. Myös terveydensuojelulain mukainen ilmoitus viranomaisille on laadittu. Kunta on hankkinut viralliset opasteet uimarannalle. Kunta hoitaa myös ympäristöterveyskeskuksen tarkastusten ja uimaveden tutkimusten kustannukset. Kyläyhdistys puolestaan huolehtii rannan siisteydestä, vessoista sekä pukukoppien kunnosta. Myös jätehuolto on hoidettava. Voidaan sanoa, että yhteiskunta huolehtii kiitettävällä tarkkuudella ihmisten hyvinvoinnista ja työlistää merkittävästi virkamiehiä. Viime kesänä kentän huoltorakennus ja toimisto korjattiin ja maalattiin. Samassa yhteydessä laiturin kulkusilta uusittiin ja ponttonilaiturin kansi pintakäsiteltiin. Kunta antoi kyläyhdistykselle materiaalien ostoon tarvittavan tuen. Urheilukenttä uimarantoineen on ollut tukikohtana viime vuosina suosiota saaneessa triathlonkilpailussa.

Suomi 100 vuotta ja Kasiniemen kyläkirja

Juhlavuoden tapahtumiin sekä kyläkirjan tekoon on kunta myöntänyt tukea. Kylä juhlii samalla kylätoimikunnan 40-vuotisjuhlaa. Kylällä ja sen kunnallispolitiikassa vaikuttaneilla henkilöillä on ollut merkittävä vaikutus Padasjoen kehittymiseen. Kasiniemi on mukava kylä. Se on myös aktiivinen yhteisö, jossa viihdytään ja pidetään naapureista huolta.

KASINIEMI TÄNÄÄN JA TULEVAISUUDEN NÄKYMÄT

Kasiniemen kyläsuunnitelma

Kyläyhdistyksen hallitus päätti syksyllä 2009 laatia kyläsuunnitelman. Tarkoituksena oli löytää kylän vakituisille sekä vapaa-ajan asukkaille yhteinen tulevaisuuden tavoitela, visio, päämääräksi sekä kehittämisen linjauksia tavoitteen saavuttamiseksi.

Kylätoimikunta on tehnyt suunnitelman, joka on sen mielestä kylän näköinen ja toteuttamiskelpoinen. Kasiniemen kestävän kehityksen edellytyksenä on vapaa-ajan asukkaiden ja varsinkin nuorten saaminen mukaan kyläyhteisön aktiiviseen toimintaan.

Suunnitelman tavoitteena on koota kylän voimavarat sen toteuttamistyöhön kuttakin kiinnostavien asioiden ja tapahtumien osalta. Tiedottaminen Kasiniemen Sanomien ja Padasjoen Sanomien sekä kylän uusien verkkosivujen avulla käynnistää toteuttamisen ja ohjaa toimenpiteitä niitä haluavien asukkaitten tarpeiden toteuttamiseksi. Suunnitelma viestii myös kunnan päättäjille ja muulle julkiselle vallalle kylän laajasta ja tavoitteellisesta vapaaehtoistyöstä yhteisen viihtyisyyden sekä elinkelpoisuuden kehittämiseksi.

Kasiniemi on mukava kylä, kun me teemme työtä yhdessä sen puolesta.

Padasjoella 28.9.1010

Kasiniemen kyläyhdistys ry:n hallitus

Taustaa

Kasiniemi on Padasjoen luoteisin kylä ja se on myös Padasjoen kunnan nuorin kylä. Se sijaitsee vedenjakajalla, josta virtaamat ohjautuvat Vesijakojärven kautta Kymijoen ja Kokemäenjoen reitteihin. Etäisyyttä lähikaupunkeihin; Lahteen, Hämeenlinnaan ja Tampereelle on kuhunkin noin 75 kilometriä. Ihmisiä tähän täällä todistettavasti on ollut jo kivikaudella ja Nuijasodassakin on oltu mukana. Virallisesti Kasiniemen kylän ja Vesijaon väliset rajapisteet vahvistettiin noin 400 vuotta sitten, vuonna 1588. Mylly koskessa on jauhanut hyvinvointia monet miespolvet.

Elannon kyläläisille tarjosivat Ansion kartano, 30-luvulla perustettu Koivu Oy ja metsätyöt, sillä sotien jälkeen puukauppa kävi vilkkaasti.

Sotien jälkeen tulivat myös karjalaiset, jotka ahkerina ja hämäläisiä kanta-asukkaita vilkkaampina pian löysivät oman paikkansa kyläyhteisössä. Leveä ja ominakeinen kasiniemen murre sai seuraa nopeatempoisesta ja vuolaana ryöppyävästä karjalankielestä.

Kylässä oli kaksi sekatavarakauppaa, posti, kemikaalikauppa, bensamittari, kahvila ja ravintola. Tällaista oli vielä 50-luvulla.

Kasiniemi tänään

Järvet ja vuoret, metsät ja kosken kuohut ovat entisillä paikoillaan. Tosin suuret metsähakkuut ovat muuttaneet maisemaa, mutta metsähän kasvaa, joten se muutos on väliaikainen. Selkeästi kylämiljöötä on muuttanut vain tie, joka nyt halkoo kylän keskustaa - Kasiniemen raitti. Vanha tiehän kulki kylän kohdalla tehtaan piha-alueen sivuitse ja

Kasiniemen raitti on hiljainen
(kuva Pirkko Joutsen)

Sumasen kaupan ohi koulunmäelle.

Nyt vakituisia savuja kylässä on noin 40 ja muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta kantaväestö onkin eläkeiässä. Mutta kylä ei ole tyhjentynyt, kesämökkejä ja vapaa-ajan asuntoja on jo noin 160. On paluumuuttajia, uusmuuttajia ja vapaa-ajan asukkaita. Monella on juuret täällä Kasiniemessä. Kasiniemi on edelleen elävä kylä. Uuskasiniemeläisten ansiosta kylätapahtumiin riittää osallistujia.

Kysely kyläsuunnitelman pohjaksi

Mitä me ajattelemme kylästämme, mikä täällä on hyvää ja mitä pitäisi tehdä, jotta täällä viihtyisi ja voisi hyvin? Vai onko ihan hyvä näin? Haastattelut tuottivat noin 40 vastausta ja niissä oli monia ajattelemisen arvoisia ehdotuksia ja mielipiteitä.

Kylänraitti on käyntikortti

Kanta-asukkaat ja kanta-asukkaiksi luettavat mökkiläiset suhtautuvat kylämaiseen lukkarinrakkaudella. Arvot ovat tunnepohjaisia tai syrjäisen kolkan aidossa luonnossa ja eläimistössä. Näkymää masentaa se, että taloja autioituu ja rapistuu. Raitin varrella olevat asutut talot pihoineen ovat lähes kaikki siistejä ja hoidettuja.

Satunnaiselle kävijälle kylä ei oikein avaudu. Ei ole oikein paikkaa, mihin pysähtyä. Kioski tai pienimuotoinen kauppa olikin monen toivelistalla.

Yhteiset alueet, kuten Kokkopirtti ympäristöineen, kylänraitti ja uimaranta sekä urheilukenttä, pidetään kunnossa siivous- ja kunnostustalkoilla. Mm. Kokkopirtillä on tehty perusermonttia jo kahtena keväänä, ja kiitoksella on todettava, että Padasjoen kunta on osallistunut kustannuksiin.

Kylänraitin kaunistamiseksi saatiin monia hyviä ehdotuksia. Mm. kosken yläpuolelle ehdotettiin hankittavaksi penkkejä, jotta pyöräilijät tai kävelijät voisivat pysähtyä kuuntelemaan kosken kohinaa ja syömään eväitään.

Vesijaon suojeluyhdistys ja kalastusosuuskunta puolestaan vaalivat järveä ja niiden kalakantoja.

Me, jotka tunnemme kylän, osaamme kyllä suunnistaa uimarannalle, Kurkisuolle, Ruhansillalle tai kiertää Leppälahden lenkin. Jos kylä on vähän vieraampi, selkeä kartta olisi avuksi. Ehdotettiin myös merkittyä lenkkireittiä Aholanraitille ja veneretkiä niin, että maisemia voisi ihailla järveltä.

Toimintaa kaikenikäisille

Kasiniemi eroaa muista maan syrjäkylistä edukseen siinä, että täällä on vuoden mittaan monia yhteisiä tapahtumia. Talvikauteen kuuluvat Wellamon liikuntapiiri ja kyläyhdistyksen kudonta sekä kuntopiirit, joissa on omat harrastajansa. On hiihtokilpailut, pilkkikisat, maastajuoksut, käsityönäyttely, triathlonkisat, kesäjuhlat, Vesijakojärven ympärööräily, toripäivä, mato-onkikilpailu, joulumyyjäiset jne. Tapahtumista on tullut perinne – mutta kaivataanko jotain muuta? Mitä nuoriso haluaa?

Maisemat ovat kauniit ja rauhalliset
(kuva Leena Salmela)

Näitä me arvostamme:

- Puhdas luonto, luontoarvot, rauhallinen alue lähellä taajamia
- Monelle kotiseutu tai vanhempien kotikylä
- Luonto ja sen vetovoima vapaa-ajan asukkaille säilyttää kylän elinvoiman
- Arvo on ihmisissä; kasvava vapaa-ajan asutus täydentää vakituista
- Kylätoiminta, Kokkopirtti sekä urheilukenttä
- Harrastustoiminta; jumppa, kudonta, jalkapallo, metsästys ja kalastus
- Lomalainen voi tulla tänne lataamaan akkuja
- Primitiivinen ympäristö, jossa saa olla rauhassa.
- Yhteishenki, jota sitäkin vielä löytyy
- Vanha perimätieto ja sen tallentaminen
- Asukkaiden etujen valvonta

Haasteita:

- Palvelut ovat kadonneet, suurimpana syynä käyttäjien puute.
- Etätyön tekeminen ei onnistu liian hitaan nettiyhteyden takia
- Kylätapahtumien ylläpito on liian pienen (ja ikääntyneen) joukon harteilla

Vahdinvaihto on avainkysymys

Kyläyhdistyksen toiminnasta vastaa kylätoimikunta, ja muutama aktiivinen kyläläinen. Työ on vapaaehtoista ja talkoohenkistä, mutta sellaisenaan palkitsevaa. Talkootyö taitaa olla kasiniemeläisillä selkäytimessä.

Kyläsuunnitelman tärkein tehtävä on etsiä keinoja vahdinvaihtoon. Pitkällä tähtäimellä – ja puhutaan vain vuosista - se ratkaisee kyläyhdistyksen toiminnan jatkumisen.

Nykyisen tiedonvälitystekniikan aikana välimatkat eivät ole ongelma. Monen mökkiläisen toiveena olivatkin omat kotisivut yhdistykselle. Asiaa on viritelty. Siivuilla voisi tapahtumien lisäksi olla myös tietoja kylällä saatavilla olevista palveluista ja syksyisin vaikkapa marjojen ja sienien myyntitarjontaa.

Vapaa-ajan asukkaat pitää saada toimintaan mukaan. Hyöty ja kiire sanelevat sen, millä panoksella kukin voi talkoisiin ja tapahtumien järjestelyyn osallistua. Positiivista on, että noin puolet vastaajista halusi olla mukana toteuttamassa tapahtumia.

Kaikkihan me haluamme, että KASINIEMI ON MUKAVA KYLÄ ja haluamme toimia YHDESSÄ KASINIEMEN PUOLESTA.

VISION TOTEUTUS - TUUMASTA TOIMEEN - Tulevaisuuden haasteita ja mahdollisuuksia:

- Nuorten ja vapaa-ajan asukkaiden saaminen mukaan kyläyhteisön toimintaan ja järjestämään itselleen mieluisia tapahtumia sekä kehittämään tarvitsemiaan paikallispalveluja
- Tietoliikenneyhteyksien parantaminen niin, että riittävän nopeat yhteydet toimivat koko kylän alueella.
- Ikääntyvien ihmisten tukeminen asumaan kylässä mahdollisimman pitkään yhteiskunnan ja kyläyhteisön palveluiden avulla
- Saada lisää asukkaita eläkkeelle siirtyvistä paluumuuttajista sekä vapaa-ajan asukkaista
- Parantaa vuorovaikutusta eri asukasryhmien ja kylätoimikunnan välillä niin että tarpeet kylän sekä toiminnan kehittämiseksi tulevat esille.

Kasiniemen kyläyhdistys ry:n hallitus

Hallituksen, eli kylätoimikunnan kokoonpano on vuonna 2017 seuraava:

Puheenjohtaja, joka samalla on kylänvanhin, Pekka Salonen, varapuheenjohtaja Heljä Hörhä, taloudenhoitajana Sinikka Ahola, joka hoitaa myös sihteerin tehtävät yhdessä Pekka Rauhalan kanssa. Muina jäseninä ovat Silja Alenius, Seija Schildt, Meri Nummela, Anu Salmén, Tero Hännikäinen, Kari Sipura ja Seppo Parkkinen.

Tilintarkastajat ovat Marja Soukkio ja Airi Suikkanen. Kokkopirtin talonmiehenä toimii Kari Sipura

Kasiniemen tulevaisuuden näkymiä

Kylä on etäinen palveluiden saatavuuden kannalta. Kasiniemeläisille oma apu on usein paras apu. Fyysistä ja psyykkistä kuntoa täytyy ylläpitää selviytyäkseen omassa taloudessa kuntojumpan ja kimpapakyytien avulla. Lähin kauppa on Rautajärvellä noin 20 kilometrin päässä. Padasjoen terveysasema, pankit, posti ja kaupat sijaitsevat lähes 30 kilometrin etäisyydellä. Terveysaseman ja sen ympärillä olevat muut sote-palvelut ovat lähiaikoina laajan uudistuksen kohteena. Suunta näyttää oleva selvä: kotipalveluita parannetaan, laitospaikat keskitetään suuriin yksikköihin.

Kasiniemen elinvoima

Suurin kylään vuosittain syntyvä tuotos on puuston kasvun arvo. Se on Kasiniemen rehevillä maapohjilla noin 20000 kuutiometriä. Nykyisin kantohinnoin sen arvo on 700000 euroa. Metsien omistajat asuvat pääosin kylän ulkopuolella, joten kantorahat eivät jää tänne. Korjuu- ja kuljetustulot menevät nekin pääosin muualle. Yhteisöverotuloja kunnalle puun myyneistä tuloutetaan 7-8 prosenttia myyntien kokonaismäärästä.

Lähiruokaa saadaan kylän metsistä ja järvistä runsaasti. Hirvien, jänisten sekä lintujen riistan lihamäärä vuosittain on arviolta noin 500 - 800 kiloa. Järvistä saadaan kaloja arviolta noin 1000 kiloa. Marjojen poimintatulos nousee hyvinä mustikka-, vadelma- ja puolukkakesinä tätäkin suuremmaksi. Joinakin vuosina Kurkisuolla on satoja kiloja karpaloita. Muuraimia saadaan hyvinä kesinä muutamia kymmeniä litroja. Myös sieniä kerätään paljon. Hirvijahdin sosiaalinen merkitys kylän yhteishengelle on suuri. Marja- ja sieniretkien arvo on usein suuri myös luontoelämyksenä.

Karjatalous kylässä loppui, kun Porkkola luopui lehmistään vuosituhannen vaihteessa. Asuttuina kylän maataloista ovat Peltö-Ansio, Selonen, Porkkola, Kiiski ja Hännikäinen. Porkkolaa lukuun ottamatta kaikkien pellot ovat vuokrattuna. Tästä ei siis synny suurta tuloa kylään, mutta vuokrapellot auttavat lähikylien karjatiloja pärjäämään kovassa kannattavuuskilpailussa.

Eläkkeet ovat suurin tuloerä vakitukselle väelle. Toivottavaa olisi, että saisimme paluumuuttajia lisää tuomaan nuorempaa väkeä ja lisää aktiivisuutta kylätoimintaamme.

Mökkiläiset ovat Kasiniemen voimavara

Vapaa-ajan asuntojen määrä on kylän alueella lisääntynyt sitä mukaa kun vakituiset ovat vähentyneet. Vuonna 1990 vakituisten asuntojen määrä oli 76. Vuonna 2015 oli lukumäärä 33. Vapaa-ajan asuntojen lukumäärä vuonna 2005 oli 186, 2010 195 ja 2015 197 kappaletta. Lomien

Karpaloista usein runsas sato Kurkisuolta (kuva Leena Salmela)

Suppilovahveroita löytyy Kasiniemestä runsaasti (kuva Leena Salmela)

ja juhlapäivien sekä myös viikonloppujen aikaan Kasiniemen väkiluku saattaa moninkertaistua.

Vapaa-ajan asukkaat ovat kylän suurin voimavara. He työllistävät teettämällä remonttejaan kylän osaajilla, aurauttavat tiensä talvella, kaadattavat mökkipuunsa, ostavat polttopuita jne.

Vapaa-ajan asukkaiden aktiivisuus ja osallistuminen kylätoimintaan on entistä tärkeämpää. Tuomalla perinteisiin tapahtumiin uusia ideoita ja ideoimalla uusia tapahtumia he ohjaavat kylätapahtumia heitä kiinnostaviksi. Kyläsuunnitelman tärkeimmäksi tehtäväksi todettiin löytää keinoja vahdinvaihtoon. Sen onnistuminen ratkaisee kyläyhdistyksen toiminnan jatkumisen.

Jotain on jo saatu aikaan. Kyläsuunnitelmaa tehdessä monen mökkiläisen toiveena olivat omat kyläsivut yhdistykselle. Tämä asia on järjestynyt Päijät-Hämeen kylät ry:n sivuston kautta. Padasjoen kunnan Padasjoki.fi sivuilla Kasiniemi on mukana kylän esittelyineen ja tapahtumakalentereineen. Myös Kasiniemen facebook-sivut välittävät tietoa kyläyhdistyksestä sekä tapahtumista.

Kasiniemi on muodostumassa metsäiseksi kyläksi, jossa suuri osa entisistä kulttuurimaisemista; rantaniityt, laitumet ja kiviset mäkipellot kasvavat metsää. Teolliset työpaikat ovat kadonneet ja tilalle on tullut mökkiläisten ja ikäihmisten moninaiset palvelut, joiden tuottamisessa on osaaville työtä. ”Pääleipälajina” ovat kuitenkin metsien hoito ja korjuutyöt.

Osa täällä vapaapäiviään viettävistä etsii ”rauhaa ja hiljaisuutta”. Osalle taas kylän talkootyöt, yhteisöllisyys ja erilaiset tapahtumat tuovat heidän tarvitsemaansa sisältöä loma- tai eläkepäiviin.

Nuorta väkeä tarvitaan vahdinvaihtoon (kuva Pirkko Joutsen)

KASINIEMI-VALSSI

Kasiniemi sä helmi oot Päijät-Hämeen
kosket kohisten lauluas soi,
ja kirkkaina järvet sinne kutsunsa toi
luonnonrauhassa riemuita voi.

Vesijako, Vehkajärvi, niiden rannoilla saa
luonnon kauneuden kokea matkallaan.
Suden, ilveksen, karhunkin siel pentuineen
nähdä kulkevan rannoillaan.

Hämeen sydän täällä sykkii ja kauneudellaan
laulut joutsenten hurmata voi,
ja mukana niiden laulaa itsekin saat
sävel tuttu kun ilmoille soi.

Vesijako, Vehkajärvi, niiden rannoilla saa
luonnon kauneuden kokea matkallaan.
Suden, ilveksen, karhunkin siel pentuineen
nähdä kulkevan rannoillaan.

Kasiniemeen kun saavut voit tuntea sen
miten lämmin on suvinen sää
ja pois kun sä joskus minne kulkenetkin,
muistot kauniina mieleesi jää.

Vesijako, Vehkajärvi, niiden rannoilla saa
luonnon kauneuden kokea matkallaan.
Suden, ilveksen, karhunkin siel pentuineen
nähdä kulkevan rannoillaan.

Sanat 2006
Sävel

Simo Salmela
Simo Salmela

LÄHDELUETTELO

- Ahtiainen, Pekka ja Tervonen, Jukka. 2014. Padasjoen historia. Elämää Päijänteen rannalla.
- Ansion kartanon arkisto.
- Hakkila, Pentti. 2016. Multatöyryn tarina. Toinen, uudistettu painos.
- Jaakkola, Heikki. 2011. Historiikki Padasjoen kunnanvaltuuston 100-vuotisjuhlassa
- Kasiniemen kansakoulun johtokunnan pöytäkirjat vuosilta 1914-1971.
- Kasiniemen kylätoimikunnan arkisto 1977-2000
- Kasiniemen Sanomat vuosilta 1997-2016
- Kotiseutumme Asikkala - Hartola - Padasjoki – Sysmä 2005-2006. 2006.
- Kielletyt kartat: Karjala 1928-1944
- Luukko, Jukka, 3./JR33/ 3./JR6:n Talvisodan kronikka. Lähteet: Kansallisarkisto ja veteraanimuistelo
- Niemisen sukukirja
- Oinonen, Armi. 1988. Padasjoen Ansion kartano, toiminta-alue ja toiminnan ajallinen rytmi 1930-luvulla.
- Padasjoen kansanhuoltolautakunnan pöytäkirjat 1939.1947.
- Padasjoen kansanhuoltolautakunnan viljelijöitä ja karjanhaltijoita koskeva luettelo 1940-1948.
- Padasjoen kunnan Kasiniemen piirin oppivelvollisten luetteloimiskirja vuosina 1914-1947.
- Padasjoen kunnan kunnalliskertomukset vuosille 1930-1972.
- Padasjoen kuntakokousten pöytäkirjat vuosille 1911-
- Padasjoen Voimistelu ja Urheiluseura Yritys, Kasinimen piiri, vuosikokouspöytäkirjat 1932-2002
- Palmunen, Einar. 1964 Hämmäläisdivisioona jatkosodassa
- Pastila, Pekka ja Perälä, Minna. 2012. Toritun kyläkirja. Elämää Padasjoella.
- Pulkila, Uuno. 1983. Padasjoen historia. Toinen muuttumaton painos.
- Rauhala, Pentti. 1981. Satavuotinen Kuhmoisten koululaitos 1881.1981.
- Schildt, Elinor. Pappa-Aari tyttärensä silmin. Päiväämätön.
- Siirtokarjalaisten tie. III. 1970.
- Suomen maatalouden järjestöväkeä. Osa Häme. 1973.
- Särkiö, Hannu. 2000. Padasjoen suojeluskunta ja Lotta Svärd.

Niittykukkia Vehkajärven rannassa. Iltarusko tarjoaa usein uskomatonta värien leikkiä.
(kuva Leena Salmela)

2015 hiihrettiin näytösluontoisesti lainasuksilla tripla-sarjassa. Sumasten kolmen sukupolven miesjoukkue kiri loppusuoralla ja pokkasi mitalit. Seuraavana vuonna tehtiin omat suksit kunnan kuusipuusta. Kuvassa suksia esittelevät Tero ja Seppo.

Pilkkikilpailut Vehkajärven Ylävirralla 2013. Hieno talvipäivä sai koko kylän liikkeelle. (kuvat Kasiniemen Sanomien arkisto).

Urheilukenttä ja uimaranta siistitään talkoilla joka kevät. Kentällä on kesän mittaan useita tapahtumia. Uimakouluryhmäkuva on vuodelta 2005. Opetusta laiturilta 2006. Urheilukenttää ja uimarantaa on kunnostettu 2010-luvulla. (kuvat Kasiniemen Sanomien arkisto).

Kokkopirtin kallioille juhannustulille on kokoonnuttu jo sata vuotta sitten. Kuvan juhannuskokko on vanhan sahan rannassa vuonna 2013. (kuva Leena Salmela).

Perinteisille juhannustulille on kokoonnuttu joka vuosi 1940-luvulta alkaen Porkkolan tai Leppämäen maille, välillä myös Orihongan rantaan. Haitaria soitti joskus Ranniston Kalle, myöhemmin Håkan Södersved.

Juhannus on Suomen suven sydän. Poltetun kasken ja Ukon juhlasta on tehty kirkollinen juhlapäivä. Kannamme vuosituhansista perimää ja ylläpidämme sitä. (kuvat Pekka Salosen kokoelmasta).

Juhannuskokolle tulevat kaikki, joskus veneelläkin.

Toripäivässä on tunnelmaa.
Ulla Pelttonen ihastelemassa Anneli Siltalan
kutomia sukkia, 2003.

Muonitusryhmä joutuu taipumaan moneksi,
tässä 2015 Silja Alenius, Anu Salmén ja Seija
Schildt torikansaa muonittamassa.

(Toripäiväkuvat Kasiniemen Sanomien arkisto,
koskikuva Leena Salmela)

Kasiniemen asutuksella on ikiaikaiset juuret. Se on kaiverrettu vuonna 2013 talkoilla kunnostetun sillan kaiteeseen. (kuva Leena Salmela).

Leo Leppälahti taitaa vielä tervan polton. Kyläläiset, kuvassa Leena Salmela sekä Pauli ja Oili Valkama, kävivät seuraamassa näytösluonteista polttoa syyskuussa 2011. Tervaa tuli kanisteriin norona. (Kasiniemen Sanomien arkisto).